

SEANCE DE L'APRES-MIDI — NAMIDDAGVERGADERING

PRESIDENCE DE M. SWAELEN, PRESIDENT VOORZITTERSCHAP VAN DE HEER SWAELEN, VOORZITTER

Le procès-verbal de la dernière séance est déposé sur le bureau.
De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.

La séance est ouverte à 15 heures.
De vergadering wordt geopend om 15 uur.

CONGES — VERLOF

MM. Bock, Collignon, Désir, Dewulf, Hasquin, Larcier, Lozie, M. Maertens, Mathot, Scharff, pour d'autres devoirs; Mme Gijsbrechts-Horckmans, MM. Gesquiere, Verschueren, pour raison de santé; L. Kelchtermans, à l'étranger, et Jonckheer, pour raisons familiales, demandent d'excuser leur absence à la réunion de ce jour.

Afwezig met bericht van verhindering: de heren Bock, Collignon, Désir, Dewulf, Hasquin, Larcier, Lozie, M. Maertens, Mathot, Scharff, wegens andere plichten; mevrouw Gijsbrechts-Horckmans, de heren Gesquiere, Verschueren, om gezondheidsredenen; L. Kelchtermans, in het buitenland, en Jonckheer, om familiale redenen.

— Pris pour information.

Voor kennisgeving aangenomen.

COMMUNICATION — MEDEDELING

Cour des comptes — Rekenhof

M. le Président. — Conformément aux articles 14 et 17 modifiés de la loi du 29 octobre 1846, la Cour des comptes a transmis au Sénat, par dépêche du 27 octobre 1993:

La délibération n° 259 du Conseil des ministres du 8 octobre 1993, au sujet du différend survenu entre son collègue et le ministre des Pensions concernant la pension de retraite de Mme Anny Verhaegen, ancien fonctionnaire à l'Office national des vacances annuelles.

Overeenkomstig de gewijzigde artikelen 14 en 17 van de wet van 29 oktober 1846, heeft het Rekenhof aan de Senaat gezonden, bij dienstbrief van 27 oktober 1993:

Het besluit nr. 259 van de Ministerraad d.d. 8 oktober 1993, met betrekking tot het geschil tussen zijn college en de minister van Pensioenen inzake het rustpensioen van mevrouw Anny Verhaegen, gewezen ambtenaar bij de Rijksdienst voor jaarlijkse vakantie.

— Renvoi à la commission des Finances.

Verwezen naar de commissie voor de Financiën.

Ann. parl. Sénat de Belgique - Session ordinaire 1993-1994
Parlem. Hand. Belgische Senaat - Gewone zitting 1993-1994

M. le Président. — Il est donné acte de cette communication au premier président de la Cour des comptes.

Van deze mededeling wordt aan de eerste voorzitter van het Rekenhof akte gegeven.

COMPOSITION DE COMMISSIONS

Modifications

SAMENSTELLING VAN COMMISSIES

Wijzigingen

M. le Président. — Le Bureau est saisi de demandes tendant à modifier la composition de certaines commissions:

1° A la commission du Commerce extérieur:

Mme Maes remplacerait M. Valkeniers comme membre effectif;

Bij het Bureau zijn voorstellen ingediend tot wijziging van de samenstelling van sommige commissies:

1° In de commissie voor de Buitenlandse Handel:

Zou mevrouw Maes de heer Valkeniers als effectief lid vervangen;

2° A la commission des Affaires sociales:

M. Appeltans remplacerait M. Valkeniers comme membre effectif;

2° In de commissie voor de Sociale Aangelegenheden:

Zou de heer Appeltans de heer Valkeniers als effectief lid vervangen;

3° A la commission de la Santé publique et de l'Environnement:

M. Van Hooland remplacerait M. Valkeniers comme membre effectif;

3° In de commissie voor de Volksgezondheid en het Leefmilieu:

Zou de heer Van Hooland de heer Valkeniers als effectief lid vervangen;

4° A la commission de la Révision de la Constitution et des Réformes des Institutions:

Mme Maes remplacerait M. Valkeniers comme membre suppléant;

4° In de commissie voor de Herziening van de Grondwet en de Hervorming der Instellingen:

Zou mevrouw Maes de heer Valkeniers als plaatsvervangend lid vervangen;

5° A la commission des Pétitions:

M. Loones remplacerait M. Valkeniers comme membre suppléant;

5° In de commissie voor de Verzoekschriften:

Zou de heer Loones de heer Valkeniers als plaatsvervangend lid vervangen;

6° Au Comité d'avis chargé des questions européennes:

M. Loones remplacerait M. Valkeniers comme membre suppléant.

6° In het Adviescomité voor Europese aangelegenheden:

Zou de heer Loones de heer Valkeniers als plaatsvervangend lid vervangen.

Pas d'opposition?

Geen bezwaar?

Il en sera donc ainsi.

Dan is aldus besloten.

VOORSTELLEN — PROPOSITIONS

Inoverwegingneming—Prise en considération

De Voorzitter. — Aan de orde is thans de bespreking over de inoverwegingneming van voorstellen.

L'ordre du jour appelle la discussion sur la prise en considération de propositions.

U hebt de lijst ontvangen van de verschillende in overweging te nemen voorstellen met opgave van de commissies waarnaar het Bureau van plan is ze te verwijzen.

Vous avez reçu la liste des différentes propositions à prendre en considération, avec indication des commissions auxquelles le Bureau envisage de les renvoyer.

Leden die opmerkingen mochten hebben, gelieven mij die vóór het einde van de vergadering te doen kennen.

Je prie les membres qui auraient des observations à formuler, de me les faire connaître avant la fin de la séance.

Tenzij er afwijkende suggesties zijn, zal ik beschouwen dat die voorstellen in overweging zijn genomen en verwezen naar de commissies die door het Bureau zijn aangeduid.

Sauf suggestions divergentes, je considérerai les propositions comme prises en considération et renvoyées aux commissions indiquées par le Bureau.

Je signale toutefois que la discussion de la prise en considération de la proposition de résolution de M. Goossens concernant l'effacement des conséquences de la répression et de l'épuration est reportée, à la demande de M. Goossens, qui est souffrant aujourd'hui.

De heer Goossens heeft een voorstel van resolutie ingediend betreffende de uitwissing van de gevolgen van de repressie en epuratie. Hij is evenwel wegens gezondheidsredenen verontschuldigd en vraagt de bespreking van deze inoverwegingneming uit te stellen tot hij hersteld is en de vergadering kan bijwonen.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER VERMEIREN AAN DE MINISTER VAN PENSIOENEN OVER «DE UITKERING VAN VERGOEDINGEN AAN WEERSTANDERS»

QUESTION ORALE DE M. VERMEIREN AU MINISTRE DES PENSIONS SUR «LE VERSEMENT DE PENSIONS DE REPARATION AUX RESISTANTS»

De Voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Vermeiren aan de minister van Pensioenen over «de uitkering van vergoedingen aan weerstanders».

Het woord is aan de heer Vermeiren.

De heer Vermeiren (VLD). — Mijnheer de Voorzitter, het spijt mij dat ik deze vraag moet stellen 50 jaar nadat de Tweede Wereldoorlog is beëindigd; het is immers voor vele mensen een delicate aangelegenheid. De huidige minister van Pensioenen is waarschijnlijk niet altijd op de hoogte van bepaalde toestanden en ik kijk dan ook benieuwd uit naar het antwoord dat hij zal geven.

Er doen zich zaken voor die volgens mij onverantwoord zijn en daar moet dringend een oplossing voor worden gevonden.

De Tweede Wereldoorlog eindigde nagenoeg 50 jaar geleden, maar toch ondervinden nu nog steeds landgenoten de lichamelijke en psychische gevolgen van de ontberingen die zij geleden hebben tijdens hun moedig verzet tegen de bezetters. Blijkbaar is bij velen de herinnering vervaagd van de heldendaden en opofferingen van de weerstanders. Velen onder hen hebben door hun moedig optreden het leven verloren of werden zwaar invalide. Men zou toch kunnen verwachten dat de Belgische Staat deze personen reeds lang heeft vergoed, maar sommigen zijn nog steeds verplicht de Belgische Staat te dagvaarden om hun rechten te doen erkennen en aldus de vergoedingen te ontvangen.

Ik ken de geestesgesteldheid van de huidige minister van Pensioenen en het verwondert mij dan ook dat hij blijft weigeren uitvoering te geven aan vonnissen waarin de Belgische Staat de jongste jaren werd veroordeeld. Ik herinner u eraan dat wij het hebben over naweën van de Tweede Wereldoorlog die inmiddels al vijftig jaar is beëindigd.

Men kan zich dus afvragen wat de minister van Pensioenen bezielt om bij de Raad van State een beslissing aan te vechten van zijn administratie, meer bepaald van de Commissie van beroep voor vergoedingspensioenen, niettegenstaande het feit dat deze beslissing uitvoerbaar werd verklaard door de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

De Staat bekommert zich duidelijk niet om de materiële en psychische gevolgen van zijn houding noch om een aanfluiting van de principes van de rechtsstaat.

Mijnheer de Voorzitter, ik weet dat het niet gebruikelijk is dat men individuele gevallen ter sprake brengt, maar als u mij toestaat, zou ik toch in enkele zinnen een dossier willen aanhalen van iemand die de medaille van generaal Eisenhower heeft gekregen... (De Voorzitter hamert.)

Mijnheer de Voorzitter, ik haal dit alleen maar aan ter afronding van mijn mondelinge vraag.

Die persoon in kwestie heeft gelijk gekregen van de beroepscommissie en van de rechtbank van eerste aanleg en weet dat hij bij de Staat geen beslag kan leggen.

Vijftig jaar na de feiten gaat de minister bij de Raad van State in beroep om te beletten dat helden krijgen waarop zij recht hebben. Ik ben heel benieuwd naar het antwoord van de minister.

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Willockx.

De heer Willockx, minister van Pensioenen. — Mijnheer de Voorzitter, de Commissie van eerste aanleg en de Commissie van beroep voor vergoedingspensioenen zijn administratieve rechtscolleges die, overeenkomstig het voorschrift van de Grondwet, door artikel 47 van de samengevoegde wetten op de vergoedingspensioenen zijn ingesteld. Zij doen uitspraak over het recht op een vergoedingspensioen van onder meer de weerstanders.

Het behoort tot de bevoegdheid van de minister van Pensioenen om na te gaan of deze administratieve rechtscolleges de wetten juist toepassen en hij heeft de plicht bij een eventuele machtsverschrijding van deze commissies verhaal aan te tekenen bij de Raad van State om dit hoog rechtcollege uitspraak te laten doen over de wettelijkheid van de bestreden beslissing.

In het zeer bijzonder geval, waarop het geachte lid alludeert, wacht de Staat alleen de uitspraak van de Raad van State af. Wij hebben het advies van de auditeur intussen ontvangen. Er zal te gepasten tijde uitvoering worden gegeven aan de uitspraak van de Raad van State.

Ik wil de heer Vermeiren zeggen dat ik mij niet persoonlijk geïnteresseerd voel omdat de laatste beleidsdaad ter zake werd verricht op 8 mei 1991 door mijn voorganger die, evenmin als ikzelf, deze beleidsdaad bewust heeft gedaan.

De vraag van de heer Vermeiren deed me van de ene verbazing in de andere vallen. Ten eerste, er bestaat een delegatie van handtekening aan de administratie van Pensioenen wat het aantekenen van het beroep betreft. De minister zelf stelt dus geen enkele discretionaire handeling. Ten tweede, en dat vind ik erger, in het geval waarover de heer Vermeiren het heeft, heeft er zelfs een subdelegatie plaatsgevonden. Dat kan ik helemaal niet aanvaarden.

Ik zal van dit incident gebruik maken om in deze volgens mij al te blinde bureaucratische houding kentering te brengen. Ik moet er in de marge aan toevoegen dat het Rekenhof systematisch aandringt om in dit soort aangelegenheden in beroep te gaan. Ik meen echter dat hiervoor een aantal normen moeten worden gehanteerd. Het resultaat van deze vraag is in elk geval dat wij die normen zullen preciseren.

Mijnheer Vermeiren, u zal wel willen aanvaarden dat ik, als zoon van een oud-strijder, op geen enkel ogenblik bewust heb geprobeerd om de gerechtmatigde eisen van weerstanders niet in te willigen.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Vermeiren voor een repliek.

De heer Vermeiren (VLD). — Mijnheer de Voorzitter, als zoon van een verzetsleider is het voor mij evident dat de minister van Pensioenen als zoon van een oud-strijder nooit onrechtmatige maatregelen zou nemen ten opzichte van rechthebbenden.

Mijnheer de minister, ik meen echter dat u dringend en *manu militari* als het ware moet optreden tegen praktijken als het delegeren van handtekeningen en zelfs het «subdelegeren» van handtekeningen. Ik vraag u bovendien te overwegen om het beroep dat in bepaalde dossiers bij de Raad van State aanhangig is, in te trekken. Dat zou u sieren.

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Willockx.

De heer Willockx, minister van Pensioenen. — Mijnheer de Voorzitter, tot nu toe had ik het enkel over de procedure. Ik heb op het ogenblik nog geen kennis over de grond van de zaak. Het zou dan ook voorbarig zijn mij op dit vlak te engageren. De procedure zal ik echter aan een grondig onderzoek onderwerpen en naar alle waarschijnlijkheid ook herzien.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER VERREYCKEN AAN DE MINISTER VAN DE KLEINE EN MIDDELGROTE ONDERNEMINGEN EN LANDBOUW OVER «ONGEOORLOOFDE DIERENHANDEL»

QUESTION ORALE DE M. VERREYCKEN AU MINISTRE DES PETITES ET MOYENNES ENTREPRISES ET DE L'AGRICULTURE SUR «LE COMMERCE ILLICITE D'ANIMAUX»

De Voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Verreycken aan de minister van de Kleine en Middelgrote Ondernemingen en Landbouw over «ongeoorloofde dierenhandel».

Het woord is aan de heer Verreycken.

De heer Verreycken (Vl. Bl.). — Mijnheer de Voorzitter, vrijdag 8 oktober jongstleden werd in een uitzending van een van de Nederlandse omroepverenigingen, de TROS, sterk uitgehaald

naar Vlaamse handelaars die zeldzame dieren verkopen. Een Nederlandse cameraploeg was er getuige van hoe met uitsterven bedreigde goudleeuwaapjes, waarvan er nog 150 exemplaren in het wild leven, te koop werden aangeboden tegen 35 à 45 000 frank per stuk. De handelaar, die in Westerlo woont, sloeg de camera stuk, toen hij die in het oog kreeg.

Zondagavond 10 oktober werd in de nieuwsuitzendingen van onze eigen televisieomroep verwezen naar de handel in wilde vinken, die ook van hun vrijheid worden beroofd voor het plezier van enkelingen.

Overweegt de minister maatregelen om beide soorten van handel aan banden te leggen? Werd de minister geïnformeerd door de Nederlanders over de schandelijke houding van de bewuste handelaar? Welke wetgevende initiatieven staan er op stapel om het dierenwelzijn te verzekeren?

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Bourgeois.

De heer Bourgeois, minister van de Kleine en Middelgrote Ondernemingen en Landbouw. — Mijnheer de Voorzitter, het Zoo Park Corten telde op 1 januari 1984, datum van de inwerkingtreding van de CITES in België, 12 koppels leeuwapen met goudkleurig hoofd.

Deze dieren werden legaal gekocht krachtens de Belgische wetgeving die destijds van toepassing was. Zij werden geregistreerd door de Diergeneeskundige Dienst.

Op verzoek van de Braziliaanse overheid en van het secretariaat van de CITES heeft het Zoo Park Corten aanvaard — hoewel het niet verplicht was — om 8 koppels leeuwapen aan de Braziliaanse overheid te geven.

Deze dieren werden verzonden naar Brazilië in november 1985.

De vier koppels die in België zijn gebleven, werden toevertrouwd aan de dierentuin van Antwerpen die een contract heeft afgesloten met het Zoo Park Corten. Deze dieren werden geregistreerd door het *International Recovery and Management Committee for Golden-Headed lion tamarin*, het IRMC, en nemen deel aan een programma dat werd uitgewerkt om de samenstelling van een leefbare groep van die diersoort te verzekeren. Sinds 1987 zijn er in de Zoo van Antwerpen 95 jongen geboren. Een deel van de jongen die uitgekozen worden op basis van genetische en demografische criteria, blijven in het bezit van de Zoo van Antwerpen die er over beschikt op grond van de aanbevelingen van het IRMC.

Gezien het succes van het kweekprogramma in de Antwerpse Zoo, dat in minder dan twee maanden tijd voor nakomelingen van de tweede generatie heeft gezorgd, kampt men nu met een gebrek aan plaats om alle dieren onder te brengen. De Antwerpse Zoo wil dan ook zo snel mogelijk afstand doen van een deel van de dieren die toekomen aan Zoo Park Center. Recentelijk werden 22 dieren naar Zoo Park Center overgebracht waarvoor de benodigde CITES-documenten werden afgeleverd in overeenstemming met de beschikkingen van het koninklijk besluit van 20 december 1983 betreffende de toepassing van de Conventie van Washington. De verkoop van deze goudleeuwaapjes kan dus volledig wettelijk geschieden en wordt gecontroleerd door de diensten van mijn departement.

Ik kan de heer Verreycken mededelen dat het wetsontwerp dat ik heb ingediend tot wijziging van de wet van 14 augustus 1986 betreffende het welzijn en de bescherming van de dieren, het houden van dieren waarvan de soort niet is opgenomen op een positieve lijst, zal verbieden.

Wat de vangst van vinken betreft, kan ik mededelen dat het hier gaat om een gewestelijke materie. Ze valt dus niet onder de bevoegdheid van de minister van Landbouw.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Verreycken voor een repliek.

De heer Verreycken (Vl. Bl.). — Mijnheer de Voorzitter, ik dank de minister voor zijn uitgebreid antwoord maar ik vroeg eigenlijk welke maatregelen worden getroffen tegen malafide handelaars die aan iedereen vertellen, ook voor de TV-camera,

dat zij elk beschermd dier kunnen aanbieden als er maar genoeg geld op tafel komt. Ik heb het dus helemaal niet over de bonafide handelaars die in samenwerking met de zoo zouden werken en die nog dieren zouden hebben dat zij vóór 1984 hebben aangekocht, maar wel over de malafide handelaars die dieren misbruiken.

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Bourgeois.

De heer Bourgeois, minister van de Kleine en Middelgrote Ondernemingen en Landbouw. — Mijnheer de Voorzitter, de handelaar waarvan sprake is op wettelijke wijze in het bezit van de dieren daar hij ze heeft aangekocht op het ogenblik dat er ter zake geen enkele reglementering bestond. Hij heeft zich geschikt naar alle onderrichtingen en met de Braziliaanse overheid en met de Antwerpse Zoo samengewerkt. Ik meen dat in dit geval hij niet op een oneerlijke manier heeft gehandeld. Daarom mag hij niet als een malafide handelaar worden aanzien.

Ik hoop in de toekomst, nadat de wet zal zijn gewijzigd, te kunnen beschikken over middelen om tot een betere commercialisering over te gaan.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Verreycken voor een repliek.

De heer Verreycken (Vl. Bl.). — Mijnheer de Voorzitter, ik neem aan dat de betrokken handelaar die volledig volgens de wet handelde, ook volledig wettelijk een TV-camera stuk heeft geslagen.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW MAXIMUS AAN DE MINISTER VAN FINANCIËN OVER «EEN ONDERZOEK NAAR NIET-AANGEGEVEN VERGOEDINGEN DIE GENEESHEREN VAN DE FARMACEUTISCHE INDUSTRIE ONTVANGEN VOOR HET KLINISCH TESTEN VAN GENEESMIDDELEN»

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER TAVERNIER AAN DE MINISTER VAN FINANCIËN OVER «HET ONDERZOEK VAN DE BIJZONDERE BELASTING-INSPECTIE NAAR VERGOEDINGEN UITGEKEERD AAN ARTSEN VOOR HET TESTEN VAN GENEESMIDDELEN»

QUESTION ORALE DE MME MAXIMUS AU MINISTRE DES FINANCES SUR «UNE ENQUETE SUR LES REMUNERATIONS NON DECLAREES QUE DES MEDECINS REÇOIVENT DE L'INDUSTRIE PHARMACEUTIQUE POUR TESTER CLINIQUEMENT DES MEDICAMENTS»

QUESTION ORALE DE M. TAVERNIER AU MINISTRE DES FINANCES SUR «L'ENQUETE DE L'INSPECTION SPECIALE DES IMPOTS RELATIVE A LA REMUNERATION EVENTUELLE DE CERTAINS MEDECINS, POUR LE TESTAGE DE MEDICAMENTS»

De Voorzitter. — Aan de orde zijn de mondelinge vragen van mevrouw Maximus aan de minister van Financiën over «een onderzoek naar niet-aangegeven vergoedingen die geneesheren van de farmaceutische industrie ontvangen voor het klinisch testen van geneesmiddelen» en van de heer Tavernier aan de minister van Financiën over «het onderzoek van de Bijzondere Belastinginspectie naar vergoedingen uitgekeerd aan artsen voor het testen van geneesmiddelen».

Het woord is aan mevrouw Maximus.

Mevrouw Maximus (SP). — Mijnheer de Voorzitter, de weekendpers heeft uitvoerig gehandeld over een briefwisseling die sinds begin dit jaar gevoerd wordt tussen de Orde van geneesheren, uw diensten en de Bijzondere Belastinginspectie naar aanleiding van een onderzoek naar niet aan de belastingen aangegeven

vergoedingen die geneesheren van de farmaceutische industrie ontvangen voor het klinisch testen van geneesmiddelen. De lobby van de orde zou bekomen hebben dat een werkgroep werd samengesteld die een oplossing moet zoeken voor de toekomst. De minister zou begrip hebben getoond voor het vertrouwelijk karakter van de dossiers. Het onderzoek van de BBI zou intussen zijn opgeschort omdat de verantwoordelijken van Financiën zouden hebben laten verstaan dat de spons zou worden geveegd over het verleden. Het lijkt mij onwaarschijnlijk dat de minister aanvaard zou hebben dat het onderzoek wordt opgeschort wegens het vertrouwelijk karakter van die testen. Het dossier dat aan de ethische commissies van de ziekenhuizen wordt voorgelegd omvat enkel het protocol van de *medical trial*.

Dit protocol wordt door de commissie goed- of afgekeurd. Bij goedkeuring wordt de *trial* toevertrouwd aan een geneesheer die nadien een anoniem gemaakt dossier aan het farmaceutisch bedrijf bezorgt.

Mijnheer de minister, door welk argument hebt u zich laten leiden om het onderzoek op te schorten? Ik vermoed dat u weet dat door de opschorting van het onderzoek de belastinginspectie één jaar meer verjaring riskeert.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Tavernier.

De heer Tavernier (Agalev). — Mijnheer de Voorzitter, ik wens op mijn beurt een aantal vragen te stellen over het onderwerp dat door mevrouw Maximus werd aangesneden.

Zijn de vergoedingen die uitbetaald worden aan de geneesheer onderworpen aan de inkomstenbelasting?

Wat denkt de minister over deze aangelegenheid? Tot nu toe beschikken wij alleen over informatie bezorgd door de Orde van geneesheren waarop de minister of zijn administratie niet hebben gereageerd. Welke rol heeft de Orde van geneesheren in dit dossier gespeeld? Is zij verder gegaan dan alleen maar het bewaken van de medische deontologie?

Werd een werkgroep opgericht met leden van de Orde van geneesheren en afgevaardigden van het ministerie van Financiën om tot een compromis te komen in deze zaak? Wat is de inhoud van het compromis dat eventueel is gesloten? Zal men onderzoeken wat er in het verleden is gebeurd en daaruit conclusies trekken voor de toekomst?

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Maystadt.

De heer Maystadt, minister van Financiën. — Mijnheer de Voorzitter, sommige persartikels inzake het belastingen van geneesheren die onlangs verschenen in de pers, zijn onjuist.

Naar aanleiding van een onderhoud met de nationale raad van de Orde van geneesheren, die optrad namens de Commissies voor medische ethiek, heb ik een werkgroep opgericht die belast werd met de praktische uitwerking van de modaliteiten inzake de door de administratie der Bijzondere Belastinginspectie of BBI gevraagde inlichtingen in het kader van een onderzoek in de sector.

De besprekingen in de werkgroep werden met een akkoord afgesloten. Zoals afgesproken heeft vanaf 6 oktober 1993 de nationale raad van de Orde van geneesheren, de voorzitters van hogervermelde commissies uitgenodigd de door de BBI gevraagde gegevens te verstrekken, ook wat het verleden betreft en uiteraard enkel voor het niet-verjaarde gedeelte.

Het onderzoek van de BBI in de sector volgt dan ook zijn normaal verloop.

De Voorzitter. — Het woord is aan mevrouw Maximus voor een repliek.

Mevrouw Maximus (SP). — Mijnheer de Voorzitter, het is inderdaad zeer moeilijk om op basis van de eenzijdige informatie die ons via persberichten bereikt, ons een juist beeld te vormen van de situatie. De Senaat is dan ook de aangewezen plaats om van de minister te vernemen wat er precies om gaat.

Na het antwoord van de minister te hebben gehoord, heb ik toch nog een vraag. Bij het uitpluizen van de wetgeving inzake de registratie, in het kader waarvan dergelijke tests worden ondernomen, verneem ik dat de ethische commissies elke keer aan de minister van Volksgezondheid een lijst moeten bezorgen met de namen van de geneesheren die daaraan hebben meegewerkt en een verslag van de resultaten die ze aan het aanvragend bedrijf hebben overgemaakt. Is het dan niet eenvoudiger om die lijsten gewoonweg bij de minister van Volksgezondheid op te vragen? De tijd dringt immers en het gevaar bestaat dat de bevolking de indruk krijgt dat een bepaalde bevolkingsgroep bij het innen van de belastingen op niet-aangegeven inkomsten bevoordeligd wordt. Sommigen hebben er immers belang bij om, op welke manier ook, tijd te winnen en zodoende de verjaring te doen intreden. Het is bijna november, als wij nu nog langer talmen, is er weer een belastingjaar voorbij waarvoor geen achterstallen kunnen worden ingevorderd.

Ik ben verheugd dat de minister toezeft erover te zullen waken dat het uitstel, verbonden aan de oprichting van die werkgroep, niet als gevolg zal hebben dat bepaalde sommen niet worden teruggevorderd.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER VAN APEREN AAN DE MINISTER VAN FINANCIËN OVER «DE TERUGGAAF VAN DE BELASTING OVER DE TOEGEVOEGDE WAARDE»

QUESTION ORALE DE M. VAN APEREN AU MINISTRE DES FINANCES SUR «LES REMBOURSEMENTS DE LA TAXE SUR LA VALEUR AJOUTÉE»

De Voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Van Aperen aan de minister van Financiën over «de teruggaaf van de belasting over de toegevoegde waarde».

Het woord is aan de heer Van Aperen.

De heer Van Aperen (VLD). — Mijnheer de Voorzitter, de BTW-tegoeden van het tweede kwartaal worden normaal steeds terugbetaald in de loop van de tweede helft van de maand september. Er zijn mij enkele firma's bekend die vandaag, 28 oktober, hun BTW-tegoeden van het tweede kwartaal nog niet hebben ontvangen en dit ondanks een tijdige aangifte.

Na contactname met het plaatselijk BTW-kantoor, vernam ik dat binnen de betrokken diensten een circulaire was verspreid waarin de terugbetaling van de tegoeden van het tweede kwartaal werd bepaald op 2 oktober.

Graag vernam ik van de minister een antwoord op volgende vragen. Werden er inderdaad instructies gegeven om de terugbetaling van de BTW-tegoeden van het tweede kwartaal naar een latere datum te verplaatsen? Indien ja, wat is daarvan dan de reden? Indien neen, wat is dan wel de reden van het uitstel? Geldt dit uitstel voor heel België, alleen voor Vlaanderen, voor de provincie Antwerpen of alleen voor het uiterste noorden van het land? Genieten sommige BTW-plichtigen een voorkeursbehandeling? Op welke datum zullen de betrokkenen de tegoeden van het tweede kwartaal terugbetaald krijgen?

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Maystadt.

De heer Maystadt, minister van Financiën. — Mijnheer de Voorzitter, in antwoord op de vragen van de heer Van Aperen met betrekking tot de terugbetaling van de BTW-tegoeden uit de geopende BTW-rekening-courant, kan ik het volgende mededelen.

Er werden geen instructies gegeven om de teruggaven van het tweede kwartaal 1993 naar een latere datum te verschuiven.

Zoals ieder jaar werden de terugbetalingen voor het tweede kwartaal uitgevoerd als volgt: terugbetalingen zonder voorafgaande controle begin september; terugbetalingen onderworpen aan voorafgaande controle begin oktober.

De teruggaven inzake de belasting over de toegevoegde waarde vinden in de regel plaats binnen een termijn van maximum tien weken na de wettelijk vastgestelde datum voor de indiening van de laatste aangifte van het kwartaal waarop het terug te geven bedrag betrekking heeft.

De belastingplichtige moet wel om de terugbetaling van het tegoed vragen. Hij moet hiervoor zijn handtekening plaatsen in het kader *ad hoc* op de voorzijde van de respectieve aangifte.

Anderzijds moet de administratie ook in kennis gesteld zijn van de gevolmachtigde financiële instelling bij wie de teruggaaf mag uitgevoerd worden.

Tijdens de zomervakantie van 1993, net zoals voorgaande jaren trouwens, werd aan de belastingplichtigen de facilititeit geboden om de BTW-aangifte later in te dienen. De indieningsdatum van die BTW-aangifte werd vastgesteld op 10 augustus 1993. Deze toegeving heeft dan ook tot gevolg dat de terugbetalingstermijn, zoals ieder jaar, met enkele dagen werd opgeschoven.

Voorname terugbetalingstermijn, die zoveel mogelijk wordt ingekort, rekening houdend met de rechtmatige belangen van de schuldeisende ondernemingen, is evenwel noodzakelijk om de administratie toe te laten de vereiste formaliteiten te vervullen en de controles uit te voeren.

Het postrekeningnummer van de administratie van de BTW, Registratie en Domeinen werd voor deze teruggaven op 7 oktober 1993 gedebiteerd.

Daar het mij voorkomt dat de heer Van Aperen concrete gevallen voor ogen heeft, ben ik uiteraard bereid deze door de bevoegde administratie te laten onderzoeken. Hij moet mij dan wel de identiteit van de betrokkenen mededelen.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Van Aperen voor een repliek.

De heer Van Aperen (VLD). — Mijnheer de Voorzitter, ik dank de minister voor zijn antwoord. Er was inderdaad de circulaire van 7 oktober. De handelaars wisten dus via de plaatselijk BTW-kantoren dat de terugbetaling iets later zou gebeuren. Dat de teruggave nog steeds niet is gebeurd, schept voor sommige firma's problemen vooral wanneer het gaat om aanzienlijke bedragen. Indien zij tijdig worden ingelicht, kunnen zij ook tijdig de nodige voorzorgsmaatregelen nemen. Ik zal wel ingaan op het verzoek van de minister om hem de nodige gegevens te verstrekken voor bepaalde concrete gevallen. Het gaat om gevestigde zaken die de formaliteiten stipt hebben nageleefd. Ik zou het of prijs stellen indien de minister deze dossiers persoonlijk zou onderzoeken.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER VALKENIERS AAN DE MINISTER VAN MAATSCHAPPELIJKE INTEGRATIE, VOLKSGEZONDHEID EN LEEFMILIEU OVER «DE TOEPASSING VANAF 1995 VAN DE EUROPESE RICHTLIJNEN INZAKE DE SPECIFIEKE BEROEPSOPLEIDING VOOR STUDENTEN IN DE GENEESKUNDE»

QUESTION ORALE DE M. VALKENIERS AU MINISTRE DE L'INTEGRATION SOCIALE, DE LA SANTE PUBLIQUE ET DE L'ENVIRONNEMENT SUR «L'APPLICATION A PARTIR DE 1995 DES DIRECTIVES EUROPEENNES RELATIVES A LA FORMATION PROFESSIONNELLE SPECIFIQUE DES ETUDIANTS EN MEDECINE»

De Voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Valkeniers aan de minister van Maatschappelijke Integratie, Volksgezondheid en Leefmilieu over «de toepassing vanaf 1995 van de Europese richtlijnen inzake de specifieke beroepsopleiding voor studenten in de geneeskunde».

Het woord is aan de heer Valkeniers.

De heer Valkeniers (Onafh.). — Mijnheer de Voorzitter, een Europese richtlijn van 1986 bepaalt dat de opleiding tot huisarts minstens acht jaar moet duren en minstens zes jaar basisartsen-

opleiding en twee jaar praktijkgerichte huisartsenspecialisatie moet omvatten. Alle EG-landen zouden dit tegen 1995 moeten realiseren.

Dit concept werd voor Vlaanderen uitgewerkt door de zogenaamde Commissie-Monard.

In tegenstelling tot de andere EG-landen, waar huisartsenkringen instaan voor die extra twee jaar opleiding, waren het hier de universiteiten die bij monde van de Universitaire Centra voor huisartsenopleiding deze taak op zich zouden nemen.

Terecht is minister Van den Bossche van oordeel dat de geplande verlenging overbodig en onbetaalbaar is.

Graag had ik van de minister vernomen hoe België zich kan afmaken van deze EG-richtlijn, die destijds vooral tot stand kwam onder druk van bepaalde syndicale middelen, die hierin een middel zagen om het aanbod van medische zorgenverstrekkers af te remmen.

Deze afremming is zonder twijfel dringend noodzakelijk. Doch hiervoor is de extra twee jaar geen alternatief, maar zijn onmiddellijk dringender maatregelen nodig, zoals een polyvalente eerste kandidatuur, gevolgd door een interuniversitair examen en een numerus clausus vastgelegd per gemeenschap naargelang de medische behoeften.

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Tobback die antwoordt namens de minister van Maatschappelijke Integratie, Volksgezondheid en Leefmilieu.

De heer Tobback, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken. — Mijnheer de Voorzitter, mijn collega, minister De Galan, veronderstelt dat de heer Valkeniers verwijst naar de Europese richtlijn 86/457 die onlangs werd opgeheven en opgenomen wordt in een nieuwe richtlijn 93/16, van 5 april 1993. Deze laatste bundelt alle vroegere richtlijnen die betrekking hebben op het «vrij verkeer van de artsen en de wederzijdse erkenning van hun diploma's, certificaten en andere titels», met name de richtlijnen 75/362, 75/363 en 86/457.

Het zal de heer Valkeniers niet ontgaan zijn dat bij de implementatie van deze richtlijn verschillende overheden betrokken zijn, met name de federale ministers van Volksgezondheid en van Sociale Zaken alsook de gemeenschapsministers van Onderwijs.

Elke betrokken overheid zal hierbij zijn verantwoordelijkheid opnemen, maar zoals het passend is en in de praktijk ook gebeurt, is onderling overleg en coördinatie noodzakelijk. Om onze Europese verplichtingen na te komen, moet alles ten laatste op 1 januari 1995 operationeel zijn.

Wat de deelaspecten volksgezondheid betreft — de bescherming van de titel en de normen waaraan moet voldaan worden om een erkenning te bekomen, zij het van arts, huisarts of specialist — wenst de minister zich strikt te beperken tot de termen van de richtlijn, met name «het vrij verkeer van de artsen binnen de lidstaten garanderen». Overigens kan zij zich niet voorstellen dat de andere ministers een andere houding zouden aannemen.

De minister antwoordt expliciet dat België zich niet wil «afmaken» van deze richtlijn, zoals de heer Valkeniers het uitdrukt, en dat zij deze richtlijn niet zal «misbruiken» om andere doelstellingen te realiseren, noch inzake de erkenning van de artsen, noch inzake het aantal artsen of wat dan ook. Dat behoort tot een ander debat.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Valkeniers voor een repliek.

De heer Valkeniers (Onafh.). — Mijnheer de Voorzitter, de minister heeft mijn vraag niet beantwoord. Het gaat hier om een Europese richtlijn. Wij stellen vast dat de minister van Onderwijs van één van de Gemeenschappen problemen heeft met de uitvoering van die richtlijn. Wij lopen dus het risico dat die richtlijn in de twee Gemeenschappen op een verschillende manier wordt uitgevoerd.

Het is de taak van de federale minister om coördinerend op te treden. Mijn vraag is of de minister van plan is om deze maatregel toe te passen en zo ja, op welke manier. Uit haar antwoord blijkt dat zij het niet eens is met gemeenschapsminister Van den Bossche.

Mijn vraag is dan ook: wat zal er nu gebeuren? Vergeet niet dat dit voor de jonge geneeskundestudenten die nu in hun zesde jaar zitten, zeer belangrijk is. Moeten zij twee jaar langer studeren of niet? Wanneer men de twee jaar extra opleiding invoert, gepaard gaande, zoals aanvankelijk werd gezegd, met zes maanden begeleiding door een huisarts, dan moeten daarvoor ook financiële middelen ter beschikking worden gesteld. Moeten deze middelen door de Gemeenschappen of door het federale niveau worden uitgetrokken?

Het is jammer, maar dit is een belangrijke materie waarop ik zeker nog moet terugkomen in een uitgebreide interpellatie tot minister De Galan en ik heb graag dat zij daarop dan zelf antwoordt.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER H. VAN ROMPAEY AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN OVER «DE GEVOLGEN VAN DE RECENTE STAATSGREEP IN BURUNDI»

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW MAES AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN OVER «DE TOESTAND IN BURUNDI»

QUESTION ORALE DE M. H. VAN ROMPAEY AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DES AFFAIRES ETRANGERES SUR «LES CONSEQUENCES DU COUP D'ETAT PERPETRE AU BURUNDI»

QUESTION ORALE DE MME MAES AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DES AFFAIRES ETRANGERES SUR «LA SITUATION AU BURUNDI»

De Voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Hugo Van Rompaey aan de Vice-Eerste minister en minister van Buitenlandse Zaken over «de gevolgen van de recente staatsgreep in Burundi» en de mondelinge vraag van mevrouw Maes aan de Vice-Eerste minister en minister van Buitenlandse Zaken over «de toestand in Burundi». Aangezien deze beide vragen hetzelfde onderwerp hebben, stel ik voor ze samen te behandelen.

Het woord is aan de heer Hugo Van Rompaey voor het stellen van zijn vraag.

De heer H. Van Rompaey (CVP). — Mijnheer de Voorzitter, de recente staatsgreep in Burundi, die werd ingezet met het vermoorden van de democratisch verkozen president Ndadaye en vier regeringsleden, geeft aanleiding tot verontwaardiging en vraagt om een onmiddellijk optreden van de internationale gemeenschap.

Persberichten gewagen van escalerende moordpartijen, het heftig opflakkeren van etnische spanningen, het hernemen van de repressie tegen de Hutu-meerderheid en het ontstaan van massale vluchtelingenstromen in de grensgebieden van Ruanda, Zaïre en Tanzania.

Na de democratische succesoperatie in Namibië in 1989, werden de geslaagde verkiezingen in Burundi op 1 en 29 juni jongstleden beschouwd als een tweede Afrikaans succesverhaal, wat betreft het beëindigen van etnische spanningen en het vestigen van een vreedzame democratie.

De vorige president Buyoya, een Tutsi, legde zich loyaal neer bij de verkiezingsnederlaag. De vermoorde president betrok de Tutsi-minderheid loyaal bij de regeringsvorming.

Een met veel inspanningen en goede wil tot stand gebracht hoopvol resultaat werd in enkele uren verbrijzeld.

Mede in naam van de CVP-senaatsfractie stel ik de volgende vragen.

Ten eerste, op welke wijze heeft de Belgische Regering gereageerd op deze gebeurtenissen? Worden de nieuwe machthebbers erkend of geldt alleen de erkenning van het restant van de bestaande regering?

Ten tweede, was er reeds of zal er een reactie komen namens het Europees voorzitterschap?

Ten derde, worden militairen ingezet voor de bescherming en/of de evacuatie van onze landgenoten?

Ten vierde, als de regering-Ndadaye een beroep doet op onze militaire hulp tot herstel van de orde, zal deze dan worden verleend?

Ten vijfde, wat gebeurt er met de Belgische ontwikkelingshulp aan Burundi?

Ten zesde, worden er Belgische en/of internationale initiatieven genomen inzake hulpverstrekking aan de « nieuwe » Burundese vluchtelingen?

De Voorzitter. — Het woord is aan mevrouw Maes voor het stellen van haar vraag.

Mevrouw Maes (VU). — Mijnheer de Voorzitter, de brutale moord op de democratisch verkozen president Ndadaye van Burundi en andere leden van de regering door militaire putschisten heeft de wereld met afgrijzen vervuld. De putsch heeft bovendien geleid tot een spiraal van etnisch geweld dat honderdduizenden op de vlucht joeg en vele burgerslachtoffers eist tot op dit ogenblik. Daardoor dreigt niet alleen het democratiseringsproces teruggedreven te worden, maar de rechtsstaat, die Burundi toch kon worden genoemd de jongste jaren, zal slechts met moeite hersteld kunnen worden. Daardoor dreigen ook de ontwikkelingsinspanningen waaraan België als eerste donorland participeert verloren te gaan. Op het ogenblik schijnt de putsch mislukt onder meer doordat de putschisten werden geïsoleerd, doch de moorden gaan door in een deel van Burundi.

De regering van Burundi dringt aan op internationale bijstand om de orde te herstellen. Ons land stelt dat louter Belgische militaire hulp uitgesloten is.

Op welke wijze zal ons land in de komende dagen bijdragen tot het herstel van de rechtsstaat en het beteugelen van het geweld? Hoe zal ons land bijdragen tot de versterking en de beveiliging van de democratische ontwikkeling? Democratie is immers nog iets meer dan verkiezingen!

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Tobback, die antwoordt namens de Vice-Eerste minister en minister van Buitenlandse Zaken.

De heer Tobback, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken. — Mijnheer de Voorzitter, een eerste punt handelt over de veroordeling door België.

Ten eerste, op bilateraal niveau heeft de Belgische Regering reeds op 21 oktober 1993 de staatsgreep veroordeeld en de officiële ontwikkelingssteun opgeschort in afwachting van de terugkeer naar de legaliteit.

Ten tweede, onze ambassadeur in Burundi heeft ons standpunt met betrekking tot de terugkeer naar de legaliteit krachtig en duidelijk uiteengezet in verschillende demarches, in overleg met zijn Westerse collega's, bij de stafleden van het Burundese leger en de voorzitter van het crisiscomité.

Ten derde, de Belgische Regering heeft ook andere diplomatieke stappen ondernomen.

Op 21 oktober 1993 hebben wij bij de secretaris-generaal van de Verenigde Naties gewezen op de ernst van de situatie en aangedrongen opdat hij een vertegenwoordiger naar Burundi zou sturen.

Op 23 oktober 1993 hebben wij, samen met Frankrijk, Egypte, dat het voorzitterschap van de OAE waarneemt, aangesproken om de aandacht van deze organisatie op de toestand in Burundi te vestigen. De OAE, samen met Burundi en de andere Afrikaanse

landen van de VN, hebben het probleem voor de Veiligheidsraad gebracht. Deze laatste heeft de staatsgreep en het geweld in Burundi veroordeeld in een unanieme verklaring van het voorzitterschap.

De heer James Jonah, adjunct-secretaris-generaal, is op 27 oktober 1993 in Bujumbura aangekomen. De voorzitter van de OAE heeft eveneens een bijzonder gezant naar Burundi gestuurd, die vandaag in Bujumbura zou aankomen.

Ten vierde, zodra het bericht omtrent de moord op president Ndadaye werd bevestigd, heeft de Belgische Regering deze publiek veroordeeld.

Een tweede punt betreft de veroordeling door Europa en de Europese maatregelen.

De Europese Gemeenschap en haar lidstaten hebben de staatsgreep eveneens veroordeeld in een verklaring die in de namiddag van 21 oktober door België, als voorzitter van de Raad, werd opgemaakt. In deze verklaring bevestigen de Gemeenschap en haar lidstaten hun steun aan president Ndadaye, wiens lot nog niet bekend was, en aan de wettelijke regering van Burundi; zij roepen alle lagen van de bevolking op de legaliteit te herstellen en de democratie te eerbiedigen.

Bovenop de Europese verklaring van 21 oktober heeft België zijn partners voorgesteld het Belgische voorbeeld van de op bilateraal niveau genomen maatregelen te volgen en ook maatregelen te treffen om de militairen en andere deelnemers aan de staatsgreep economisch en politiek te isoleren zolang de legaliteit niet is hersteld.

Als voorzitter van de EG heeft België op 25 oktober 1993 de aanvraag van president Habyarimana aan de Europese Gemeenschap om militaire hulp te verlenen, aan haar partners overgemaakt.

Het derde punt betreft de veiligheid. Van bij het begin van de gebeurtenissen heeft de Belgische ambassade veiligheidsmaatregelen getroffen. Tot nu toe is het niet nodig gebleken Belgische militairen te sturen om onze landgenoten te beschermen. De ambassade heeft onze landgenoten aangeraden zich in Bujumbura te verzamelen. Dit gebeurt ondertussen. Deze operatie wordt uitgevoerd met de hulp van de PNUD. Bestaande evacuatieplannen kunnen in geval van nood worden opgestart.

Het vierde punt handelt over militaire hulp. De Regering overweegt op het ogenblik geen militaire steun aan Burundi. Een zaak is zeker: ons land zal niet alleen noch zonder internationaal mandaat optreden. De aanwezigheid van de heer Jonah illustreert dit. De OAE overweegt een beperkte militaire zending ter bescherming van de regeringsleden en de instellingen.

Het vijfde punt betreft de ontwikkelingssamenwerking. De rechtstreekse officiële hulp werd op 22 oktober 1993 opgeschort, in afwachting van de terugkeer naar de legaliteit. De onrechtstreekse hulp via niet-gouvernementele organisaties zal geval per geval overwogen worden, rekening houdend met de levensnoodzakelijke behoeften van de lokale bevolking.

Het zesde punt behandelt de noodhulp aan de vluchtelingen. Op zaterdag, 23 oktober, besloot België heel snel een eerste lading noodhulp te sturen, via Artsen zonder grenzen en het Rode Kruis: een C130 met 16 ton geneesmiddelen en een ploeg van AZG en een 707 met 33 ton en een ploeg van het Rode Kruis, voor een bedrag van 30 miljoen frank.

Een vertegenwoordiger van de regering is in Kigali aanwezig om de hulpverlening in Ruanda en Tanzania te coördineren.

De Europese Gemeenschap heeft voor 700 000 ECU hulp aan Ruanda toegekend. Een vliegtuig vertrekt op 28 oktober met 34 ton materiaal aan boord. Verdere hulp is niet uitgesloten.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Hugo Van Rompaey voor een repliek.

De heer H. Van Rompaey (CVP). — Mijnheer de Voorzitter, ik dank de minister voor zijn antwoord. Ik beklemtoon dat wij niet de fout mogen begaan weg te kruipen achter een eventuele internationale aarzeling, die op een verschrikkelijke manier werd gedemonstreerd voor het Joegoslavisch probleem of het Koerdisch probleem in Turkije en de aangrenzende landen.

Men moet zich ervan bewust zijn dat de verkiezingsoperaties in Burundi werkelijk het tweede succesverhaal waren in Afrika. Ze waren een schitterend resultaat. Niet zonder reden hebben wij de aandacht erop gevestigd dat de vorige president zeer loyaal de democratisering heeft aanvaard.

Daarom pleiten wij ervoor dat ons land niet toelaat dat de internationale gemeenschap gaat aarzelen, wat tot gevolg zou hebben dat men in Burundi opnieuw vervalt in etnische spanningen en geweld. Wij moeten onze verantwoordelijkheid onmiddellijk en volledig op ons nemen.

De Voorzitter. — Het woord is aan mevrouw Maes voor een repliek.

Mevrouw Maes (VU). — Mijnheer de Voorzitter, wij vermenen dat de Regering de gebeurtenissen veroordeeld heeft en dat zij noodhulp geeft en diplomatieke stappen heeft gedaan. Deze beslissingen zullen door iedereen wel worden bijgevalen maar zijn het strikte minimum.

Ons land geeft een miljard aan steun, maar op het ogenblik weet de Regering niet meer te doen dan deze diplomatieke stappen.

Er is nogal wat kritiek op de houding van de Belgische Regering en ik deel die. Ik citeer in dit verband uit *De Standaard* van vanochtend. «Het Belgisch idee om de amechtige Organisatie voor Afrikaanse eenheid (OAE) in te schakelen, die met een troepenmacht orde en veiligheid zou moeten waarborgen, lijkt op een sissert uit te draaien.» Tanzania en Uganda zijn blijkbaar wel geïnteresseerd om troepen te sturen. Hun interesse kan echter geleid op hun betrokkenheid in dat gebied, van de nodige bedenkingen worden voorzien.

Minister Claes verwijst naar Kaïro. Kaïro verwijst naar de Veiligheidsraad. Dit noem ik de zaken op de lange baan schuiven. De Burundese ambassadeur te Bonn, die vroeger secretaris was van de Burundese mensenrechtenorganisatie, heeft zijn collega's bijeengeroepen. Zij smeken om een internationale strijdmacht. Zij dringen aan dat er veiligheid zou komen, zodat de regeringsleden die de bloedige coup overleefd hebben en nu in de Franse ambassade zitten, de ambassade kunnen verlaten. Zij vragen dat de opstandige militairen gedwongen worden terug te keren naar hun kazernes. Het vertrouwen in het leger, dat voor 90 pct. uit Tutsi's bestaat, terwijl 85 pct. van de bevolking Hutu's zijn, is helemaal zoek, ook al is meer dan de helft van het leger trouw gebleven aan de regering. Democratisering betekent ook de hervorming van de strijdkrachten.

De minister van Volksgezondheid, die als gevolmachtigde minister van de Burundese regering te Kigali in Ruanda verblijft, smeekt België om hulp. Er moet nu iets gebeuren. Onze landgenoten in Burundi hebben ernstige kritiek. De houding van de Belgische Regering wordt er geïnterpreteerd als aarzelend. België zou alles overlaten aan de Fransen. Het is trouwens niet toevallig dat de Burundese regeringsleden in de Franse ambassade verblijven.

Onze Regering moet meer doen dan ons verzekeren dat ons land niet zal optreden en dat het zelfs in een internationaal kader niet alleen zal optreden. Wij hebben in Burundi een verpletterende verantwoordelijkheid gehad. Wij hebben onze verantwoordelijkheid de laatste jaren ook genomen door aan te dringen op de democratisering. Nu moeten wij echter meer doen dan afwachten.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.
L'incident est clos.

QUESTION ORALE DE M. BENKER AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DES AFFAIRES ETRANGERES SUR «LES MASSACRES AU KURDISTAN LE 22 OCTOBRE DERNIER»

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER BENKER AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN OVER «HET BLOEDBAD DAT OP 22 OKTOBER JONGSTLEDEN IS AANGERICHT IN KOERDISTAN»

M. le Président. — L'ordre du jour appelle la question orale de M. Benker au Vice-Premier ministre et ministre des Affaires étrangères sur «les massacres au Kurdistan le 22 octobre dernier».

La parole est à M. Benker.

M. Benker (Ecolo). — Monsieur le Président, la presse internationale relate une intensification des combats dans le district de Diyarbakir, au Kurdistan, avec intervention d'hélicoptères, d'artillerie lourde et de tanks. La ville de Lice aurait été rasée et le nombre de victimes avoisinerait les 400 personnes pour la seule journée du 22 octobre 1993.

Après avoir refusé le dialogue proposé par la guérilla kurde lors de leur cessez-le-feu unilatéral, le gouvernement turc s'enfonce visiblement dans la voie de la répression.

Il ne s'agit pas de défendre ici le PKK, mais bien les civils qui subissent, depuis plusieurs années, un véritable génocide, tant en Turquie qu'en Irak. Cette politique de répression s'accompagne d'une politique de déplacement de la population. Il y aurait maintenant plus de 500 000 Kurdes en Europe, et près de 15 000 en Belgique, sans compter les déplacements à l'intérieur de la Turquie.

Au niveau des relations entre la Belgique et la Turquie, des pressions ou des actions ont-elles été exercées en vue d'inviter ce pays à régler, autrement que par la force armée, le problème kurde?

Au niveau européen, sous la présidence de la Belgique, quelles sont les actions qui ont été menées pour arriver à une solution moins violente contre la population kurde?

Enfin, ne convient-il pas de prendre des sanctions à l'encontre de la Turquie, notamment par une révision de nos nombreux accords d'association avec ce pays, et ce tant qu'il ne sera pas mis fin aux violations des droits de l'homme?

M. le Président. — La parole est à M. Tobbacq, ministre, qui répondra en lieu et place de son collègue, M. Claes.

M. Tobbacq, ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique. — Monsieur le Président, voici les éléments de réponse qui m'ont été communiqués.

J'évoquerai tout d'abord l'affaire de Lice.

La presse internationale relate effectivement une intensification de la répression turque dans le district de Diyarbakir. Selon les informations reprises par la presse occidentale, informations exclusivement fournies par le PKK qui exerce un chantage meurtrier sur la presse locale, la répression turque aurait causé la mort de centaines de personnes. L'information en Belgique au sujet de ce qui se passe dans le sud-est de la Turquie se base, ces dernières semaines, exclusivement sur les sources plutôt douteuses du PKK.

La réalité est non moins dramatique, mais certainement beaucoup plus complexe. Que s'est-il passé?

D'abord, il y a eu une escalade au niveau des massacres commis sur des civils — dont femmes et enfants — par le PKK, sous le prétexte qu'ils habitent des villages «gardés». Ce groupe terroriste interdit le séjour aux correspondants de la presse turque et internationale qui refusent de suivre ses consignes. Le PKK rend le sud-est quasi ingouvernable. Ensuite une opération de grande envergure des forces de l'ordre a été menée à la mi-octobre contre la ville de Lice, près de Diyarbakir, ville comptant 15 000 habitants et réputée être «occupée» par les militants du PKK. Officiellement, il y avait 13 morts, 37 blessés et 640 maisons touchées. Selon le PKK, le nombre des victimes s'élève à plusieurs centaines. Selon le maire de Lice, la ville est en ruines, comme Sîrnak en août 1992. S'agit-il d'un nouveau cas de *overreacting* à grande échelle des forces de l'armée turque? Il est trop tôt pour l'établir avec certitude.

Enfin, la mort d'un général de brigade, commandant de la gendarmerie locale, est survenue durant les opérations de Lice. Pratiquement tous les dirigeants politiques du pays assistent aux funérailles, événement vraisemblablement porteur de nouveaux durcissements.

J'aborderai à présent le contexte politique.

Il est important de faire une distinction entre le problème kurde et le terrorisme du PKK. La cause kurde mérite notre sympathie, parce qu'il s'agit d'un peuple qui continue à subir une discrimination culturelle et qui aspire à la reconnaissance de son identité. Les

autorités d'Ankara, aussi bien civiles que militaires, ne veulent voir dans le sud-est qu'un problème terroriste. Ce n'est que récemment que certains dirigeants politiques turcs ont reconnu la réalité kurde et que certaines concessions mineures ont été faites, notamment en matière de l'utilisation de la langue kurde.

Le PKK, par contre, est une organisation terroriste qui exerce un régime de terreur sur la population kurde même, qui n'hésite pas à tuer ceux qui refusent de collaborer avec lui, qu'ils soient militaires ou civils. Le PKK pense servir la cause kurde par la violence, le meurtre et le chantage. Nous ne pouvons que condamner cette voie.

Il est regrettable que des forces démocratiques kurdes, même représentées au parlement turc, ne soient pas acceptées comme interlocuteurs par le gouvernement turc. Pourtant, ces forces offrent une ouverture de dialogue politique qui éviterait, en même temps, que la défense de la cause kurde soit monopolisée par une organisation terroriste.

Dans ce conflit, on assiste à l'escalade et à une spirale de la violence. Le régime de terreur du PKK a grandement contribué à cet état de choses. Force est de constater que les droits de l'homme sont violés par des excès multiples, perpétrés des deux côtés.

Quelle est l'attitude de la Belgique? Sur le plan bilatéral, conjointement avec les partenaires de la Communauté, et chaque fois que le ministre rencontre des dirigeants turcs, il met ses interlocuteurs devant leurs graves responsabilités et insiste sur le fait que le combat du terrorisme aussi légitime et difficile qu'il soit dans le chef d'un gouvernement, ne justifie jamais l'abandon des droits élémentaires humains des individus. Auprès de ses interlocuteurs turcs, le ministre continue à plaider pour que le gouvernement turc s'engage dans la voie d'un dialogue politique avec les forces modérées kurdes et tienne compte de la spécificité kurde, comme l'a d'ailleurs demandé le Sénat dans une récente résolution.

M. Buchmann prend la présidence de l'assemblée

Mais notre critique ne peut se faire sans oublier que l'Etat turc est confronté à un adversaire cruel, sans compassion, même pour son propre peuple. Cet adversaire dispose, dans notre pays comme dans d'autres pays occidentaux, d'un accès facile à une certaine opinion publique qui, souvent, ne fait pas suffisamment la distinction entre les aspirations légitimes du peuple kurde et les agissements cruels d'un groupe terroriste.

M. le Président. — La parole est à M. Benker pour une réplique.

M. Benker (Ecolo). — Monsieur le Président, je reconnais la complexité du problème kurde. Dans le cas de Lice, même si les victimes ne sont pas au nombre de 350 ou de 400, des massacres ont néanmoins eu lieu. Ne m'étant pas rendu sur place, je ne puis juger s'ils ont été perpétrés par le PKK ou par les Turcs. Quoi qu'il en soit, je constate, depuis des années, l'existence d'un génocide du côté turc et du côté irakien. La Turquie ne reconnaît jamais avoir pratiqué de génocide; il en va ainsi pour celui qui a été perpétré contre le peuple arménien au lendemain de la guerre 14-18.

Quand un peuple est opprimé pendant des dizaines d'années, je comprends qu'il se révolte. Ce fut d'ailleurs aussi le cas dans nos pays démocratiques.

Je terminerai en remerciant le ministre pour les démarches entreprises vis-à-vis du gouvernement turc.

M. le Président. — L'incident est clos.
Het incident is gesloten.

QUESTION ORALE DE M. MOUTON AU MINISTRE DE L'INTERIEUR ET DE LA FONCTION PUBLIQUE SUR «LE COMMISSIONNEMENT DES GARDES-CHAMPETRES EN QUALITE D'OFFICIER DE POLICE JUDICIAIRE AUXILIAIRE DU PROCUREUR DU ROI»

Ann. parl. Sénat de Belgique - Session ordinaire 1993-1994
Parlem. Hand. Belgische Senaat - Gewone zitting 1993-1994

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER MOUTON AAN DE MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN EN AMBTENARENZAKEN OVER «HET AANSTELLEN VAN VELDWACHTERS ALS OFFICIER VAN GERECHTELIJKE POLITIE, HULPOFFICIER VAN DE PROCUREUR DES KONINGS»

M. le Président. — L'ordre du jour appelle la question orale de M. Mouton au ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique sur «le commissionnement des gardes-champêtres en qualité d'officier de police judiciaire auxiliaire du procureur du Roi».

La parole est à M. Mouton.

M. Mouton (PS). — Monsieur le Président, l'article 2, 4°, de l'arrêté royal du 14 novembre 1986 prévoyait que les titulaires du grade d'inspecteur de police, d'agent de police et de garde-champêtre, qui réunissaient les conditions de diplômes, devaient compter une ancienneté de neuf ans pour pouvoir prétendre à une nomination au grade d'officier de police judiciaire auxiliaire du procureur du Roi.

L'article 194 de la nouvelle loi communale modifie l'article ci-dessus et prévoit que les inspecteurs et inspecteurs principaux de police qui ont une ancienneté de cinq ans et qui réunissent les conditions de formation fixées par le Roi sont revêtus de la qualité d'officier de police judiciaire auxiliaire du procureur du Roi.

L'article 2, 1° et 2°, de l'arrêté royal du 18 janvier 1990 prévoit que les gardes-champêtres qui réunissent les conditions de formation fixées par le Roi doivent compter une ancienneté de neuf ans pour pouvoir être revêtus de la qualité d'officier de police auxiliaire du procureur du Roi.

Au vu de ce qui précède, monsieur le ministre, pourquoi existe-t-il une différence d'ancienneté selon qu'il s'agit d'une police urbaine ou d'une police rurale? Pourquoi cinq ans dans une police urbaine et neuf ans dans une police rurale? Je souligne que l'arrêté royal du 14 novembre 1986 prévoyait la même ancienneté pour les membres de la police communale, sans discrimination.

M. le Président. — La parole est à M. Tobback, ministre.

M. Tobback, ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique. — Monsieur le Président, contrairement à ce que semble affirmer notre collègue, M. Mouton, la différence d'ancienneté dont il fait état ne trouve pas son origine dans le caractère rural ou urbain de la police communale mais bien dans l'exercice de la qualité d'officier de police judiciaire. La réponse à cette question se trouve clairement exprimée dans la loi communale elle-même, me semble-t-il.

L'inspecteur officier de police judiciaire auprès du procureur du Roi peut, après cinq ans d'ancienneté — et ce en harmonie avec les règles qui régissent la carrière des officiers de police judiciaire auprès des parquets —, accéder au grade d'officier de police judiciaire auxiliaire auprès du procureur du Roi mais sous l'autorité des commissaires de police et des commissaires adjoints pour les fonctions que ceux-ci leur délèguent.

Dans le cas du garde-champêtre commissionné, il exerce sa qualité d'officier de police judiciaire auprès du procureur du Roi comme un commissaire de police ou comme un commissaire adjoint dans les matières qui lui sont attribuées. Comme il exerce sa fonction d'une façon plus indépendante, on exige aussi une plus grande ancienneté.

Au risque de me contredire quelque peu, je soulignerai tout de même que si, formellement, il n'existe pas de différence entre l'officier de police urbaine et l'officier de police rurale, force est de constater que l'officier de police qui exerce dans une police urbaine acquiert rapidement une expérience plus large que celle que l'on peut avoir au sein d'une police purement rurale. Néanmoins, je n'espère pas vous convaincre de ce dernier argument, monsieur Mouton, même si je le prends, pour ma part, en considération.

M. le Président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

En raison des votes qui se déroulent actuellement à la Chambre, je vous propose de suspendre la séance pour environ cinq minutes.

Daar er momenteel stemmingen in de Kamer plaatsvinden, wordt de vergadering voor ongeveer vijf minuten geschorst.

— *La séance est suspendue à 16 h 15 m.*

De vergadering wordt geschorst om 16 h 15 m.

Elle est reprise à 16 h 20 m.

Ze wordt hervat om 16 h 20 m.

M. le Président. — La séance est reprise.

De vergadering is hervat.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER SEEUWS AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN VERKEERSWEZEN EN OVERHEIDSBEDRIJVEN OVER «HET GEBRUIK VAN DE TERM 'MINDER-VALIDEN' IN HET KONINKLIJK BESLUIT VAN 1 DECEMBER 1975 HOUDENDE ALGEMEEN REGLEMENT OP DE POLITIE VAN HET WEGVERKEER»

QUESTION ORALE DE M. SEEUWS AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DES COMMUNICATIONS ET DES ENTREPRISES PUBLIQUES SUR «L'EMPLOI EN NEERLANDAIS DU TERME *MINDER-VALIDEN* DANS L'ARRETE ROYAL DU 1er DECEMBRE 1975 PORTANT REGLEMENT GENERAL SUR LA POLICE DE LA CIRCULATION ROUTIERE»

De Voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Seeuws aan de Vice-Eerste minister en minister van Verkeerswezen en Overheidsbedrijven over «het gebruik van de term 'minder-validen' in het koninklijk besluit van 1 december 1975 houdende algemeen reglement op de politie van het wegverkeer».

Het woord is aan de heer Seeuws.

De heer Seeuws (SP). — Mijnheer de Voorzitter, de Nederlandstalige organisaties voor gehandicapten vragen om de termen «minder-validen» en «gehandicapten» te vervangen door «personen met een handicap». De term «minder-validen» wordt door de betrokkenen als denigrerend en onjuist ervaren.

De Nederlandse tekst van het koninklijk besluit van 1 december 1975 betreffende de politie op het wegverkeer inzonderheid artikel 27, punt 4, spreekt over parkeerfaciliteiten voor minder-validen, terwijl de Franse tekst het exacte woord *handicapés* vermeldt.

Mijn vraag is of de minister bereid is tegemoet te komen aan deze vraag zodat ook het gemeentelijk reglement voor het wegverkeer in die zin kan worden aangepast.

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Tobback die antwoordt namens de Vice-Eerste minister en minister van Verkeerswezen en Overheidsbedrijven.

De heer Tobback, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken. — Mijnheer de Voorzitter, Vice-Eerste minister Coëme die op het ogenblik in de Kamer op interpellaties moet antwoorden, vraagt mij u volgend antwoord mee te delen.

Hij is er inderdaad van op de hoogte gebracht dat de Nationale Hoge Raad voor gehandicapten officieel de wens heeft uitgedrukt dat in de Nederlandse taal de woorden «gehandicapte» of «minder-valide» in de toekomst zouden worden vervangen door de woorden «personen of mensen met een handicap». In de Franse taal wordt de uitdrukking *personnes handicapées* voorgesteld.

De minister zal erop toezien dat bij een volgende herziening van het koninklijk besluit van 1 december 1975 houdende het algemeen reglement op de politie van het wegverkeer, gevolg wordt

gegeven aan het voorstel van de Nationale Hoge Raad voor gehandicapten, waardoor het ook mogelijk wordt de Franse en de Nederlandse tekst te corrigeren en beter met elkaar te laten overeenstemmen.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER DIDDEN AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN VERKEERSWEZEN EN OVERHEIDSBEDRIJVEN OVER «DE GEVOLGEN VAN DE VERHUIZING VAN DE DIENSTEN VAN HET COMMISSARIAAT-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN»

QUESTION ORALE DE M. DIDDEN AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DES COMMUNICATIONS ET DES ENTREPRISES PUBLIQUES SUR «LES CONSEQUENCES DU DEMENAGEMENT DES SERVICES DU COMMISSARIAT GENERAL AUX REFUGIES ET AUX APATRIDES»

De Voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Didden aan de Vice-Eerste minister en minister van Verkeerswezen en Overheidsbedrijven over «de gevolgen van de verhuizing van de diensten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen».

Het woord is aan de heer Didden.

De heer Didden (CVP). — Mijnheer de Voorzitter, we vernemen dat de Regering opnieuw besliste om de diensten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te laten verhuizen naar het North Gate-gebouw aan het Noordstation.

Door deze beslissing zou volgens de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen de achterstand in de behandeling van de vluchtelingendossiers één jaar extra vertraging oplopen.

Waarom ziet men af van het plan om kantoorruimte te creëren in de Shell-building aan het Centraal Station?

Waarop steunt de verklaring van de commissaris-generaal dat de verhuizing van zijn dienst naar het North Gate-gebouw een extra jaar vertraging betekent. Deze achterstand bedraagt nu reeds 36 000 asielaanvragen!

Wat onderneemt de Regie der Gebouwen om tegemoet te komen aan de huisvestingsnood voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de dienst Vreemdelingenzaken?

De positieve beslissing van de Regering om het personeelsbestand uit te breiden met het oog op een meer humane behandeling van de asielaanvragen moet beter kunnen worden uitgevoerd. De overheid moet dan ook snel en consequent optreden voor de huisvesting van dit bijkomend personeel.

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Tobback die antwoordt namens de minister van Verkeerswezen en Overheidsbedrijven.

De heer Tobback, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken. — Mijnheer de Voorzitter, ik deel u het antwoord mee van minister Coëme, waaraan ik een paar eigen beschouwingen zal toevoegen.

Onder de vorige Regering werd beslist het Commissariaat voor de vluchtelingen en de staatlozen te verhuizen naar het North Gate-complex. De toevloed van vluchtelingen had immers tot gevolg dat er bijkomende ruimte voor de betrokken diensten moest worden gezocht. Aan de Regie der Gebouwen werden daarom instructies gegeven deze te huren in de Shell-building. Tegelijkertijd werd het nodige gedaan om bijkomend personeel aan te werven.

Een aanhangsel aan het huurcontract voor een bijkomende oppervlakte van 643 m² tot 31 oktober 1994 werd ondertekend, maar de door de Regie der Gebouwen gevoerde onderhande-

lingen over nog eens 1 083 m² vanaf 1 oktober 1993 zijn mislukt. De Regie der Gebouwen heeft bijgevolg geopteerd voor een vervroegde terbeschikkingstelling van twee verdiepingen van de North Gate I, wat kadert in een door de Regie der Gebouwen uitgevoerde totaalstudie over de bezetting van de gebouwen North Gate I en II, waarbij ook rekening werd gehouden met de door de Regering vastgelegde bezettingsnorm.

In de praktijk zullen vanaf 1 januari 1994 twee verdiepingen vervroegd ter beschikking worden gesteld van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Vanaf 1 mei 1994 zal de bezetting van de North Gate I en II de volgende zijn. Op het gelijkvloers, de eerste en de tweede verdieping van de North Gate I komt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; op de derde tot en met zevende verdieping de diensten van de Staatsveiligheid. Op het gelijkvloers tot en met de zesde verdieping van North Gate II komt de dienst Vreemdelingenzaken, op de zevende verdieping de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. Tot daar het antwoord van minister Coëme.

Ik begriip volkomen de teleurstelling van de commissaris-generaal. De Regering heeft zelf overigens een belangrijke inspanning ter zake gedaan en een omvangrijke aanwerving van personeel goedgekeurd ter versterking van het personeel van het commissariaat-generaal. Dit personeel is geselecteerd en kan nu niet effectief in dienst komen bij gebrek aan de nodige lokalen. Het is mijn overtuiging dat de Regie der Gebouwen een kans heeft gemist bij de onderhandelingen over het inhuren van bijkomende oppervlakte in de Shell-building. Of het ophalen van de achterstand in de behandeling van vluchtelingendossiers hiermee één jaar vertraging moet krijgen, laat ik voor rekening van de commissaris-generaal. In elk geval zal dat in grote mate afhangen van de verdere evolutie van de asielaanvragen.

Ik kan de heer Didden daaromtrent meedelen dat er in augustus 3 000, in september 2 500 en in oktober ongeveer 2 000 asielaanvragen binnenkwamen. Als dit aantal verder daalt en zich beneden de 2 000 stabiliseert, dan zullen wij onze achterstand natuurlijk veel sneller kunnen ophalen. Dit is dus zeker niet alleen een kwestie van gebouwen, maar veel meer van de verdere evolutie van het aantal asielaanvragen.

Dat belet helemaal niet dat ik ten zeerste teleurgesteld ben over de manier waarop de Regie der Gebouwen de onderhandelingen over het huren van een deel van de Shell-building heeft aangepakt. Ik heb mijn mening daaromtrent overigens ook reeds in een persconferentie bekend gemaakt.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Didden voor een repliek.

De heer Didden (CVP). — Mijnheer de Voorzitter, ik kan mij alleen maar aansluiten bij wat de minister van Binnenlandse Zaken heeft verklaard. Dat was trouwens de reden waarom ik niet hem, maar de minister bevoegd voor Overheidsbedrijven en de Regie der Gebouwen, heb willen ondervragen. Ik vind het met minister Tobback spijtig dat er geen oplossing kan worden gevonden voor de huisvesting. Op die manier zal de achterstand, zelfs met een vermindering van het aantal aanvragen in de volgende maanden, toch nog oplopen.

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Tobback.

De heer Tobback, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken. — Mijnheer de Voorzitter, ik kom terug op wat de heer Coëme, die ik dank voor zijn medewerking, heeft verklaard. Er is inmiddels een oplossing gevonden, maar met vijf maanden vertraging.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

MOTION D'ORDRE — MOTIE VAN ORDE

M. le Président. — La parole est à M. de Donnée par motion d'ordre.

M. de Donnée (PRL). — Monsieur le Président, je tiens à attirer l'attention de nos collègues sur la mauvaise qualité de nos conditions de travail.

Traditionnellement, le Sénat procède à l'audition des questions orales entre 15 et 16 heures. J'apprends que la Chambre, qui devait siéger entre 14 et 15 heures, n'a entamé ses travaux qu'à 14 heures 30. Il est actuellement 16 heures 50 et plusieurs ministres y sont toujours retenus. J'ai dès lors l'impression que cette assemblée se moque des sénateurs. Dans ces conditions, ne conviendrait-il pas de mettre fin à l'attitude intolérable du Président de la Chambre et de certains députés ? (*Applaudissements.*)

M. le Président. — Monsieur de Donnée, la Chambre procède actuellement à des votes à majorité spéciale. Certains ministres y sont effectivement toujours retenus. Ils ont cependant eu l'amabilité de charger leurs estimés collègues de transmettre leurs réponses.

M. de Donnée (PRL). — Monsieur le Président, il est inacceptable que la Chambre prévoie des votes — à majorité simple ou qualifiée — au moment où les ministres sont requis au Sénat pour répondre à des questions orales. L'attitude de la Chambre est la preuve d'un mépris inqualifiable à l'égard de notre institution. Nous ne pouvons tolérer un tel comportement. (*Applaudissements.*)

M. De Croo (VLD). — Ils ne devront bientôt plus venir au Sénat !

M. le Président. — Je partage l'avis de M. de Donnée selon lequel chaque Assemblée doit respecter les accords qui prévoient que le *question time* de la Chambre est fixé entre 14 et 15 heures et celui du Sénat entre 15 et 16 heures.

QUESTION ORALE DE M. BOEL AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DES COMMUNICATIONS ET DES ENTREPRISES PUBLIQUES SUR « LE TRANSPORT PAR VOIE NAVIGABLE »

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER BOEL AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN VERKEERSWEZEN EN OVERHEIDSBEDRIJVEN OVER « DE BINNENSCHIEPVAART »

M. le Président. — L'ordre du jour appelle la question orale de M. Boël au Vice-Premier ministre et ministre des Communications et des Entreprises publiques sur « le transport par voie navigable ».

La parole est à M. Boël.

M. Boël (PRL). — Monsieur le Président, une centaine d'industries en Belgique utilisent régulièrement le transport par voie navigable. Elles ont investi en quais et en moyens de transbordement. Elles espèrent continuer à le faire afin de s'approvisionner en matières premières et d'expédier certaines gammes de produits par ce mode de transport. Elles veulent négocier librement les conditions et les prix des transports.

La FEB l'a rappelé dans une lettre qui vous a été adressée le 1er septembre 1993.

A de multiples reprises, la Commission européenne a souligné le caractère illicite de toutes les formes de tour de rôle légalisé ou pratiqué par des ententes professionnelles.

Au lieu d'intervenir pour mettre fin aux pratiques condamnable des ententes qui organisent un tour de rôle entre les Pays-Bas et la Belgique, l'autorité publique s'est rendue complice en annonçant la légalisation des ententes en question.

Or, le transport fluvial est à juste titre considéré comme une alternative nécessaire pour la sauvegarde de notre environnement et de notre mobilité. Il consomme peu d'énergie par tonne transportée; il émet peu de nuisances sonores et gazeuses; il cause peu d'accidents. Les restrictions réglementaires et les pratiques de cartel dénoncées par ses utilisateurs lui font subir une perte de compétitivité.

L'Allemagne et la France l'ont compris et réagissent. L'Allemagne a décidé la suppression des tarifs obligatoires routiers et fluviaux en trafic intérieur dès le 1er janvier 1994. Le Parlement

français discute un projet de loi selon lequel le tour de rôle sera immédiatement supprimé en transport international au départ et à destination de ce pays et sera totalement supprimé dans six ans en transport intérieur.

Dès lors, monsieur le ministre, nous vous demandons de clarifier votre position dans ce domaine. Elle perturbe en effet l'organisation des transports de plusieurs secteurs industriels. Quelles mesures concrètes comptez-vous prendre afin de rendre ce mode de transport réellement efficace et de lui permettre d'occuper la place qu'il mérite, compte tenu des avantages intrinsèques qu'il offre en termes de sauvegarde de notre environnement?

M. le Président. — La parole est à M. Maystadt, ministre des Finances, qui répond en lieu et place de M. Coëme, Vice-Premier ministre.

M. Maystadt, ministre des Finances. — Monsieur le Président, en 1975, un protocole d'accord a été signé, après neuf semaines de grève et des conséquences désastreuses pour l'économie nationale, par le ministre des Communications et des représentants de la batellerie. Ce protocole d'accord introduit entre autres l'interdiction de naviguer le dimanche et définit dans une annexe, pour le trafic fluvial entre les Pays-Bas, la Belgique et la France, les systèmes d'organisation du marché.

Suite aux dispositions de ce protocole, la situation globale est la suivante : les transports à l'intérieur de la Belgique doivent passer par un système d'affrètement par tour de rôle obligatoire; le trafic à destination de l'Allemagne n'est soumis à aucun régime; de Belgique vers la France : affrètement par tour de rôle obligatoire, à l'exception des destinations sur le Rhin; de Belgique vers les Pays-Bas : les transports doivent être affichés dans les bureaux d'affrètement. Dans le trafic des Pays-Bas vers la Belgique, le même régime est en vigueur.

Toutefois, tant en Belgique qu'aux Pays-Bas, les bateliers ont profité de cette obligation d'afficher les transports pour mettre sur pied dans les bureaux d'affrètement un système de tour de rôle dit volontaire, non officiel : des « maîtres de bourse », rémunérés par le Fonds de solidarité qui est alimenté par une commission sur les frets — comme le fait l'Office régulateur de la navigation intérieure pour les systèmes de tour de rôle officiels — opèrent dans les locaux de l'ORNI. A signaler que tant aux Pays-Bas qu'en Belgique, cette situation en fait illégale a été plus ou moins admise, depuis presque dix-huit ans, par toutes les parties concernées, les affréteurs, les chargeurs, les organismes officiels.

Au mois de juin un important transport de phosphates de Terneuzen à Engis en France a été offert à des bateliers sans passer par le tableau dans le bureau d'affrètement. Vu la situation très difficile de la batellerie, la réaction a été immédiate, résultant en un arrêt général — pour tous les trafics — du travail aux Pays-Bas. Les bateliers ont, du coup, exigé la légalisation du tour de rôle Nord-Sud.

Les organisations belges des bateliers se sont déclarées, après quelques hésitations, solidaires du mouvement hollandais. Elles ont refusé à un moment donné les transports à destination des Pays-Bas.

Il est toutefois à souligner que les bateliers eux-mêmes voulaient apparemment une action plus dure. Les organisations professionnelles des bateliers ont tenté de calmer les esprits.

Au mois de juillet ces organisations ont été reçues à plusieurs reprises au cabinet du ministre.

Les bateliers ont formulé deux revendications : la légalisation du tour de rôle « volontaire » Belgique-Pays-Bas et la mise sur pied, dans le cadre de la présidence belge, d'une politique européenne de transport fluvial qui confirme l'existence des systèmes de tour de rôle et élargit les systèmes de barèmes « plancher ».

Après des contacts avec sa collègue néerlandaise et après avoir consulté son administration et les responsables de l'ORNI, le ministre des Communications a rencontré les bateliers et leur a fait une déclaration qu'il résume comme suit : « Je veux œuvrer pour la légalisation du système de tour de rôle pour les transports de la

Belgique vers les Pays-Bas; je situe toutefois ceci dans un cadre européen plus large et je vois plusieurs conditions qu'il faut à réaliser en même temps.

Ces conditions sont que, d'une part, les systèmes de tour de rôle pour les trois marchés potentiels, notamment le trafic belgo-néerlandais, le trafic interne belge et le trafic belgo-français, doivent être formés sur le même modèle et doivent également évoluer ultérieurement de façon identique, et que, d'autre part, les bateliers doivent accepter les propositions préparées par l'ORNI. Ces propositions portent sur une modernisation et un assouplissement des tours de rôle existants, sur une actualisation de la tarification et sur un meilleur fonctionnement des bureaux de frets. »

Cette prise de position était inspirée par un certain nombre de considérations.

Tout d'abord, il est indéniable que la batellerie — belge et européenne — se trouve dans une situation très difficile; il n'est pas exagéré de dire que plusieurs bateliers vivent actuellement une période pleine d'angoisse et de problèmes.

Par une légalisation éventuelle du tour de rôle pour le trafic vers les Pays-Bas, les autorités prendraient en main un trafic qui, jusqu'à présent, est, en quelque sorte, dominé par les bateliers.

Par ailleurs, les propositions précitées sont un premier pas vers une harmonisation de l'organisation du marché sur le plan européen. Elles correspondent à la prise de position que la délégation belge a, depuis toujours, adoptée au sein du groupe de travail européen ad hoc : pas de suppression brusque du tour de rôle sans alternative valable.

Il est à signaler que la Commission européenne n'a pas encore déposé son rapport sur l'organisation du marché pour la batellerie.

Le 28 septembre, le Conseil européen des ministres des Transports a fait, sous la présidence du ministre des Communications, la déclaration suivante : « Le Conseil a abordé la situation dans le domaine de la navigation fluviale. Sur la base des textes qui seront déposés de façon imminente par la Commission, le Conseil Transport qui se tiendra à la fin du mois de novembre 1993 traitera du fond de cette situation, en particulier le fonctionnement général du marché (tour de rôle et assainissement de la flotte) et la question relative à la formation des prix. L'examen de ce dossier tiendra compte des aspects particuliers au secteur. »

Pour l'heure, il s'agit donc d'attendre le rapport de la Commission européenne et de continuer les négociations avec toutes les parties intéressées.

M. le Président. — La parole est à M. Boël pour une réplique.

M. Boël (PRL). — Monsieur le Président, la réponse de M. le ministre ne me satisfait pas. Nous nous plaignons depuis dix-huit ans de la situation dans ce domaine. Nous demandons tout simplement que soit établie une réelle concurrence pour accroître l'efficacité de ce moyen de transport si important. Actuellement, les bateliers ne sont pas incités à fournir des efforts puisqu'ils sont protégés par un cartel que le Gouvernement veut maintenant légaliser, solliciter l'approbation de la Commission. Cette décision va, me semble-t-il, à l'encontre des actions entreprises dans le cadre de l'Europe.

M. le Président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

QUESTION ORALE DE M. DE DONNEA AU MINISTRE DU COMMERCE EXTERIEUR, ET MINISTRE DES AFFAIRES EUROPEENNES SUR « LA REGIONALISATION DES ATTACHES COMMERCIAUX »

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER DE DONNEA AAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE HANDEL, EN MINISTER VAN EUROPESE ZAKEN OVER « DE REGIONALISERING VAN DE HANDELSATTACHES »

M. le Président. — L'ordre du jour appelle la question orale de M. de Donnea au ministre du Commerce extérieur, et ministre des Affaires européennes sur « la régionalisation des attachés commerciaux ».

La parole est à M. de Donnée.

M. de Donnée (PRL). — Monsieur le Président, je voudrais savoir où en est la régionalisation des attachés commerciaux, c'est-à-dire des prospecteurs commerciaux de l'Office belge du Commerce extérieur.

Combien d'attachés régionalisés ont-ils opté ou ont-ils été désignés pour travailler pour la Région bruxelloise?

Dans quel pays étaient-ils affectés avant leur régionalisation? Y a-t-il des prospecteurs de nationalité étrangère parmi eux?

Quand le nouveau système entrera-t-il en vigueur? A quelles conditions un attaché affecté à une Région pourra-t-il travailler pour une autre Région ou pour le Gouvernement fédéral? Quelles seraient les règles régissant les rapports entre les attachés commerciaux régionalisés et les chefs de poste diplomatique?

M. le Président. — La parole est à M. Urbain, ministre.

M. Urbain, ministre du Commerce extérieur, et ministre des Affaires européennes, adjoint au ministre des Affaires étrangères. — Monsieur le Président, les lois du 16 juillet dernier visant à achever la structure fédérale de l'Etat ont, notamment, pour conséquence que les attachés commerciaux seront transférés d'office aux Régions au 1er janvier prochain.

Il s'agit d'agents contractuels dont le nombre total, abstraction faite des mises à la retraite, fin de cette année ou début 1994, s'élève à 109 agents.

La procédure est en cours.

Tout d'abord, tous les attachés commerciaux ont été invités à exprimer leur préférence pour l'une ou l'autre Région et ont répondu à l'enquête; les réponses ont été transmises aux Régions.

Ensuite, en Conseil des ministres du 22 octobre a été approuvé le projet d'arrêté royal déterminant les modalités de transfert des attachés commerciaux du ministère des Affaires étrangères, du Commerce extérieur et de la Coopération au Développement aux Gouvernements régionaux. Ce projet d'arrêté a été transmis au Conseil d'Etat.

Il appartient maintenant aux Gouvernements régionaux de voir si le choix des attachés commerciaux correspond à la clef de répartition interrégionale à convenir.

Sur cette base, le transfert nominatif devrait pouvoir se faire d'ici la fin de l'année.

Quatre attachés commerciaux, dont un de nationalité japonaise, ont opté en premier choix pour un transfert à la Région bruxelloise.

Onze attachés commerciaux, tous de nationalité belge, ont fait du transfert à la Région bruxelloise leur second choix.

Les Gouvernements régionaux ont fait connaître leur intention de signer des accords de coopération en vue, précisément, de régler les conditions dans lesquelles un attaché affecté à une Région pourra prêter son concours à une autre.

Par ailleurs, la coopération entre les attachés commerciaux et les instances fédérales sera réglée de la façon suivante.

Tout d'abord, un protocole entre l'OBCE, l'AWEX, le VDBH et le service du Commerce extérieur de la Région de Bruxelles-Capitale est en voie de finalisation; il prévoit notamment que les attachés commerciaux prêteront leur concours actif pour alimenter régulièrement le fichier central de données et d'informations de l'OBCE.

Ensuite, un accord de coopération en matière de commerce extérieur devra être conclu au niveau du pouvoir fédéral et des Gouvernements régionaux afin que soient réglées les modalités de coopération et les rapports au niveau des postes à l'étranger.

Un projet de texte sera soumis à la conférence interministérielle « politique étrangère ».

A la suite de la loi de réformes institutionnelles du 8 août 1980, telle que modifiée par la loi du 8 août 1988, des arrangements avaient déjà été conclus entre le ministre du Commerce extérieur et les Régions, d'une part, et entre le ministre des Affaires étrangères et les Régions, d'autre part. (*Applaudissements.*)

M. le Président. — La parole est à M. de Donnée pour une réplique.

M. de Donnée (PRL). — Monsieur le Président, la réponse lénifiante du ministre n'est pas très transparente. C'est le moins que l'on puisse dire. Qui de nous pourrait expliquer maintenant comment tout cela fonctionnera exactement?

Je m'inquiète vivement du fait que la Région bruxelloise — qui représente 20 p.c. de nos exportations — n'aura même pas 10 p.c. des attachés. Le fait que l'un d'eux soit de nationalité japonaise est peut-être une maigre consolation. En effet, nous savons que le japonais est travailleur et peut-être comptera-t-il pour deux ou trois!

J'estime également que nous devons nous inquiéter vivement de l'absence d'accords entre les Régions qui permettraient à ces prospecteurs commerciaux de coopérer, au profit des différentes Régions, sur la scène étrangère. D'après ce que j'ai lu dans la presse de ce matin, je pense que c'est la seule manière dont M. Urbain pourrait réorienter quelque peu nos exportations vers les marchés porteurs, mais lointains, du sud-est asiatique et de l'Amérique latine.

Pour conclure, monsieur le Président, je ne peux me défaire d'une impression. Pendant que M. Urbain joue au soutier laborieux de notre commerce extérieur, MM. Spitaels, Vandenberghe et Picqué sabotent les machines. (*Applaudissements.*)

M. le Président. — La parole est à M. Urbain, ministre.

M. Urbain, ministre du Commerce extérieur, et ministre des Affaires européennes, adjoint au ministre des Affaires étrangères. — Monsieur le Président, je n'entendais pas tenir des propos lénifiants mais bien apporter des réponses précises aux questions posées par M. de Donnée.

En ce qui concerne le nombre d'attachés commerciaux qui sera attribué à la Région bruxelloise parmi les 109 attachés à transférer, la clé de répartition doit être négociée entre les trois Régions.

J'attire l'attention sur un point : bien que la première vague de transferts soit intervenue en 1991 — à savoir 13 attachés pour la Région flamande, 8 pour la Région wallonne et 1 pour la Région bruxelloise — à ce jour la Région bruxelloise n'a toujours pas opéré ce transfert.

M. le Président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN ARTIKEL 74, EERSTE LID, VAN DE WET VAN 21 MAART 1991 BETREFFENDE DE HERVORMING VAN SOMMIGE ECONOMISCHE OVERHEIDSBEDRIJVEN

Algemene beraadslaging en stemming over de artikelen

PROJET DE LOI MODIFIANT L'ARTICLE 74, PREMIER ALINÉA, DE LA LOI DU 21 MARS 1991 PORTANT REFORME DE CERTAINES ENTREPRISES PUBLIQUES ECONOMIQUES

Discussion générale et vote des articles

De Voorzitter. — Wij vatten de bespreking aan van het ontwerp van wet tot wijziging van artikel 74, eerste lid, van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven.

Nous abordons l'examen du projet de loi modifiant l'article 74, premier alinéa, de la loi du 21 mars 1991 portant réforme de certaines entreprises publiques économiques.

De algemene beraadslaging is geopend.

La discussion générale est ouverte.

Het woord is aan de rapporteur.

De heer Desutter (CVP), rapporteur. — Mijnheer de Voorzitter, dit wetsontwerp strekt tot wijziging van artikel 74 van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven waarbij het Belgisch Instituut voor postdiensten en telecommunicatie werd opgericht.

Artikel 74 bepaalt dat de Koning in sommige diensten de eerste benoemeningen verricht en daarbij een beroep doet op de vastbenoemde statutaire personeelsleden van De Post, Belgacom, het ministerie van Economische Zaken en het ministerie van Verkeer en Infrastructuur.

Dit artikel bepaalt eveneens dat de Koning, in afwijking van de regels van het openbaar ambt, deze bevoegdheid kan uitoefenen gedurende een periode van drie maanden.

Om administratieve redenen vraagt de Regering een verlenging van de aan de Koning verleende bevoegdheid tot een termijn van tien maanden. De benoemeningen zullen uiteraard plaatsvinden na een nieuwe oproep tot kandidaten. Hierover werden trouwens vragen gesteld in de commissie.

Op twee onthoudingen na werd dit wetsontwerp door alle commissieleden goedgekeurd.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer De Croo.

De heer De Croo (VLD). — Mijnheer de Voorzitter, dit wetsontwerp is niet zo onschuldig als men zou vermoeden.

Weliswaar werden sommige benoemeningen reeds gedaan, maar door de wijziging van dit artikel beoogt men een verlenging van de termijn om dit instituut te bemannen.

Toen wij de wet van 21 januari 1991 hebben goedgekeurd over de «verzelfstandiging» van een aantal overheidsbedrijven, verplichtten de regels van de Europese Gemeenschap ons om inzake telecommunicatie en postdiensten een onafhankelijk instituut op te richten, gescheiden van de overheidsbedrijven in kwestie. Dit instituut zou onder meer instaan voor de normering van apparaten die men wilde laten goedkeuren.

Volgens de door België aanvaarde reglementen moest dit instituut reeds meer dan twee jaar operationeel zijn.

Op het ogenblik reist onze Regering Europa rond en zit de Europese Ministerraden voor, maar levert tegelijkertijd een duidelijk bewijs van grove nalatigheid inzake de toepassing van Europese directieven.

De verlenging die thans wordt gevraagd kan niet worden verantwoord.

Omdat onze fractie meent dat de benoemeningen aan het instituut moeten kunnen plaatsvinden, zal zij niet tegenstemmen. Ik kan deze tribune echter niet verlaten zonder te zeggen dat deze handelswijze, de daden van onze Regering, totaal anti-Europees is, hoewel haar woorden geheel anders klinken. Om die reden zal de VLD-fractie zich ter zake onthouden.

De Voorzitter. — Daar niemand meer het woord vraagt in de algemene beraadslaging verklaar ik ze voor gesloten en bespreken wij de artikelen van het ontwerp van wet.

Plus personne ne demandant la parole dans la discussion générale, je la déclare close, et nous passons à l'examen des articles du projet de loi.

Artikel één luidt:

Artikel 1. In artikel 74, eerste lid, van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven worden de woorden «drie maanden» vervangen door de woorden «tien maanden».

Article 1er. Dans l'article 74, premier alinéa, de la loi du 21 mars 1991 portant réforme de certaines entreprises publiques économiques, les mots «trois mois» sont remplacés par les mots «dix mois».

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 2. Deze wet treedt in werking de dag waarop zij in het *Belgisch Staatsblad* wordt bekendgemaakt.

Art. 2. La présente loi entre en vigueur le jour de sa publication au *Moniteur belge*.

— Aangenomen.

Adopté.

De Voorzitter. — We stemmen zo dadelijk over het ontwerp van wet in zijn geheel.

Il sera procédé tout à l'heure au vote sur l'ensemble du projet de loi.

ORDRE DES TRAVAUX

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

M. le Président. — Mesdames, messieurs, la commission du Travail parlementaire propose pour la semaine prochaine l'ordre du jour suivant:

Mercredi 3 novembre 1993, l'après-midi à 14 heures et le soir à 19 heures.

Interpellations:

a) De M. de Donnée au Premier ministre sur «les méthodes du Gouvernement en vue d'arriver à la concrétisation d'un pacte social»;

b) De M. Verreycken au Premier ministre sur «l'association des Communautés à toute concertation sociale susceptible d'hypothéquer leur marge d'action politique»;

c) De M. Scharff au Vice-Premier ministre et ministre des Communications et des Entreprises publiques sur «le report des travaux de modernisation de la ligne Athus-Meuse et sur la fermeture de la ligne 167 Athus-Mont-Saint-Martin depuis le 26 septembre 1993»;

d) De M. Daras au ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique sur «les modifications de la réglementation des congés des fonctionnaires de la fonction publique de l'Etat fédéral»;

e) De M. Van Belle au ministre des Petites et Moyennes Entreprises et de l'Agriculture sur «les initiatives concernant les petites et moyennes entreprises, qui s'inscrivent dans le cadre de la présidence belge de la Communauté européenne»;

f) De M. Hasquin au ministre des Affaires sociales sur «ses projets de domiciliation des malades auprès d'un médecin traitant».

Woensdag 3 november 1993, 's namiddags om 14 uur en 's avonds om 19 uur.

Interpellaties:

a) Van de heer de Donnée tot de Eerste minister over «de door de Regering gehanteerde methodes met het oog op de concrete invulling van een sociaal pact»;

b) Van de heer Verreycken tot de Eerste minister over «de betrokkenheid van de Gemeenschappen bij elk sociaal overleg dat hun beleidsruimte kan hypothekeren»;

c) Van de heer Scharff tot de Vice-Eerste minister en minister van Verkeerswezen en Overheidsbedrijven over «het uitstellen van de moderniseringswerkzaamheden op de lijn Athus-Meuse en de afschaffing van lijn 167 Athus-Mont-Saint-Martin sedert 26 september 1993»;

d) Van de heer Daras tot de minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken over «de wijziging van de verlofregeling voor het overheidspersoneel van de federale Staat»;

e) Van de heer Van Belle tot de minister van de Kleine en Middelgrote Ondernemingen en Landbouw over «de KMO-initiatieven in het kader van het Belgisch voorzitterschap van de Europese Gemeenschappen»;

f) Van de heer Hasquin tot de minister van Sociale Zaken over «zijn voornemen om zieken te verplichten zich bij een huisarts te laten inschrijven».

La parole est à M. de Donnée.

M. de Donnée (PRL). — Monsieur le Président, je me rallie à votre proposition mais voudrais déplorer un fait : mardi matin, le Premier ministre a fait savoir au Sénat qu'il ne serait pas disponible pour venir répondre hier et aujourd'hui à certaines interpellations portant sur le pacte social.

Or, ce jeudi, le Premier ministre s'est rendu à la Chambre en fin de matinée. S'il a pu se libérer durant quelques instants pour la Chambre, il aurait également pu venir au Sénat. Je rappelle que, dès jeudi soir, nous avions introduit une demande d'interpellation. Je puis comprendre que le Premier ministre ne puisse se libérer en raison d'obligations européennes mais, à partir du moment où il peut se libérer pour la Chambre, il doit également pouvoir se libérer pour le Sénat. (Applaudissements.)

M. De Croo (VLD). — M. Lallemand a bien raison d'applaudir. Ce que j'apprécie!

M. le Président. — Mesdames, messieurs, permettez-moi une mise au point. Vous n'ignorez pas que le Premier ministre doit faire face ces jours-ci à de nombreuses obligations, notamment sur le plan européen. Le Sénat avait insisté pour que le Premier ministre réponde à des questions et à des interpellations mais M. Dehaene était indisponible cette semaine.

Je rends d'ailleurs hommage au fair-play du Sénat et en particulier à celui des membres de l'opposition qui avaient accepté de différer d'une semaine les interpellations adressées au Premier ministre.

Je tiens à souligner que c'est sur l'insistance de la Chambre, hier, que le Gouvernement a accepté de répondre à certaines questions. Le ministre Coëme devait en être le porte-parole. Ce n'est qu'au dernier moment que le Premier ministre, ayant pu finalement se libérer, s'est rendu à la Chambre.

M. Dehaene viendra s'expliquer devant nous mercredi prochain à 14 heures. Dès lors, j'estime que l'incident est réglé.

Je prie cependant les différents groupes politiques de bien vouloir organiser quelque peu le déroulement des débats et de s'entendre pour que ceux-ci ne soient pas trop longs non seulement en raison de l'emploi du temps actuellement très chargé du Premier ministre, mais aussi pour que des interpellations portant sur d'autres sujets puissent également être développées le mercredi 3 novembre.

Le Sénat est-il d'accord sur cet ordre des travaux?

Is de Senaat het eens met deze regeling van de werkdag? (Instemming.)

Il en est donc ainsi décidé.

Dan is hiertoe besloten.

PROJET DE LOI FIXANT LA LISTE CIVILE POUR LA DURÉE DU REGNE DU ROI ALBERT II, L'ATTRIBUTION D'UNE DOTATION ANNUELLE ET VIAGÈRE À SA MAJESTÉ LA REINE FABIOLA ET L'ATTRIBUTION D'UNE DOTATION ANNUELLE À SON ALTESSE ROYALE LE PRINCE PHILIPPE

Vote

ONTWERP VAN WET HOUDENDE VASTSTELLING VAN DE CIVIELE LIJST VOOR DE DUUR VAN DE REGERING VAN KONING ALBERT II, TOT TOEKENNING VAN EEN JAARLIJKE EN LEVENSLANGE DOTATIE AAN HARE MAJESTEIT KONINGIN FABIOLA EN VAN EEN JAARLIJKE DOTATIE AAN ZIJNE KONINKLIJKE HOOGHEID PRINS FILIP

Stemming

M. le Président. — Mesdames, messieurs, nous devons nous prononcer maintenant sur l'ensemble du projet de loi fixant la Liste civile pour la durée du règne du Roi Albert II, l'attribution

d'une dotation annuelle et viagère à Sa Majesté la Reine Fabiola et l'attribution d'une dotation annuelle à Son Altesse Royale le Prince Philippe.

Wij moeten ons nu uitspreken over het geheel van het ontwerp van wet houdende vaststelling van de Civiele Lijst voor de duur van de regering van Koning Albert II, tot toekenning van een jaarlijkse en levenslange dotatie aan Hare Majesteit Koningin Fabiola en van een jaarlijkse dotatie aan Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Filip.

Le vote commence.

De stemming begint.

— Il est procédé au vote nominatif sur l'ensemble du projet de loi.

Er wordt tot naamstemming overgegaan over het ontwerp van wet in zijn geheel.

134 membres sont présents.

134 leden zijn aanwezig.

116 votent oui.

116 stemmen ja.

6 votent non.

6 stemmen neen.

12 s'abstiennent.

12 onthouden zich.

En conséquence, le projet de loi est adopté.

Derhalve is het ontwerp van wet aangenomen.

Il sera soumis à la sanction royale.

Het zal aan de Koning ter bekrachtiging worden voorgelegd.

Ont voté oui:

Ja hebben gestemd:

MM. Anthuenis, Arts, Aubecq, Bartholomeeussen, Barzin, Bayenet, Beerden, Benker, Boël, Borremans, Buchmann, Mmes Buyle, Cahay-André, MM. Cerexhe, Cooreman, Mmes Cornet d'Elzjus, Creyf, MM. Crucke, Daerden, Dalem, De Backer, Decléry, De Croo, de Donnée, De Grauwe, Mme Delcourt-Pêtre, MM. De Loor, De Meyer, Deprez, De Roo, de Seny, De Seranno, Desutter, Mme Detiège, MM. D'hondt, Didden, Diegenant, Dierickx, Di Rupo, Dufour, Eeman, Erdman, Evrard, Flagother, Garcia, Geens, Gevenois, Goovaerts, Guillaume, Hatry, Henneuse, Hermans, Mme Herzet, MM. Hofman, Horyat, Houssa, Kenzeler, Lahaye, Lallemand, Laverge, Leclercq, Mme Leduc, MM. Lenfant, Lenssens, Mme Lieten-Croes, MM. Mahoux, Mairesse, L. Martens, Matthijs, Mmes Maximus, Mayence-Goossens, MM. Maystadt, Moens, Monset, Mouton, Mme Nélis, MM. Ottenbourg, Pataer, Pécriaux, Pede, Poinoie, Poulain, Quintelier, Seeuws, Snappe, Steenberghe, Stroobant, Suykerbuyk, Swinnen, Timmermans, Tobback, Mme Tyberghien-Vandenbussche, MM. Ulburghs, Vaes, Van Belle, Mme Van Cleuvenbergen, MM. Vancrombruggen, Vandenbergh, Mmes Van den Poel-Welkenhuysen, Van der Wildt, MM. Vanha-verbeke, Vanlerberghe, H. Van Rompaey, R. Van Rompaey, Van Thillo, Van Wambeke, van Weddingen, Mme Verhoeven, MM. Verleyen, Verlinden, Vermassen, Vermeiren, Weyts, Wierinckx, Wintgens et Swaelen.

Ont voté non:

Neen hebben gestemd:

MM. Bosman, Buelens, Peeters, Raes, Van Walleghem et Verreycken.

Se sont abstenus:

Onthouden hebben zich:

MM. Appeltans, Capoen, Cuyvers, Mme Dardenne, MM. Desmedt, Kuijpers, Loones, Mme Maes, MM. Meesters, Schiltz, Tavernier et Van Hooland.

PROJET DE LOI AJUSTANT LE BUDGET GENERAL DES
DEPENSES DE L'ANNEE BUDGETAIRE 1992

Vote

ONTWERP VAN WET HOUDENDE AANPASSING VAN DE
ALGEMENE UITGAVENBEGROTING VAN HET
BEGROTINGSJAAR 1992

Stemming

M. le Président. — Mesdames, messieurs, nous devons nous prononcer maintenant sur l'ensemble du projet de loi ajustant le budget général des Dépenses de l'année budgétaire 1992.

Wij moeten ons nu uitspreken over het geheel van het ontwerp van wet houdende aanpassing van de Algemene Uitgavenbegroting van het begrotingsjaar 1992.

Le vote commence.

De stemming begint.

— Il est procédé au vote nominatif sur l'ensemble du projet de loi.

Er wordt tot naamstemming overgegaan over het ontwerp van wet in zijn geheel.

134 membres sont présents.

134 leden zijn aanwezig.

78 votent oui.

78 stemmen ja.

53 votent non.

53 stemmen neen.

3 s'abstiennent.

3 onthouden zich.

En conséquence, le projet de loi est adopté.

Derhalve is het ontwerp van wet aangenomen.

Il sera soumis à la sanction royale.

Het zal aan de Koning ter bekrachtiging worden voorgelegd.

Ont voté oui:

Ja hebben gestemd:

MM. Arts, Bartholomeeussen, Bayenet, Beerden, Borremans, Mme Cahay-André, MM. Cerehe, Cooreman, Mme Creyf, MM. Crucke, Daerden, Dalem, Mme Delcourt-Pêtre, MM. De Loor, De Meyer, Deprez, De Roo, de Seny, De Seranno, Mme Deriège, MM. Didden, Diegenant, Di Rupo, Erdman, Evrard, Flagochier, Garcia, Geens, Gevenois, Guillaume, Henneuse, Hermans, Hofman, Hotyat, Kenzeler, Lallemand, Leclercq, Lenfant, Lenssens, Leroy, Mme Lieten-Croes, MM. Mahoux, Mairesse, L. Martens, Matthijs, Mme Maximus, MM. Maystadt, Moens, Mouton, Ottenbourg, Pataer, Pécriaux, Pinoie, Poulain, Quintelier, Seeuws, Steenbergen, Stroobant, Suykerbuyk, Swinnen, Timmermans, Tobback, Mmes Tyberghien-Vandenbussche, Van Cleuvenbergen, MM. Vancrombruggen, Vandenbergh, Mme Van der Wildt, MM. Vanhaverbeke, Vanlerberghe, H. Van Rompaey, R. Van Rompaey, Van Wambeke, Mme Verhoeven, MM. Verleyen, Vermassen, Weyts, Wintgens et Swaen.

Ont voté non:

Neen hebben gestemd:

MM. Anthuenis, Appeltans, Aubecq, Barzin, Benker, Boël, Bosman, Buelens, Capoen, Mme Cornet d'Elzuis, M. Cuyvers, Mme Dardenne, MM. De Backer, De Boeck, Decléry, De Croo, de Donnée, De Grauwe, Desmedt, D'hondt, Dierickx, Dufour, Eeman, Goovaerts, Hatry, Mme Herzet, MM. Houssa, Kuijpers, Lahaye, Laverge, Mme Leduc, M. Loones, Mmes Maes, Mayence-Gossens, MM. Meesters, Monset, Mme Nélis, MM. Peeters, Raes, Schiltz, Snappe, Tavernier, Ulburghs, Vaes, Van

Belle, Mme Van den Poel-Welkenhuysen, MM. Van Hooland, Van Thillo, Van Walleghem, van Weddingen, Verlinden, Verreycken et Wierinckx.

Se sont abstenus:

Onthouden hebben zich:

MM. Buchmann, Desutter et Pede.

De Voorzitter. — Ik verzoek de leden die zich hebben onthouden, de reden van hun onthouding mede te delen.

Les membres qui se sont abstenus sont priés de faire connaître les motifs de leur abstention.

De heer Pede (VLD). — Mijnheer de Voorzitter, ik ben afgesproken met de heer Verschueren.

De heer Buchmann (VLD). — Mijnheer de Voorzitter, ik ben afgesproken met minister Delcroix.

De heer Desutter (CVP). — Mijnheer de Voorzitter, ik ben afgesproken met de heer Bock.

M. le Président. — La parole est à M. de Donnée.

M. de Donnée (PRL). — Monsieur le Président, je constate que la majorité n'est pas en nombre et que quinze voix lui font défaut pour atteindre le quorum requis. Comme ce n'est pas la première fois que cette situation se présente, l'opposition va se retirer. *(Les membres de l'opposition quittent l'hémicycle.)*

ONTWERP VAN WET HOUDENDE AANPASSING VAN DE
ALGEMENE UITGAVENBEGROTING VOOR HET
BEGROTINGSJAAR 1993 — SECTIE 16 «LANDSVER-
DEDIGING»

Stemming

PROJET DE LOI AJUSTANT LE BUDGET GENERAL DES
DEPENSES DE L'ANNEE BUDGETAIRE 1993 —
SECTION 16 «DEFENSE NATIONALE»

Vote

De Voorzitter. — Dames en heren, wij moeten ons nu uitspreken over het geheel van het ontwerp van wet houdende aanpassing van de Algemene Uitgavenbegroting voor het begrotingsjaar 1993 — Sectie 16 «Landsverdediging».

Nous devons nous prononcer maintenant sur l'ensemble du projet de loi ajustant le budget général des Dépenses de l'année budgétaire 1993 — Section 16 «Défense nationale».

De stemming begint.

Le vote commence.

— Il est procédé au vote nominatif sur l'ensemble du projet de loi.

Er wordt tot naamstemming overgegaan over het ontwerp van wet in zijn geheel.

80 membres participent au vote.

80 leden nemen deel aan de stemming.

En conséquence, le Sénat n'est pas en nombre.

Derhalve is het quorum niet aanwezig.

Ont participé au vote:

Aan de stemming hebben deelgenomen:

MM. Arts, Bartholomeeussen, Bayenet, Beerden, Borremans, Buchmann, Mme Cahay-André, MM. Cerehe, Cooreman, Mme Creyf, MM. Crucke, Daerden, Dalem, Mme Delcourt-Pêtre, MM. De Loor, De Meyer, Deprez, De Roo, de Seny, De Seranno, Desmedt, Desutter, Mme Deriège, MM. Didden, Diegenant, Di Rupo, Erdman, Evrard, Garcia, Geens, Gevenois, Guillaume,

Henneuse, Hermans, Hofman, Hotyat, Kenzeler, Lallemand, Leclercq, Lenfant, Lenssens, Leroy, Mme Lieten-Croes, MM. Mahoux, Mairesse, L. Martens, Matthijs, Mme Maximus, MM. Maystadt, Moens, Mouton, Ottenbourg, Pataer, Pécriaux, Pede, Pinoie, Poulain, Quintelier, Seeuws, Steenberg, Stroobant, Suykerbuyk, Swinnen, Timmermans, Tobback, Mmes Tyberghien-Vandenbussche, Van Cleuvenbergen, MM. Vancrombruggen, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Vanhaverbeke, Vanlerberghe, H. Van Rompaey, R. Van Rompaey, Van Wambeke, Mme Verhoeven, MM. Verleyen, Vermassen, Weyts, Wintgens et Swaelen.

N'ont pas participé au vote:

Aan de stemming hebben niet deelgenomen:

MM. Anthuenis, Appeltans, Aubecq, Barzin, Baudson, Belot, Benker, Boël, Bosman, Bouchat, Bougard, Buelens, Mme Buyle, M. Capoen, Mme Cornet d'Elzies, MM. Cuyvers, Daras, Mme Dardenne, MM. De Backer, De Boeck, Decléry, De Croo, de Donnéa, De Grauwe, Delcroix, Deworme, D'hondt, Dierickx, Dighneef, Dufour, Eeman, Evers, Flaghothier, Foret, Goossens, Goovaerts, Happart, Hatry, Mme Herzet, MM. Hismans, Houssa, Th. Kelchtermans, Kuipers, Lahaye, Laverge, Mme Leduc, MM. Lefevre, Loones, Lutgen, Mme Maes, M. W. Martens, Mme Mayence-Goossens, MM. Meesters, Monfils, Monset, Moureaux, Mme Nélis, MM. Peeters, Poulet, Raes, Schiltz, Snappe, Spitaels, Tavernier, Ulburghs, Vaes, Valkeniers, Van Aperen, Van Belle, Van den Brande, Mme Van den Poel-Welkenhuysen, MM. Vandermeulen, Van Hooland, Van Rompuy, Van Thillo, Van Walleghem, van Weddingen, Verberckmoes, Verlinden, Vermeiren, Verreycken et Wierinckx.

Etaient excusés:

Verontschuldigd waren:

MM. Bock, Cardoen, Collignon, Désir, De Wulf, Gesquiere, Mme Gijsbrechts-Horckmans, MM. Grosjean, Hasquin, Jonckheer, L. Kelchtermans, Larcier, Liesenborghs, Lozie, Maertens, Marchal, Mathot, Scharff, Taminiaux, Vandenhaute et Verschueren.

De Voorzitter. — Aangezien het quorum niet is bereikt, moet krachtens het Reglement de vergadering voor een uur worden geschorst.

Het woord is aan minister Tobback.

De heer Tobback, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken. — Mijnheer de Voorzitter, kunnen de interpellaties niet plaatshebben? Dat zou betekenen dat er nooit interpellaties kunnen worden gehouden indien de leden van de meerderheid de zaal zouden verlaten.

De Voorzitter. — Mijnheer de minister, het Reglement is ter zake heel formeel.

«Lorsqu'un vote par appel nominal fait constater que le Sénat n'est pas en nombre pour prendre des résolutions, le Président suspend la séance pour 60 minutes. Le vote est repris après la suspension.»

Plus loin, le Règlement précise que si le Sénat n'est pas encore en nombre — ce que je ne souhaite pas —, il peut passer à la discussion des autres points inscrits à son ordre du jour, qui ne pourront cependant plus être mis aux voix.

La séance est suspendue.

De vergadering is geschorst.

— La séance est suspendue à 17 heures.

De vergadering wordt geschorst om 17 uur.

Elle est reprise à 18 h 15 m.

Ze wordt hervat om 18 h 15 m.

M. le Président. — La séance est reprise.

De vergadering is hervat.

Ann. parl. Sénat de Belgique - Session ordinaire 1993-1994
Parlem. Hand. Belgische Senaat - Gewone zitting 1993-1994

ONTWERP VAN WET HOUDENDE AANPASSING VAN DE ALGEMENE UITGAVENBEGROTING VOOR HET BEGROTINGSJAAR 1993 — SECTIE 16 «LANDSVERDEDIGING»

Hervatting van de onbeslist gebleven naamstemming

PROJET DE LOI AJUSTANT LE BUDGET GENERAL DES DEPENSES DE L'ANNEE BUDGETAIRE 1993 — SECTION 16 «DEFENSE NATIONALE»

Reprise du vote nominatif resté sans résultat

De Voorzitter. — Dames en heren, daar de eerste naamstemming over dit ontwerp onbeslist is gebleven omdat het quorum niet was bereikt, moeten wij opnieuw stemmen over het ontwerp van wet houdende aanpassing van de Algemene Uitgavenbegroting voor het begrotingsjaar 1993 — Sectie 16 «Landsverdediging».

Le quorum n'ayant pas été atteint lors du premier vote nominatif sur le projet de loi ajustant le budget général des Dépenses de l'année budgétaire 1993 — Section 16 «Défense nationale», il va être procédé à un nouveau vote.

Nous passons au vote.

Wij gaan over tot de stemming.

— Il est procédé au vote nominatif sur l'ensemble du projet de loi.

Er wordt tot naamstemming overgegaan over het ontwerp van wet in zijn geheel.

89 membres participent au vote.

89 leden nemen deel aan de stemming.

En conséquence, le Sénat n'est pas en nombre.

Derhalve is het quorum niet aanwezig.

Ont participé au vote:

Aan de stemming hebben deelgenomen:

MM. Arts, Bartholomeeussen, Baudson, Bayenet, Beerden, Borremans, Mme Cahay-André, MM. Cerexhe, Collignon, Cooreman, Mme Creyf, MM. Crucke, Daerden, Dalem, De Grauwe, Mme Delcourt-Pêtre, MM. De Loor, De Meyer, Deprez, De Roo, de Seny, De Seranno, Desutter, Mme Detière, MM. Didden, Diegenant, Di Rupo, Erdman, Evrard, Flaghothier, Garcia, Geens, Gevenois, Guillaume, Henneuse, Hermans, Hotyat, Th. Kelchtermans, Kenzeler, Lallemand, Leclercq, Lenfant, Lenssens, Leroy, Mme Lieten-Croes, MM. Mahoux, Mairesse, L. Martens, W. Martens, Matthijs, Mme Maximus, MM. Maystadt, Moens, Moureaux, Mouton, Ottenbourg, Pataer, Pécriaux, Pinoie, Poulain, Poulet, Quintelier, Seeuws, Spitaels, Steenberg, Stroobant, Suykerbuyk, Swaelen, Swinnen, Timmermans, Tobback, Mmes Tyberghien-Vandenbussche, Van Cleuvenbergen, MM. Vancrombruggen, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, MM. Vanhaverbeke, Van Hooland, Vanlerberghe, H. Van Rompaey, R. Van Rompaey, Van Rompuy, Van Wambeke, Mme Verhoeven, MM. Verleyen, Vermassen, Vermeiren, Weyts et Wintgens.

N'ont pas participé au vote:

Aan de stemming hebben niet deelgenomen:

MM. Anthuenis, Appeltans, Aubecq, Barzin, Belot, Benker, Boël, Bosman, Bouchat, Bougard, Buchmann, Buelens, Mme Buyle, M. Capoen, Mme Cornet d'Elzies, MM. Cuyvers, Daras, Mme Dardenne, MM. De Backer, De Boeck, Decléry, De Croo,

de Donnée, Delcroix, Desmedt, Deworme, D'hondt, Dierickx, Dighneef, Dufour, Eeman, Evers, Foret, Goossens, Goovaerts, Happart, Harry, Mme Herzet, MM. Hismans, Hofman, Houssa, Kuijpers, Lahaye, Laverge, Mme Leduc, MM. Lefevre, Loones, Lutgen, Mmes Maes, Mayence-Goossens, MM. Meesters, Monfils, Monset, Mme Nélis, MM. Pede, Peeters, Raes, Schiltz, Snappe, Tavernier, Ulburghs, Vaes, Valkeniers, Van Aparen, Van Belle, Van den Brande, Mme Van den Poel-Welkenhuysen, MM. Vandermeulen, Van Thillo, Van Walleghem, van Weddingen, Verberckmoes, Verlinden, Verreycken et Wierinckx.

Etaient excusés:

Verontschuldigd waren:

MM. Bock, Cardoen, Désir, De Wulf, Gesquire, Mme Gijsbrechts-Horckmans, MM. Grosjean, Hasquin, Jonckheer, L. Kelchtermans, Larcier, Liesenborghs, Lozie, M. Maertens, Marchal, Mathot, Scharff, Taminiaux, Vandenhaute et Verschueren.

M. le Président. — En conformité avec le Règlement, nous reprendrons le vote lors de notre prochaine séance, mercredi 3 novembre, à 14 heures.

Zoals ons Reglement voorschrijft, stemmen wij opnieuw over dit ontwerp van wet op woensdag 3 november 1993, om 14 uur, dus bij het begin van de vergadering.

Dames en heren, ik vestig er de aandacht op dat wij krachtens de bepalingen van ons Reglement de vergadering kunnen voortzetten en kunnen luisteren naar de interpellaties die op de agenda staan.

Nous poursuivons nos travaux avec les interpellations prévues à l'ordre du jour.

INTERPELLATIE VAN DE HEER VERMEIREN TOT DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN VERKEERSWEZEN EN OVERHEIDSBEDRIJVEN OVER «DE LUCHTVERBINDINGEN VAN EN NAAR BELGIË»

INTERPELLATION DE M. VERMEIREN AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DES COMMUNICATIONS ET DES ENTREPRISES PUBLIQUES SUR «LES LIAISONS AERIENNES AU DEPART DE LA BELGIQUE ET A DESTINATION DE CELLE-CI»

De Voorzitter. — Aan de orde is de interpellatie van de heer Vermeiren tot de Vice-Eerste minister en minister van Verkeerswezen en Overheidsbedrijven over «de luchtverbindingen van en naar België».

Het woord is aan de interpellant.

De heer Vermeiren (VLD). — Mijnheer de Voorzitter, op 1 maart jongstleden heeft de minister van Verkeerswezen de benoeming bekend gemaakt van de nieuwe voorzitter van de Nationale Maatschappij der luchtwegen. Deze benoeming roept een aantal bedenkingen op. Dit zal blijken uit mijn interpellatie.

Het tijdschrift *Bru-Flash* van september 1993, een publikatie van Brussels Airport International, de maatschappij die belast is met de promotie van de luchthaven van Zaventem, leert ons dat de nieuwe voorzitter van de Nationale Maatschappij der luchtwegen deze functie cumuleert met die van algemeen directeur bij Sambrinvest, een financieringsholding voor KMO's in de regio Charleroi. Bovendien zit hij ook nog in de raad van bestuur van Belairbus, Sonaca en Brussels South Charleroi Airport. Wie vertrouwd is met de luchtvaartactiviteiten in ons land, weet dat die laatste maatschappij een nogal twijfelachtige benaming is voor de luchthaven van Gosselies, die zich opwerpt als toegangspoort tot Charleroi én als een zuidelijke uitloper van de luchthaven in Zaventem. Ook weten luchtvaartdeskundigen dat de andere maatschappijen in wier raad van bestuur de nieuwe voorzitter van de Nationale Maatschappij der luchtwegen zit, alle activiteiten uitoefenen in en rond Charleroi.

Het ligt niet in mijn bedoeling de kwaliteiten van de betrokkene aan te vechten. Het cumuleren van die verschillende functies door de nieuwe voorzitter roept echter toch problemen op.

De luchtvaartactiviteit is overal aan regels onderworpen. In West-Europa en in Noord-Amerika is die reglementering zeer strikt. Op de naleving ervan wordt toezicht gehouden door de IATA en de ICAO, internationale organisaties die zich respectievelijk bezighouden met de luchtvaartmaatschappijen en met de internationale burgerluchtvaart. De ICAO legt trouwens de regels op die door de luchtvaartmaatschappijen moeten worden nageleefd. In ons land zien de Nationale Maatschappij der luchtwegen en het bestuur der Luchtvaart hierop toe. Zij zijn verantwoordelijk voor het stipt naleven van de internationale reglementering. Het bestuur der Luchtvaart houdt zich bezig met reglementering inzake luchtwaardigheid van de vliegtuigen en de Nationale Maatschappij der luchtwegen met de reglementering inzake internationale verbindingen.

In de regio Charleroi worden er inspanningen gedaan om de uitbouw van de luchthaven van Gosselies door allerlei initiatieven aan te moedigen. Op zich hebben wij daar geen enkel probleem mee, maar hierbij moet de internationale reglementering wel worden nageleefd. In die regio werd echter volgens een Franstalige Belgische krant een nieuwe chartermaatschappij opgericht, die de naam kreeg Chartair European Aviation. Het initiatief hiervoor ging uit van de Turkse maatschappij CTI, die niet alleen de touroperator Topkapi Holidays controleert, maar ook Chartair, een maatschappij gespecialiseerd in vluchten op Turkije.

Het zou in de bedoeling van de promotoren liggen ook op andere bestemmingen in Europa te vliegen vanuit Charleroi. Volgens een schrijven van het bestuur der Luchtvaart is Chartair echter geen luchtvaartmaatschappij. Wel werd aan de handelspartner van Chartair, namelijk Red Air, een exploitatievergunning afgeleverd voor niet-geregeld vervoer met een Boeing 737-400.

Het moet de minister bekend zijn dat volgens de verordening 2407/92 van de Raad van ministers van 23 juli 1992, artikel 3: «Een lidstaat een onderneming slechts een exploitatievergunning verleent wanneer haar hoofdvestiging zich in de lidstaat bevindt; het luchtvervoer haar hoofdbedrijvigheid vormt; de onderneming rechtstreeks of door een meerderheidsparticipatie eigendom is van onderdanen van lidstaten en dit te allen tijde blijven.»

Red Air verhuurt in feite haar vergunning aan Chartair. Ze verhuurt de Boeing 737-400 niet, aangezien die in huur werd genomen door Chartair. Chartair huurt het toestel, maar kan niet in het bezit komen van een exploitatievergunning krachtens de geciteerde verordening van de Raad van ministers van de EG.

Mijnheer de minister, voldoen Chartair of Red Air aan een aantal boekhoudkundige verplichtingen om in het bezit te kunnen worden gesteld van een exploitatievergunning? Werden de ter zake vigerende bepalingen nageleefd? Toch heeft de nieuwe voorzitter van de Nationale Maatschappij der luchtwegen in zijn hoedanigheid van afgevaardigd-bestuurder van Brussels South Charleroi Airport bij schrijven van 4 februari 1992 aan de algemene directie van CTI Belgium exclusiviteitsrechten toegekend aan Topkapi Holidays voor alle chartervluchten of geregelde vluchten georganiseerd tussen België en Turkije. Kon de betrokkene, in zijn hoedanigheid van afgevaardigd bestuurder van BSCA een dergelijke exclusiviteitsregeling toestaan? Ik citeer uit de brief: «*Within this cooperation BSCA has granted Chartair exclusively for Turkish operations, for three years. Also special concessions have been granted to Chartair in relation to landing and hauling charges as well as accommodation rentals.*»

Mijnheer de minister, valt het sluiten van akkoorden voor geregelde luchtverbindingen tussen ons land en Turkije onder de bevoegdheid van de directeur van een regionale luchthaven? Is dit geen prerogatief van de voorzitter van de Regie der Luchtwegen en niet van de afgevaardigd-bestuurder van BSCA?

Beschikt Chartair wel over een maatschappelijk kapitaal om als vennootschap erkend te worden en om haar financiële verplichtingen na te komen?

Intussen heeft Chartair vluchten uitgevoerd tussen Stamboul en Düsseldorf via Charleroi, onder meer op 30 juli 1993. Wij hebben vernomen dat een toestel met passagiers en met heel wat fuel aan boord een *touch and go* heeft uitgevoerd, wat betekent dat het toestel gewoon de grond heeft geraakt en onmiddellijk weer is weggevlagen. Door het uitvoeren van een *touch and go* krijgt de

vlucht automatisch een nieuw vluchtnummer toegewezen. De vraag rijst dan ook waarom die gevaarlijke *touch and go* die alleen tijdens een training is toegelaten, waarom is de piloot met zijn vliegtuig niet gewoon geland? Na de douanecontrole had het vliegtuig dan weer kunnen vertrekken vanuit Charleroi richting Düsseldorf. De bedoeling zou zijn geweest vanuit Charleroi voor Düsseldorf een nieuw vluchtnummer te kunnen toekennen om aldus onder de Europese reglementering voor de Twaalf te vallen, want voor rechtstreekse vluchten van Stamboel naar Düsseldorf geldt een andere minder interessante regeling.

Voor Düsseldorf is aldus alles in orde, want voor de intracommunautaire verbinding Charleroi-Düsseldorf moet immers geen voorafgaande vergunning worden aangevraagd. Door deze praktijk wordt het Schengenakkoord omzeild: de passagiers zijn zogezegd uit Charleroi vertrokken zodat er geen controle nodig was voor deze « intracommunautaire » reizigers. Maar eigenlijk had die controle wel moeten plaatsvinden in Charleroi.

Dit probleem en de situatie van de *managing director* van Brussels South Charleroi Airport die tevens voorzitter is van de Regie der Luchtwegen roept bij ons toch heel wat vragen op en ik hoop dan ook dat de minister ons hiervoor kan gerust stellen.

Moet men hieruit besluiten dat de verantwoordelijke voor de luchthaven van Charleroi in feite de overtreding in de hand werkt van de intercommunautaire reglementering en van de regels van de burgerluchtvaart? Dit laatste is zeer belangrijk. Er wordt immers duidelijk aan concurrentievervalsing gedaan en ik had graag geweten of dit gebeurt met medeweten van de voorzitter van de Nationale Maatschappij der luchtwegen. Hij geeft de betwiste toelatingen en hij heeft Chartair een monopolie voor drie jaar toegekend. Hij is ook voorzitter van de Regie der Luchtwegen. Hij moet dus wel op de hoogte zijn van deze dubieuze praktijken. Mijn vraag is dan ook of de minister van Verkeerswezen daarvan eveneens op de hoogte is en of hij daarmee kan akkoord gaan.

Ik klaag dit aan, omdat niet alleen de luchthaven van Zaventem wordt benadeeld, maar alle in België gevestigde maatschappijen. De vluchten van Charleroi naar Turkije kosten heen en terug slechts 4 795 frank tegenover een normale prijs van 11 000 frank. De verkrachting van de vigerende wetgeving inzake veiligheid en het niet naleven van de akkoorden van Schengen benadelen alle chartermaatschappijen, zoals onder meer Sobelair, die onmogelijk met dergelijke praktijken kunnen wedijveren. Landingsrechten zijn niet in orde en de sociale wetgeving wordt niet nageleefd.

Ik wil van de minister ook graag vernemen of de nieuwe voorzitter van de Nationale Maatschappij der luchtvaart wel voldoende voor waakt dat de internationale reglementering wordt nageleefd in alle luchthavens en vliegvelden van ons land, dus ook in de regionale luchthavens. De minister mag niet toelaten dat er met twee maten en twee gewichten wordt gewerkt. Het is bekend dat mijn hart ligt bij de uitbouw van de nationale luchthaven waarvoor ook de minister bijzondere belangstelling koestert. De moderniseringswerken zullen hier hopelijk in juni 1994 een einde nemen zodat we dan met een nieuwe luchthaven kunnen starten. Er moeten ongetwijfeld nog zware inspanningen gebeuren inzake wegenbouw. Als de federale overheid om een of andere reden de regionale luchthavens zou propageren en de uitbouw daarvan aanmoedigen, wat door de regionale regeringen nog kan worden versterkt, dan betekent ook dat een concurrentie voor de nationale luchthaven. Des te meer moet de federale overheid ervoor zorgen dat de internationale reglementering wordt nageleefd.

Ik heb veel begrip voor de verantwoordelijken van de luchthavens van Deurne, Oostende, Gosselies, Biersele die hun bedrijf trachten te laten groeien en bloeien, ook al betwijfel ik dat ons land daar wel voldoende groot voor is. Ons land is te klein en de tijden zijn te moeilijk om dergelijke zware inspanningen te doen. Onze eerste bezorgdheid moet gaan naar een degelijke uitbouw van onze nationale luchthaven. De regionale luchthavens mogen niet meer mogelijkheden krijgen dan de nationale luchthaven. Dit zou immers als rechtstreeks gevolg hebben dat maatschappijen zoals Sobelair — de Staat is hiervan een belangrijke aandeelhouder — in de rode cijfers geraken. Deze maatschappij boekte vorig jaar behoorlijke resultaten wat de dramatische toestand van Sabena enigszins kan milderen.

De heer Seeuws, ondervoorzitter, treedt als voorzitter op

Ik ben bijgevolg van oordeel dat persartikelen zoals ze verschenen zijn in *Bru-Flash* en *La Lanterne* moeten worden doorgeleefd. Bovendien moet men erop toezien dat personen die — met alle respect voor hun kwaliteiten — verschillende functies uitoefenen alle wetgevingen ter zake naleven en zeker de reglementering op de veiligheid. Ik denk in dit verband vooral aan de voorzitter van de Nationale Maatschappij der luchtwegen. Ik kijk met belangstelling uit naar uw antwoord, mijnheer de minister. (Applaus.)

De Voorzitter. — Het woord is aan Vice-Eerste minister Coëme.

De heer Coëme, Vice-Eerste minister en minister van Verkeerswezen en Overheidsbedrijven. — Mijnheer de Voorzitter, vooreerst in te gaan op de vragen van de heer Vermeiren, wens ik te verduidelijken dat de voorzitter van de toekomstige NMLW zijn ontslag gegeven heeft als afgevaardigd-bestuurder van Brussels South Charleroi Airport.

Wat betreft de exclusiviteit van de vluchten naar Turkije, gaat het om de eigen keuze van de luchthaven. Op het gebied van verkeersrechten of inzake bediening door Belgische en andere luchtvaartmaatschappijen werd inderdaad geen enkele exclusiviteit toegekend.

Het is juist dat het bestuur van de Luchtvaart geschreven heeft dat Chartair, voor zover hem bekend is, geen luchtvaartmaatschappij is. Het bestuur handelt met de maatschappij Red Air die Chartair als handelspartner heeft. Het antwoord dat op de vragen wordt gegeven heeft dus betrekking op de luchtvaartmaatschappij Red Air, waaraan een exploitatielicentie werd afgeleverd voor niet-geregeld luchtvervoer.

Op de onderscheiden vragen van de heer Vermeiren kan ik het volgende antwoorden.

Volgens inlichtingen in mijn bezit worden de landingstaksen in de luchthaven van Charleroi-Gosselies geïnd. Ik wil bovendien preciseren dat de voogdij van deze luchthaven onder de bevoegdheid valt van mijn collega van Vervoer van de Waalse regering.

De exploitatielicentie werd afgeleverd bij toepassing van de verordening 2407/92, van 23 juli 1992 van de EEG-Raad die Europese normen voor luchtvaartmaatschappijen behelst en oplegt.

De licentie afgeleverd aan Red Air dateert van 5 juli 1993. Uiteraard moeten, zoals voor alle chartermaatschappijen, de nodige machtigingen worden bekomen voor elke vlucht of serie van vluchten.

Wat het zogenoemde *touch-and-go*-systeem betreft, zou het om een zestal vluchten gaan, waarbij Charleroi waarschijnlijk als tussenlandingspunt heeft gediend. Gelet op de hoge kosten die zulke handelwijze meebrengt, kan men moeilijk veronderstellen dat deze praktijk tot doel heeft de EG-reglementering te omzeilen.

Red Air is krachtens haar exploitatiehandboek, dat door het bestuur van de Luchtvaart op 5 juli 1993 werd goedgekeurd, verplicht alle toepasselijke veiligheidsvoorschriften na te leven. Er werden ter zake geen anomalieën vastgesteld.

De Voorzitter. — Het woord is aan de interpellant.

De heer Vermeiren (VLD). — Mijnheer de Voorzitter, ik dank de minister voor zijn kort antwoord.

Het is positief dat de toekomstige voorzitter van de NMLW heeft afgezien van het voorzitterschap van Brussels South Charleroi Airport. Mijn vaststellingen hebben geen uitstaans met de persoon zelf van de heer Tillier. Ik hoop trouwens dat ik de heer Tillier binnenkort zal ontmoeten en dat hij mij kan overtuigen van zijn bekwaamheid inzake luchtvaart.

De heer Coëme, Vice-Eerste minister en minister van Verkeerswezen en Overheidsbedrijven. — Die bekwaamheid was een voorwaarde voor zijn benoeming als voorzitter van de NMLW, mijnheer Vermeiren.

De heer Vermeiren (VLD). — Mijnheer de minister, ik ben in elk geval van oordeel dat dit een juiste beslissing was.

U zegt dat er geen sprake is van oneerlijke praktijken. Ik heb die term ook niet gebruikt. Ik heb enkel gezegd dat deze vluchten niet overeenstemmen met de akkoorden van Schengen, die bepalen dat een vlucht moet vertrekken en aankomen in een land van de Gemeenschap. Ik heb gevraagd of men een *touch-and-go* mag aanzien als zijnde een vertrek uit een land dat aan de akkoorden van Schengen voldoet. Ik meen dat dit niet het geval is. Het verheugt mij dat de minister van Binnenlandse Zaken nog aanwezig is. Men neemt hier een «vluchtje» met het aanvaardbare. U spreekt over een zestal gevallen waarin dit fenomeen zich heeft voorgedaan. Zelfs als het om slechts één geval zou gaan, mijnheer de minister, is een dergelijke praktijk onaanvaardbaar.

In zulke activiteiten schuilt overigens ook enig gevaar. Ik baseer mij in dit verband op de vaststellingen van specialisten ter zake. Ik ben ervan overtuigd dat vele piloten een dergelijke praktijk zouden weigeren. Ik neem mij trouwens voor om de organisatie van de piloten te ondervragen over de toelaatbaarheid van dit systeem. Een piloot die met passagiers aan boord aan *touch-and-go* doet, loopt mijns inziens trouwens het risico zijn licentie als piloot te verliezen. Ik zal deze kwestie verder onderzoeken.

U hebt eveneens verwezen naar de verantwoordelijkheid van de gemeenschapsminister op het gebied van de taksen. Nochtans vermoed ik dat de landingsrechten een federale aangelegenheid blijven. Men kan de verantwoordelijkheid dus niet zomaar naar het gewestniveau doorschuiven, want het afleveren van de vergunningen en het innen van de landingsrechten blijven een federaal recht waarvoor u bevoegd bent en waarop u de controle uitoefent.

Mijnheer de minister, ik vertrouw erop dat u orde op zaken zult stellen, in samenspraak met uw collega, indien u merkt dat dit noodzakelijk is en ik vraag u dan ook te onderzoeken of er inderdaad, zoals ik meen, tegenspraak bestaat in wat u zegt en tegenspraak tussen de vigerende wetgeving en de brief die is vertrokken van Brussels South Charleroi Airport en die luidt als volgt:

« Chers amis, c'est bien volontiers que je vous confirme, par la présente, qu'en vertu des accords d'exclusivité réciproque convenus entre CTI Belgium et BSCA, Topkapi Holidays s'est vu conférer le monopole, pendant une durée de trois ans renouvelable, de tous vols charters ou réguliers organisés entre la Belgique et la Turquie.

Cette exclusivité peut être exercée par Topkapi Holidays seul ou, dans le cadre de notre filiale commune, par New Horizons Holidays et toute autre structure qui aurait reçu notre agrément conjoint.

En vous assurant de mon dévouement à nos projets communs, je vous prie de croire, chers amis, à l'expression de mes sentiments distingués. »

De brief is ondertekend door de afgevaardigd administrateur van Brussels South Charleroi Airport. Omdat ik het echt niet weet, vernam ik graag van u of een dergelijk monopolie, in welke vorm het ook is ontstaan, kan worden verleend door de gewestminister. Of komt de federale minister van Verkeerswezen er ook nog bij kijken? Ik meen dus van wel, maar u hebt mij door uw antwoord doen twijfelen. Indien u zegt dat het inderdaad de verantwoordelijkheid is van de federale minister, dan heeft deze brief geen recht van bestaan en geen waarde.

De Voorzitter. — Tot besluit van deze interpellatie heb ik twee moties ontvangen.

De eerste, ingediend door de heer De Grauwe, luidt:

« De Senaat,

Gehoord de interpellatie van senator Francis Vermeiren en het antwoord van minister;

Vraagt dat de Regering een onderzoek zou openen nopens de cumulactiviteiten van de voorzitter van de Nationale Maatschappij der Luchtwezen in zijn hoedanigheid van afgevaardigd bestuurder van Brussels South Charleroi Airport en de mogelijke belangenvermengingen enerzijds en concurrentievervalsing anderzijds die dit met zich zou brengen ten opzichte van andere luchthavens en luchtvaartmaatschappijen;

Vraagt de strikte toepassing van de internationale vigerende wetgeving betreffende sommige *touch-and-go*-procedures van een bepaalde maatschappij op de luchthaven van Charleroi. »

De tweede, ingediend door de heren De Seranno, Péciaux en De Loor, luidt:

« De Senaat,

Gehoord de interpellatie van de heer Vermeiren, en het antwoord van de Vice-Eerste minister en minister van Verkeerswezen en Overheidsbedrijven,

Gaat over tot de orde van de dag. »

« Le Sénat,

Ayant entendu l'interpellation de M. Vermeiren, et la réponse du Vice-Premier ministre et ministre des Communications et des Entreprises publiques,

Passe à l'ordre du jour. »

Wij stemmen later over de eenvoudige motie, die de voorrang heeft.

Nous procéderons ultérieurement au vote sur la motion pure et simple, qui bénéficie de la priorité.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

INTERPELLATIE VAN DE HEER DE GRAUWE TOT DE MINISTER VAN FINANCIËN OVER «DE MOGELIJKE PRIVATISERING VAN DE NIM»

INTERPELLATION DE M. DE GRAUWE AU MINISTRE DES FINANCES SUR «LA PRIVATISATION EVENTUELLE DE LA SNI»

De Voorzitter. — Aan de orde is de interpellatie van de heer De Grauwe tot de minister van Financiën over «de mogelijke privatisering van de NIM».

Het woord is aan de interpellant.

De heer De Grauwe (VLD). — Mijnheer de Voorzitter, onlangs kondigde de Regering haar intentie aan om tot een privatisering van de NIM over te gaan. In ontwikkelde landen behoort het tot de geplogenheid dat de overheid na zo een aankondiging, zo snel mogelijk overgaat tot een openbare aanbestedingsprocedure, met opgave van voorwaarden, termijnen, en dergelijke, die alle mogelijke kopers uitnodigt om prijsoffertes te doen. Dit is tot nu toe niet gebeurd.

Sommige potentiële investeerders zijn echter niet bij de pakken blijven zitten, en hebben nu reeds prijsaanbiedingen gedaan. Wat opvalt in deze offertes is de lage prijs in vergelijking met de intrinsieke waarde van de NIM. De prijsoffertes die tot nu toe zijn binnengekomen, liggen tussen 15 en 19 miljard. Voor wie dit dossier van dichtbij volgt is duidelijk dat de NIM veel meer waard is. Waarop baseer ik mij om dit te beweren?

In maart 1992 publiceerde Petercam, samen met Hill Samuel, een studie over de marktwaarde van 12 Belgische overheidsondernemingen. In deze studie wordt de waarde van de aandelen van de NIM geschat op 23 tot 26 miljard frank. Op dat ogenblik bedroeg het eigen vermogen van de NIM 17,5 miljard frank. Het grote verschil tussen de marktwaarde van de aandelen en het eigen vermogen van de NIM heeft te maken met het bestaan van substantiële latente meerwaarden op de portefeuille van de NIM.

Ondertussen zijn we anderhalf jaar verder. Is er enige reden om aan te nemen dat de waarde van de NIM gedaald zou zijn? Zeker niet. In het jongste jaarverslag van de NIM blijkt dat het eigen vermogen op 31 maart van dit jaar is gestegen tot 20,7 miljard frank. De latente meerwaarden zullen nauwelijks veranderd zijn ten aanzien van 1992, en waarschijnlijk zijn ze toegenomen. Ik maak dit op uit het feit dat de beurs dit jaar gemiddeld met 20 pct. is gestegen, zodat bijkomende latente meerwaarden hoogstwaarschijnlijk zijn.

Zelfs als dit niet gebeurd zou zijn, dan nog kunnen we besluiten dat de waarde van de NIM nu zeker niet lager is dan deze geschat in de Petercam-studie met name rond de 25 miljard frank. Dit

betekent een enorme decalage met de prijsoffertes die nu in de pijplijn zijn. Wat mij dan ook verwonderd heeft, mijnheer de minister, is dat na de bekendmaking van deze offertes u niet onmiddellijk duidelijk gemaakt hebt dat de geboden prijzen belachelijk laag zijn, en dat u aan deze weggeefprijzen de NIM nooit zult verkopen.

U zal misschien inbrengen dat er zoiets bestaat als een « décote » op de aandelen van Belgische holdings. Het is inderdaad zo dat de beurskoers van een holding lager ligt dan de intrinsieke waarde. Deze « décote » bedraagt typisch 5 tot 15 pct. Kan dit een verklaring zijn van de lage biedprijs? Ik denk het niet omdat het verschil hier veel meer is, namelijk 25 tot 40 pct. Bovendien is de beleidsconclusie bij het bestaan van een « décote » dat de NIM dan maar opgedoekt moet worden en de portefeuille in stukjes verkocht moet worden. Op die manier kan dan wel de intrinsieke waarde van 25 miljard worden gerealiseerd.

U zou ook kunnen stellen dat het bestaan van een protocol tussen de privé-aandeelhouders van Distrigas en de Belgische overheid, waarbij de overdraagbaarheid van de Distrigas-aandelen wordt beperkt, de waarde van de NIM naar beneden drukt. Indien dit de reden is voor de lage prijsoffertes, dan denk ik dat het hoog tijd is dat u stappen doet om dit protocol te herzien. Het kan toch niet dat een dergelijk protocol miljarden zou kosten aan de gemeenschap. Er bestaan trouwens redenen om te twijfelen aan de wettelijkheid van dergelijke beperkingen.

Wat kan hieruit besloten worden? De procedure die gevolgd wordt, of liever de totale afwezigheid van een doorzichtige procedure, leidt ertoe dat de potentiële kopers de prijs die ze echt bereid zijn te betalen niet reveleren, en dat ze offertes doen die ver onder de echte marktwaarde van de NIM blijven.

Deze situatie creëert, terecht, het vermoeden dat er « van alles bekookt » wordt om bepaalde kopers te bevoordelen, en hen grote geschenken te geven. En het gaat hier niet om kleine geschenken, het gaat om een geschenk van minstens vijf miljard frank.

Ik neem aan, mijnheer de minister, dat u zich zal verzetten tegen het verlenen van een dergelijk geschenk, vooral wanneer uw Regering aan de bevolking zware inleveringen oplegt. De enige manier waarop u dit kan vermijden, bestaat erin zo snel mogelijk een openbare aanbesteding te doen, die alle potentiële kopers de nodige informatie verstrekt, zodat ze op een competitieve basis een bod kunnen doen. Alleen een open procedure kan ervoor zorgen dat de overheid krijgt waar ze recht op heeft.

Niet alleen de prijs van de NIM is een probleem. Ook rijst de vraag wat er moet gebeuren met Distrigas, dat voor 50 pct. in handen is van de NIM. Ik hoor hierover de grootste onzekerheid verkondigen. Zo bijvoorbeeld dat, omdat Tractebel nu reeds 33 pct. van de aandelen bezit, zij « incontournable » zou zijn, en dat ze dus een meerderheidsparticipatie moet krijgen. Dit is de wereld op zijn kop zetten. Het behoort tot de verantwoordelijkheden van een Regering om al te grote machtsconcentraties tegen te gaan. Tractebel heeft nu reeds een dominerende positie in de elektriciteitssector. U moet beletten dat deze machtsconcentratie ook zou ontstaan in de gasdistributie, in plaats van deze machtsconcentratie te bevorderen. Daarom stel ik voor dat u de wet op de vrijwaring van de mededinging, die in het begin van dit jaar in werking is getreden, zou inroepen, en zou verhinderen dat Tractebel zijn participatie verhoogt boven het niveau dat ze vandaag reeds heeft.

Tenslotte wil ik nog het volgende stellen. De privatiseringen in België gaan de verkeerde weg op. Ik vrees dat een systematiek ontstaat waarbij de kroonjuwelen van de Staat aan gunstprijzen worden doorgespeeld aan machtige groepen in de « haute finance ». U heeft nu de kans, mijnheer de minister, om het tij te keren. Verkoop het pakket aandelen van Distrigas dat nu direct of indirect in handen is van de NIM, op de beurs. Op die manier geeft u ook eens een kans aan de honderdduizenden kleine beleggers om de voordelen van de privatisering te genieten, in plaats van die voordelen te reserveren aan de grote financiers die u in de Brusselse salons ontmoet.

M. Maystadt, ministre des Finances. — Je vous entends bien, monsieur De Grauwe, mais l'existence des conventions d'actionnaires rend totalement impossible ce que vous expliquez!

De heer De Grauwe (VLD). — Waarom zou dat niet kunnen?

M. Maystadt, ministre des Finances. — Je ne crois pas que nous puissions ignorer l'existence de ces conventions!

De heer De Grauwe (VLD). — Mijnheer de minister, ik heb het daarover daarnet gehad. U hebt blijkbaar niet geluisterd.

M. Maystadt, ministre des Finances. — Si, si.

De heer De Grauwe (VLD). — Van het protocol kan in de eerste plaats de wettelijkheid worden betwist. Bovendien blijkt uit het juridisch advies dat ik heb ingewonnen dat het niet duidelijk is of er geen contradictie is met artikel 41 van de vennootschapswet. Dergelijke beperkingen op de overdraagbaarheid van aandelen zijn volgens mij onwettelijk en zullen naar mijn oordeel door de rechtbank nietig worden verklaard. Ik meen dan ook dat er ernstige redenen zijn om de wettelijkheid van deze protocols nogmaals na te gaan. Ik dring erop aan dat u initiatieven neemt om dit protocol te veranderen. Dan kunnen de aandelen wel degelijk op de beurs worden verhandeld.

M. Maystadt, ministre des Finances. — J'aurais été très heureux si nous avions pu démontrer l'inopposabilité de ce protocole. Pendant des mois, mon objectif fut d'arriver à nous en libérer afin de vendre cette société dans de meilleures conditions. J'ai dû y renoncer car des avis juridiques convergents émanant de différentes sources nous indiquaient que nous n'étions pas en mesure de considérer que ce protocole n'existait pas.

De heer De Grauwe (VLD). — Ik vind het heel eigenaardig. Ik heb ander juridisch advies gezien met andere besluiten. Ik vind het bijzonder bedroevend dat geen grotere inspanningen werden gedaan om het protocol te wijzigen. Dat had ons toegelaten om de aandelen van Distrigas op de beurs te verhandelen zodat niet alleen de grote financiers zouden profiteren.

Ook het argument dat de Belgische beurs te klein is, houdt geen steek.

M. Maystadt, ministre des Finances. — Le problème est avant tout celui de l'existence de cette convention.

De heer De Grauwe (VLD). — Waarom test u het niet bij de rechtbank?

M. Maystadt, ministre des Finances. — Malheureusement, tous les avis juridiques donnés par d'éminents juristes convergent. Nous sommes dans un régime de droit où la convention fait la loi des parties. L'Etat ne peut se dégager unilatéralement des conventions auxquelles il a souscrit ou qu'il a autorisées que moyennant un dédommagement d'un montant peut-être équivalent à celui qui serait obtenu par la vente de la société en ignorant cette convention.

De heer De Grauwe (VLD). — Ik kan u ander juridisch advies laten zien. Ik betwist dus dat dit het enige respectabele advies is dat hierover kan worden geformuleerd.

Ik besluit dat ik het bijzonder betreurt dat in deze hele zaak de ondoorzichtigheid troef is geweest met het gevolg dat de mensen een groot wantrouwen hebben in wat er gebeurt achter de schermen.

Ik nodig de minister dan ook uit andere procedures te gebruiken, zodat het vermoeden dat er niet met open kaart wordt gespeeld, kan worden weggewerkt. (Applaus.)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Didden.

De heer Didden (CVP). — Mijnheer de Voorzitter, ik sluit mij graag aan bij de interpellatie van collega De Grauwe. Ik doe dat met zes bedenkingen en vier vragen.

Ten eerste staat voor de CVP de privatisering van een aantal overheidsinstellingen centraal. Dit is nieuw in de federale politiek. Wij hebben de eerste aanzet hiertoe gegeven met de privatisering van de ASLK. De overheid moet sommige opdrachten afstoten en

overlaten aan de privé-sector. Dit kadert volkomen in het subsidiariteitsbeginsel. Bovendien zijn wij ervan overtuigd dat de economische bedrijvigheid, het ondernemen, in de eerste plaats tot de verantwoordelijkheid van de ondernemers behoort. Wij wensen een samenleving met verantwoordelijke mensen en instellingen. Subsidiariteit en verantwoordelijkheid staan dan ook bovenaan in ons gedragspatroon.

Ten tweede moeten de begrotingsdoelstellingen zo goed mogelijk worden verwezenlijkt. De privatisering van overheidsbedrijven werd ingeschreven in het meerjarenplan en in het convergentieplan van de Regering. De privatisering van de NIM is een van de na te streven doelstellingen.

Ten derde zijn wij van oordeel dat er een grote openheid moet bestaan bij de privatiseringen. Wij steunen hiervoor op het gelijkheidsbeginsel dat vooropgesteld wordt in artikel 6 van de Grondwet. Daarnaast is er ook de wetgeving op de overheidsaanbestedingen en de wetgeving op het openbaar aanbieden van aandelen. Ook het Verdrag van Rome bepaalt dat volgens de principes van de gemeenschappelijke markt aan handelspartners geen ongelijke voorwaarden bij gelijkwaardige prestaties mogen worden opgelegd. De wetgeving op de OBA bepaalt dat er een beroep moet worden gedaan op de Commissie van het bank- en financiewezen en op de minister van Financiën. Wij vragen ons dan ook af of de Regering door de oprichting van de Commissie-Henrion voor de privatiseringen niet de dwingende en geldende wetgeving ontloopt. Het gelijkheidsbeginsel vervat in de Grondwet en de wet op de openbare aanbestedingen gebieden in elk geval grote omzichtigheid aan de dag te leggen.

Ten vierde wordt er bij de privatiseringen al te weinig een beroep gedaan op de publieke belangstelling. Ook collega De Grauwe heeft dat vermeld. De verkoop van aandelen van de NIM was nochtans een excellente gelegenheid geweest om het brede publiek te betrekken bij het economische leven van een groot staatsbedrijf. De minister verwijst in dit verband naar de conventie tussen Distrigas en Tractebel, maar daar heb ik toch wel vragen bij.

Ten vijfde gebeurt de verkoop van de NIM niet in voldoende openheid zolang alle gegevens niet beschikbaar zijn voor alle mogelijke bidders. De laatste jaarrekening en het jaarverslag over de periode 1992-maart 1993 zijn niet beschikbaar. Sommigen beweren dat bepaalde leden van de Commissie-Henrion directe banden hebben met de belangrijkste partner en koper van Distrigas. In dit verband wordt onder meer de bank De Groof vermeld, omdat zij participaties zou hebben in een dochtermaatschappij van Tractebel. Een beheerder van de NIM is bovendien beheerder van diezelfde holding. De verkoop van de NIM is derhalve ondoorzichtig. Het voorhanden zijn van een prospectus is een minimale voorwaarde om potentiële bidders op voet van gelijkheid te plaatsen.

Ten zesde getuigt een belangrijke kandidaat voor de overname van de NIM, namelijk Tractebel, niet van een brede federale openheid, toch niet wat de samenstelling van de beheersinstanties betreft. In het directiecomité zit geen enkele Vlaming en in de raad van bestuur tellen wij er hooguit twee. Wij willen niet dat de NIM als federale instelling morgen een zoveelste pion wordt op het industriële dambord van Frankrijk. Vlaamse groepen moeten evenwaardig kunnen meewerken in deze belangrijke industriële holding.

Mijnheer de minister, ik wil u vier vragen stellen.

Ten eerste, is de put-optie die door Tractebel werd geplaatst bij Distrigas niet in strijd met het artikel 42 van de vennootschapswetgeving van 18 juli 1991? Over welk advies beschikt de Regering in concreto en van welke datum dateert de conventie tussen beide ondernemingen?

Ten tweede, is bij de verkoop van de NIM het gelijkheidsbeginsel nog wel voldoende gerespecteerd?

Ten derde, waarom doet men bij de verkoop van de NIM geen beroep op de wetgeving inzake openbaar bod op aandelen of op de wetgeving op de overheidsaanbestedingen?

Ten vierde, waarom stelt de NIM geen prospectus op zoals het gebruikelijk en verplicht is bij het uitgeven van aandelen door vennootschappen?

Tot daar, mijnheer de minister, onze vragen die alle tot doel hebben doorzichtigheid te brengen in de geciteerde verkoop, alsook in verkopen die in de toekomst nog zullen plaatsvinden. (Applaus.)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Schiltz.

De heer Schiltz (VU). — Mijnheer de Voorzitter, wij kunnen het principe van de verkoop van de NIM onderschrijven, niet zozeer om ideologische of dogmatische redenen, maar wel omdat wij menen dat in de huidige afbakening van de onderscheiden taken het niet meer de taak van de federale overheid is om een instrument van industriële politiek in stand te houden.

Mijnheer de minister, u zal zich herinneren dat het niet-opnemen van de NIM op de lijst van de te federaliseren instellingen eerder een zaak van personen dan een zaak van beginselen was. Het is inderdaad ietwat abnormaal dat in een land waar het industriële beleid integraal tot de bevoegdheden van de deelstaten behoort, de federale overheid een belangrijk instrument, zijnde een holdingmaatschappij met hoofdzakelijk industriële participaties, blijft behouden.

In verband met de gevolgde procedure wil ik het volgende zeggen.

In tegenstelling tot sommige collega's meen ik dat een procedure van aanbesteding of een publiek overnamebod ter zake niet aangewezen zijn.

Ten eerste is de NIM geen maatschappij die op de beurs genoteerd is. Zij heeft geen beroep gedaan op het publieke spaarwezen. De onderschrijvingen van het kapitaal van de NIM waren privé-onderschrijvingen. Een openbaar overnamebod past bijgevolg niet in dit kader.

Ten tweede, wanneer men over een aanbesteding spreekt, dan wil ik doen opmerken dat het hier niet gaat om overheidsopdrachten maar wel over de verkoop van een overheidspatrimonium. In het bijzonder door de aard van het produkt dat wordt aangeboden, wil ik er de aandacht op vestigen dat men een holding in zijn geheel niet verkoopt zoals op een veiling waar iemand de verkoop met de hamer afslaat en zegt: eenmaal, andermaal, derde maal, verkocht.

Overigens is de prijs niet het enige element van appreciatie dat bij zulk een operatie moet gelden. De gespecialiseerde concurrentie moet echter wel haar kansen krijgen en alle ernstig geïnteresseerden die financiële waarborgen kunnen bieden zodat men geen avontuur tegemoet gaat, moeten kunnen beschikken over een gelijkaardige informatie.

Er rijzen duidelijk twijfels of dit inderdaad zo is, hoewel ik mij daar moeilijk definitief over uit kan spreken, want ik behoor niet tot de intimi van de andere bidders noch van de bidders die het meest worden genoemd. Het is dus de vraag of iedereen over dezelfde geactualiseerde informatie beschikt, dan wel of er een soort voorkennis, *inside information*, wordt georganiseerd. Het zou goed zijn dat hierover « alle » twijfels worden weggenomen.

Ik ben onlangs beroepshalve betrokken geweest bij een belangrijke overname van financiële instellingen en heb daarbij moeten vaststellen dat alle ernstige kandidaten voor overname met de grootste openheid in het bezit kwamen van alle audits, ook de interne en de vertrouwelijke audits van de directie. Een openheid tegenover alle ernstige kandidaten lijkt mij een essentiële voorwaarde.

Dan is er nog de keuze van de gegadigden. Ik heb al gezegd dat in een dergelijke materie de prijs die geboden wordt weliswaar een belangrijk element is, maar niet het enige. Ik vind het normaal dat de federatie zich ontdoet van een instrument van industriële politiek als dit domein niet meer tot haar bevoegdheid behoort, maar dat wil nog niet zeggen dat zij een belangrijk instrument als de NIM moet afstoten zonder zich te bekommeren over de repercussies van de verkoop op de industriële politiek van het land.

Op het ogenblik worden grote debatten gehouden over veran-
kering, overigens niet alleen langs Vlaamse kant. Nog niet zo lang geleden woonde ik een colloquium bij van de Koning-Boudewijnstichting — een instelling boven elke verdenking verheven — waar gewezen werd op het gevaar voor ons land om louter een

doorgeefluik te worden, zonder industriële beslissingscentra waardoor innovaties en dergelijke geen kansen meer krijgen. Voor de industriële politiek van het land is het dus niet onverschillig naar wie de portefeuille van de NIM gaat. Een zorgzame overheid zal dus bij de keuze van de overnemer niet alleen naar de prijs kijken maar ook de andere aspecten evalueren. Het is inderdaad niet moeilijk een holdingmaatschappij met industriële participaties te verkopen aan wat ik zou noemen een aandelenhandelaar, iemand die niet van plan is iets zinnigs te doen met dat pakket aandelen en met de macht die het vertegenwoordigt, maar er enkel op uit is delen van dat patrimonium op een handige wijze links en rechts te verkopen, wat men in vaktaal *assets stripping* noemt, om daarop dan een soliede meerwaarde te realiseren. Dat kan dus een lucratieve operatie worden want die meerwaarde is voor een deel belastingvrij, maar de gemeenschap die in de NIM geïnvesteerd heeft en die maatschappij belangrijk heeft gemaakt, is hiermee zeker niet gediend.

Het zou mij dus spijten mocht dit interessante pakket NIM-aandelen gewoon het voorwerp worden van handel zonder meer, zonder creatie van economische meerwaarde waardoor de gemeenschap er dus ook weinig aan zou overhouden. Samengevat kan ik dus zeggen dat de overheid over een zekere keuzevrijheid moet beschikken, maar dan op grond van soliede argumenten, zonder dat dit vanzelfsprekend leidt tot een exorbitant verschil tussen de reële waarde en de geboden prijs.

Het bijzondere aan de portefeuille van de NIM is de strategische participatie van 50 pct. van Distrigas.

Vreemd genoeg echter had de overheid ondanks die belangrijke vertegenwoordiging niets te zeggen over de benoeming van de afgevaardigd bestuurder in die vennootschap, terwijl de aandeelhouders van de privé-sector — Tractebel met 33 pct. en Shell met 17 pct. — onder mekaar de afgevaardigd bestuurder konden aanwijzen. Wij kunnen ons overigens afvragen hoe zoiets toch mogelijk was. Misschien zou het goed zijn dat de heer De Grauwe zijn politieke vrienden hierover eens ondervraagt.

Ondanks een deelname van 50 pct. heeft de Staat zich hier *de facto* in een minderheidspositie geplaatst, wat niet wegneemt dat deze 50 pct. bijzonder belangrijk blijft, te meer daar het hier om een strategische sector gaat.

Ik deel de bezorgdheid van verschillende senatoren. Ik heb helemaal geen emotionele afkeer van de beheerders van Tractebel, al komen zij uit een milieu dat mij volkomen vreemd is. Ik erken ook dat zij op een performante manier een sterke onderneming leiden. Men kan er echter niet omheen dat Tractebel bezig is een sterke machtsconcentratie en een monopolie in de energiesector uit te bouwen. De vraag is of dat wel gezond is en of het w.c. oorbaar is dat deze machtspositie via de verkoop van de NIM nog wordt versterkt. Immers, ook al was de 50 pct. van de Staat in feite een minderheidspositie, dan nog was zij zeer belangrijk voor de verdere evolutie van Distrigas.

De minister heeft ingeroepen dat de overgang van aandelen van Distrigas naar Tractebel onontwikkbaar — « *incontournable* » — is. Dat lijkt mij helemaal niet evident. Men kan de NIM ook verkopen zonder dat de aandelen van Distrigas persé in handen van Tractebel moeten komen. Ik hoef hier niet in detail de juridische constructies te beschrijven waarmee men dat kan verhinderen, maar het is vast en zeker mogelijk de NIM te verkopen aan een derde onder de voorwaarde dat de Distrigas-aandelen niet naar Tractebel worden verkocht. Dit is een particuliere conventie, maar zij is even afdwingbaar als een andere.

Ik deel de twijfels van collega De Grauwe.

De bepalingen van het zogenaamde voorkooprecht van Tractebel op de aandelen van Distrigas die door het aandeelhouderssyndicaat van Distrigas zijn gemaakt, zijn ook mij bekend. Er zijn inderdaad juristen — en niet van de minsten — die stellen dat dit in de gegeven stand van zaken niet houdbaar is. Voor zover ik dit zelf heb kunnen onderzoeken, durf ik dit minstens betwistbaar te noemen. Men kan natuurlijk stellen dat dit twijfelachtig gegeven op zich een te zwakke basis is om er de verkoop van de NIM van te laten afhangen, en dat dit wel eens voor jaren procedure zou kunnen zorgen wat de verkoopbaarheid van de aandelen zeker zal beïnvloeden. Dit zijn zeker en vast ernstige elementen die moeten worden onderzocht. Hoe dan ook zijn zij toch van aard om sommige mensen een toetje lager te laten zingen.

Dan is er nog de kwestie van de uiteindelijke prijs. Ook hier deel ik de bekommernis van de heer De Grauwe. Wij hebben in dit land de afschuwelijke traditie dat het grootkapitaal zijn verlieslatende bedrijven graag op de overheid afschuift — liefst met veel winst — om nadien de overheid te belasten met het opnieuw rendabel maken van deze bedrijven enzovoort. Wij hebben nog maar pas zo'n bijzonder spijtige geschiedenis achter de rug, waarvan de repercussies door de compensatiemechanismen bijvoorbeeld voor de Kempische steenkoolmijnen ons tientallen miljarden heeft gekost. Denken wij maar aan de verkoop van Phoenix-works en wat daar nog op gevolgd is. Een herhaling van de staaloperatie moeten wij kost wat kost vermijden. Daar zijn de lasten immers helemaal naar de gemeenschap gegaan en de profijtten naar het kapitaal. Nu ben ik zeker geen fanatieke anti-kapitalist, maar iedereen moet redelijk blijven en een dergelijke operatie mag zeker geen extra winst opleveren door de manier waarop zij wordt afgewerkt.

Men zal ons wellicht vragen een oordeel te vellen op het einde van de koers en te interpellieren nadat de beslissing is genomen. Ik meen echter dat het nuttig was dat de diverse fracties hun bezorgdheden tot uiting brachten, met het verzoek dat de Regering bij het nemen van een beslissing hiermede maximaal rekening zou houden. (*Applaus.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Maystadt.

De heer Maystadt, minister van Financiën. — Mijnheer de Voorzitter, in de lente van dit jaar heeft de NIM zelf, met goedvinden van de Regering, het terrein verkend voor een mogelijke verkoop van de NIM, als geheel of in onderdelen. Daarbij werden een twaalfstal potentiële kopers in binnen- en buitenland informeel gepolst omtrent hun eventuele interesse.

Mede in het licht van deze eerste terreinverkenning heeft de Commissie voor de evaluatie van de activa van het rijk het dossier vervolgens grondig bestudeerd gedurende de zomermaanden, met assistentie van een ploeg van financiële en juridische adviseurs.

De commissie heeft een vooraanstaande internationale audit-firma belast met een waardering van de NIM, ten einde over zo objectief mogelijke referenties te kunnen beschikken voor de prijsbepaling en een meer precies beeld te hebben van de sterke en zwakke punten van het te verkopen actief. Op grond van de analyses en conclusies van de betreffende experts heeft de commissie objectieve waarden kunnen bepalen voor 100 pct. van de aandelen van de NIM.

De financiële adviseurs van de commissie hebben in het licht hiervan de ontvangen biedingen getoetst.

Zopas heeft de commissie mij haar conclusies en voorstellen op grond van dit onderzoek voorgelegd. Een van haar conclusies is dat het te verkopen actief zich wegens zijn zeer grote complexiteit en bepaalde openbare nutsaspecten niet leent tot een publieke verkoop. Uit het juridisch advies ingewonnen door de commissie omtrent de rechtsgeldigheid van een onderhandse verkoop blijkt overigens dat *in casu* geen wettelijk vereiste bestaat om een openbaar verkoopscadé te volgen.

De commissie staat bijgevolg in het openbaar belang een onderhandelde formule voor ter optimalisering van prijs, timing en vrijwaring van bepaalde controles en evenwichten in de energiesector.

Na afweging van de mogelijkheden gaat haar voorkeur daarbij uit naar één concreet voorstel, namelijk dat van Ackermans & van Haaren, dat in feite steunt op een brede coalitie van een aantal partijen die afzonderlijk belangstelling hadden laten blijken.

Alle potentiële kandidaten hebben echter nog de mogelijkheid tot 15 november 1993 hun bod aan te passen of een bod uit te brengen en dit rechtstreeks bij de Commissie voor de evaluatie van de activa van het rijk. De commissie geeft hierbij sterk de voorkeur aan biedingen welke een onmiddellijke cash betaling van een definitieve prijs voorstellen in tegenstelling tot zogenaamde *earn-out*-clausules. De kandidaten dienen ook hun financiële capaciteit toe te lichten op grond van concrete engagements. Bovendien wil men dat de transactie op korte termijn rond is, zeker in het voorjaar van 1994. Er wordt dus aan de potentiële bidders gevraagd hoe zij dit kunnen realiseren. Verder dienen de

kandidaten aan te geven hoe het toezicht van de Staat op de openbare nutsfuncties in de energiesector kan worden gevrijwaard. Elk van de kandidaten zal de gelegenheid krijgen zijn bod te toetsen in een gesprek met de financiële adviseurs van de commissie. De commissie zal dan een rapport opstellen en dit overhandigen aan de Regering, om het haar mogelijk te maken een standpunt in te nemen.

Bij mijn weten bestaat er als zodanig geen bod van Tractebel op de NIM. Wel is er het bod van Ackermans & van Haaren dat de steun geniet van Shell en Tractebel. Naar ik heb begrepen is deze steun gebonden aan een akkoord tussen Ackermans & van Haaren en Shell en Tractebel tot retrocessie van de NIM-aandelen in Distrigas aan intercommunales en aan een gezamenlijke houdstermaatschappij van Shell, Tractebel en de intercommunales. De intercommunales zouden hierdoor een betekenisvol pakket van de Distrigas-aandelen verwerven.

De eventuele mededingingseffecten van dergelijke aandelenverschuivingen in Distrigas zullen vanzelfsprekend moeten worden voorgelegd aan de bevoegde EG- of Belgische mededingingsautoriteiten. De beoordeling van die aspecten komt de autoriteiten toe.

De Voorzitter. — Het woord is aan de interpellant.

De heer De Grauwe (VLD). — Mijnheer de Voorzitter, ik heb nog twee vragen.

Mijnheer de minister, uw laatste zinnen kunnen mij moeilijk bevredigen. U zegt zelf dat u een voorkeur hebt voor het bod van Ackermans & van Haaren of alleszins dat de commissie een voorkeur heeft voor dat bod.

De heer Maystadt, minister van Financiën. — Dat is een belangrijk verschil.

De heer De Grauwe (VLD). — Als minister van Financiën draagt u hierin toch verantwoordelijkheid.

Ik begrijp niet waarom een dergelijke constructie, waarbij de machtsconcentratie van Tractebel in de gasdistributie nog vergroot, de voorkeur geniet terwijl de overheid machtsconcentraties moet tegengaan en alles in het werk moet stellen om te beletten dat dergelijke zaken zich voordoen.

Ik ben dan ook verbouwereerd over het gemak waarmee dit alles wordt tentoongespreid en over de manier waarop een dergelijke voorkeur naar voren wordt gebracht.

Mijn tweede vraag heeft betrekking op het grote verschil tussen de prijs die anderhalf jaar geleden door Petercam werd geschat en bidingen die nu worden gedaan. Kunt u hieromtrent enige opheldering verschaffen. Een dergelijke situatie leidt toch automatisch tot verdenking, hoewel misschien ten onrechte.

M. le Président. — La parole est à M. Maystadt, ministre.

M. Maystadt, ministre des Finances. — Monsieur le Président, j'aimerais mettre les choses au point.

J'ai donné, dans ma réponse, un certain nombre d'informations à propos de l'avis qu'a remis, vendredi dernier, la commission chargée d'évaluer les actifs que l'Etat envisage de vendre.

Je suis allé jusqu'à préciser le contenu de cet avis en indiquant que la commission avait effectivement marqué sa préférence pour une offre déterminée. J'aurais très bien pu répondre qu'à ce stade — ce qui est la réalité — le Gouvernement n'a encore pris aucune position et, par conséquent, qu'il n'y avait pas matière à interpellation. Néanmoins, par respect pour le Parlement, j'ai estimé devoir donner un certain nombre de renseignements. De là à conclure, comme vous venez de le faire, monsieur De Grauwe, que la préférence exprimée par la commission est celle du Gouvernement ou du ministre des Finances, c'est un pas que vous ne pouvez pas franchir aujourd'hui.

A ce jour, le Gouvernement n'a pas encore pris position et le ministre des Finances étudie soigneusement l'avis qu'il vient de recevoir.

De heer De Grauwe (VLD). — Mijnheer de minister, daar ligt nu precies mijn probleem. Hoe komt het dat de overheid, wier bevoegdheid erin bestaat machtsconcentraties tegen te gaan, op dit gebied geen voorkeur heeft? Dat begrijp ik niet. Waarom zegt u hier niet dat u tegenstander bent van dergelijke concentraties en dat u zich zal verzetten tegen dergelijke constructies?

M. Maystadt, ministre des Finances. — Monsieur De Grauwe, je vous ai dit tout à l'heure que je serais le plus heureux des hommes si le protocole relatif à Distrigas n'existait pas, mais, malheureusement, il existe. Ce n'est pas moi qui l'ai signé. M. Schiltz a d'ailleurs rappelé que certains de vos amis avaient également des responsabilités dans cette affaire.

Pendant des mois, j'ai recherché la possibilité pour l'Etat de se libérer de ce protocole. Les juristes de valeur que j'ai consultés arrivent malheureusement à la conclusion que nous ne pouvons pas agir comme s'il n'existait pas. Si, demain, des juristes encore plus éminents me démontraient le contraire, je serais le premier à m'en réjouir.

De heer De Grauwe (VLD). — Ik zal u de namen geven van enkele juristen die inderdaad in die richting denken.

M. Maystadt, ministre des Finances. — Je vous répète qu'à ce stade, je ne demande pas mieux que de prendre connaissance de tous les avis compétents en la matière. Si on arrive à me démontrer que, juridiquement, on peut se libérer d'une convention ayant reçu l'aval explicite de l'Etat — bien entendu, sans que celui-ci ne soit obligé de payer un dédommagement qui coûterait presque aussi cher que ce qui lui rapporterait la vente des actifs en question — l'affaire se situerait évidemment dans un tout autre contexte.

Jusqu'à présent, l'avis que j'ai reçu de la commission — qui, elle-même, a consulté plusieurs bureaux d'avocats spécialisés — se fonde sur la conviction que l'Etat est tenu par ses engagements et qu'il ne pourrait s'en libérer sans payer des dommages et intérêts.

Tant mieux si, dans les semaines qui viennent — pourquoi pas à la suite des avis que vous me transmettriez — nous arrivons à la conclusion inverse. Les choses seraient beaucoup plus simples pour tout le monde.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

INTERPELLATION DE M. DESMEDT AU MINISTRE DE L'INTERIEUR ET DE LA FONCTION PUBLIQUE SUR «L'ATTITUDE DU GOUVERNEMENT FACE AUX DECISIONS DE CERTAINES COMMUNES D'ENGAGER DES AGENTS DE SECURITE N'AYANT PAS LE STATUT DE POLICIER»

INTERPELLATIE VAN DE HEER DESMEDT TOT DE MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN EN AMBTENARENZAKEN OVER «HET STANDPUNT VAN DE REGERING TEN OPZICHTE VAN DE BESLISSING VAN BEPAALDE GEMEENTEN OM VEILIGHEIDSGAGENTEN IN DIENST TE NEMEN DIE NIET HET STATUUT VAN POLITIEAGENT HEBBEN»

M. le Président. — L'ordre du jour appelle l'interpellation de M. Desmedt au ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique sur «l'attitude du Gouvernement face aux décisions de certaines communes d'engager des agents de sécurité n'ayant pas le statut de policier».

La parole est à l'interpellateur.

M. Desmedt (FDF). — Monsieur le Président, le maintien de l'ordre public constitue une tâche fondamentale et essentielle des pouvoirs publics. En Belgique, cette tâche est assurée par les polices communales et la gendarmerie, le rôle de la police judiciaire étant quelque peu différent.

Depuis plusieurs années, on se plaint de l'insuffisance des effectifs policiers par rapport au point de référence que constitue le cadre.

Il est vrai que, dans les grandes agglomérations, le cadre est loin d'être assuré et que cette situation, partiellement compensée par les prestations supplémentaires des agents en place, pose de réels problèmes.

Pour ce qui concerne les causes de cette situation, le diagnostic est assez facile à établir: caractère difficile et ingrat de la fonction, exigences en matière de diplômes et, à Bruxelles, en matière linguistique, sans oublier le caractère insuffisant des traitements.

Sans doute certains points de cette analyse doivent-ils être nuancés. Ainsi, pour ce qui concerne les traitements, les prestations de nuit et de week-end ainsi que les heures supplémentaires prestées pour pallier le manque d'effectifs, amènent la rémunération à un niveau plus décent qu'on ne le dit généralement mais sans qu'elle soit cependant très attractive.

Quant à l'image de marque de la fonction de policier, elle reste assez floue et contrastée dans l'opinion publique, et un des rôles des pouvoirs publics est certainement de promouvoir cette image de marque.

Par ailleurs, il est significatif que ce soient les communes dites «à risque» qui éprouvent le plus de difficulté à engager des policiers car il est évidemment plus agréable de patrouiller dans des quartiers résidentiels que dans des quartiers d'immigrés qui constituent parfois de véritables ghettos.

J'ai lu, avec intérêt, que le Conseil des ministres de la semaine dernière a décidé d'organiser une nouvelle campagne multi-médias en vue du recrutement de policiers communaux. Mais en attendant, le manque d'effectifs subsiste, et la délinquance, petite ou grande, loin de se réduire, constitue un véritable problème de société dans les grandes villes. Récemment, une série de communes bruxelloises ont, à grand renfort de publicité, entamé une campagne de recrutement. Force est de constater que le résultat obtenu est dérisoire!

Le Gouvernement a créé la fonction d'auxiliaire de police, dotée d'un statut administratif extrêmement clair résultant de divers arrêtés royaux et circulaires. L'initiative était louable mais je ne suis pas convaincu du résultat, le rôle de ces auxiliaires étant trop centré sur les problèmes de circulation routière.

Une autre solution à laquelle peuvent recourir les communes est l'affectation de personnel communal civil aux tâches administratives de la police.

Mais tout cela s'avère insuffisant pour satisfaire aux besoins et diverses communes bruxelloises ont décidé de recourir à une autre voie, à savoir l'engagement d'agents de sécurité qui ne seraient nullement des policiers et ne devraient donc pas répondre aux exigences légales en la matière, mais qui seraient chargés de la surveillance de certains espaces publics comme des parcs mais aussi des places ou des rues.

Pour la Région de Bruxelles, les communes de Molenbeek, Saint-Josse et Schaerbeek se sont déjà engagées dans cette voie et ce n'est sans doute pas un hasard s'il s'agit précisément de communes qui connaissent de réelles difficultés en matière d'ordre public, étant donné la composition de leur population.

Les formules adoptées par ces communes ne sont pas identiques. Pour certaines, il s'agit en fait de faire appel à une société de sécurité qui délègue ses agents; par contre, Molenbeek a choisi l'engagement direct et individuel de ces agents de sécurité. De même, leur mission peut varier d'une commune à l'autre.

Il semble, monsieur le ministre, qu'après quelques hésitations, vous ayez donné votre aval, au moins pour Saint-Josse.

Il faut, me paraît-il, être fort vigilant à l'égard de cette évolution qui ne peut être qu'une solution provisoire et admise à titre exceptionnel. Il est préférable de s'attaquer aux causes du mal, c'est-à-dire les difficultés de recrutement, plutôt que de recourir à des solutions qui ressemblent à des emplâtres sur une jambe de bois.

Estimez-vous nécessaire, monsieur le ministre, de maintenir l'exigence du diplôme d'humanités complètes pour devenir agent de police alors que les rémunérations de départ ne sont généralement pas adaptées à cette exigence? Certes, ce diplôme peut constituer un atout supplémentaire et être exigé pour des promotions, mais cette exigence constitue un frein beaucoup trop sévère pour de nombreux candidats. Vous pourrez bien entendu me répondre qu'il peut y être dérogé par le biais de l'auxiliaire de police qui peut accéder moyennant formation complémentaire au statut d'agent mais, devant la situation actuelle, cette solution me paraît insuffisante.

L'exigence de bilinguisme est propre à la Région bruxelloise et elle constitue une cause très importante d'échec de candidats policiers. Il est fréquent que l'examen linguistique écarte deux tiers de ces candidats, dans les deux régimes linguistiques d'ailleurs.

Je ne souhaite pas, à cet égard, faire preuve d'esprit inutilement polémique, mais j'ai l'impression que, dans ce domaine, du côté flamand, certains veulent davantage s'attacher à des principes qu'à la réalité quotidienne de la vie du policier bruxellois. Les institutions et les règles qui les déterminent doivent être au service des hommes et non l'inverse. Le rôle essentiel du policier est de maintenir la paix publique.

Il apparaît dès lors absurde, alors qu'il manque à Bruxelles un quart des effectifs policiers, d'écarter des candidats qui souhaitent vivement exercer cette fonction, mais qui n'ont pas réussi un examen linguistique parfois difficile et sur lequel même de bons bilingues de terrain butent.

Ce que je dis vaut pour les candidats néerlandophones comme pour les candidats francophones. J'ajoute cependant que la réalité bruxelloise est fort différente d'une commune à l'autre et que pour certaines d'entre elles, presque exclusivement francophones, cette exigence de bilinguisme approfondi n'a aucune réelle justification par rapport aux besoins du service.

Il me paraît donc évident que pour des raisons de bon sens élémentaire, il faudrait modifier sur ce point la législation, ou à tout le moins l'appliquer avec intelligence et souplesse, en ayant en vue l'intérêt général.

En attendant, monsieur le ministre, nous voici confrontés à cette situation résultant de la décision de diverses communes de faire appel à des agents de sécurité.

Ma première question consiste donc à vous demander quelle sera votre attitude face à ces décisions. Depuis le dépôt de ma demande d'interpellation, il semble que vous ayez approuvé la délibération du conseil de Saint-Josse, ce qui est déjà un indice.

Je suis personnellement très réservé à cet égard. Je comprends les inquiétudes des communes concernées, mais le maintien de l'ordre étant une mission fondamentale des pouvoirs publics, peut-on admettre qu'une partie de cette mission soit déléguée à des organismes privés ou à des personnes n'ayant pas le statut de policier?

Peut-être dira-t-on que nécessité fait loi, mais, dans ce cas, il faudrait que la nécessité modifie la loi plutôt que la contourner.

Il est aussi inquiétant de constater que le système envisagé diffère d'une commune à l'autre. Certaines communes traitent ce problème comme un simple marché public, faisant des appels d'offres à des firmes de sécurité et acceptant, j'imagine, l'offre la plus basse. Ce système, vu la matière traitée, me paraît fort inquiétant et à tout prendre, je préfère la formule de Molenbeek, qui recrute directement les agents de sécurité.

Autre problème: quelle est la nature exacte des tâches qui peuvent être confiées à ces agents de sécurité et comment doit être organisée leur coopération avec la police? Peuvent-ils être armés? J'avoue que cela me paraîtrait paradoxal, alors que les auxiliaires de police ne peuvent pas l'être.

Vous avez parfaitement balisé le statut de ces derniers par diverses circulaires. Si vous admettez le principe des agents de sécurité, ne faudrait-il pas faire de même plutôt que de trancher au coup par coup?

Voilà, monsieur le ministre, une série de questions concernant cet important problème. J'ai tenté de l'aborder de façon objective et sans polémique. Le problème du maintien de l'ordre est fondamental et il concerne tous les citoyens. Nous devons donc y être fort attentifs et le ministre de l'Intérieur en premier lieu.

J'espère donc recevoir de votre part, monsieur le ministre, des réponses de nature à apaiser mes inquiétudes. (*Applaudissements.*)

M. le Président. — La parole est à M. Tobback, ministre.

M. Tobback, ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique. — Monsieur le Président, je dois en premier lieu reconnaître que notre collègue Desmedt n'a pas cherché la polémique.

Vous conviendrez avec moi, monsieur Desmedt, que nous sommes toujours partiellement d'accord — si ce n'est sur certains problèmes communautaires — et c'est le cas en l'occurrence.

Je partage entièrement votre souci de ne pas voir confier à des firmes privées l'exécution d'une tâche de fonction publique, voire de l'autorité dans sa forme la plus fondamentale et élémentaire, à savoir l'exercice de la police.

Pour ce qui concerne Saint-Josse et les autres communes, je puis vous rassurer. En la matière, nous disposons de la loi du 10 avril 1990 relative aux sociétés privées de gardiennage. L'article 2, paragraphe 2, de cette loi est — et sera — intégralement appliqué. D'ailleurs, je viens d'envoyer une circulaire à ce sujet aux gouverneurs de province, aux bourgmestres et aux firmes de gardiennage. J'en ai un exemplaire sous les yeux mais il est rédigé en néerlandais. Dès lors, soit vous vous en contentez, soit je vous en transmettrai un exemplaire en français, mais en tout cas, étant donné l'heure tardive, je n'ai pas l'intention de le lire en séance publique. Cette circulaire explique, en quatre pages, les procédures à suivre pour la mise en œuvre de l'article 2, paragraphe 2, de la loi du 10 avril 1990. Celui-ci prévoit qu'« une autorité publique ne peut faire appel à une société de gardiennage que moyennant autorisation expresse du ministre de l'Intérieur ».

En outre, et c'est surtout là l'esprit de la circulaire, la société de gardiennage doit soumettre à une autorisation préalable du ministre toute activité de ce genre pour le compte d'une administration publique, et ce sous peine d'amende pénale, d'amende administrative — lesquelles sont plus faciles à appliquer — et sous peine du retrait de son agrément. Cette loi date de 1990 et les arrêtés d'exécution n'ont pu être rendus opérationnels immédiatement. En effet, c'est au mois d'avril de cette année que j'ai soumis au Parlement le premier rapport concernant les sociétés de gardiennage et les installateurs d'alarmes. Nous nous trouvons donc dans la première année d'application de cette loi.

Saint-Josse a quelque peu fait office de révélateur en la matière. En effet, auparavant, un seul autre cas semblable nous était connu. Il s'agit de la commune de Blankenberge qui, voici deux ans, a sollicité, pour la période des vacances, l'autorisation de faire surveiller par une société privée certaines installations se trouvant sur la plage. C'est la seule autorisation de ce type qui ait été délivrée par mes services depuis deux ans.

En ce qui concerne Saint-Josse, le bourgmestre est venu me consulter au mois de juin ou de juillet de cette année. Il avait un problème car, en vertu du contrat de sécurité, il pouvait engager une dizaine de policiers supplémentaires. Cependant, ceux-ci devaient suivre une formation pendant neuf ou dix mois. Par conséquent, pour couvrir cette période, le bourgmestre souhaitait faire appel à une société de gardiennage. Je lui ai proposé de me soumettre une demande précisant les conditions d'engagement, la description des tâches à effectuer par ces agents, ainsi que la durée de leur engagement.

Par la suite, j'ai constaté que le conseil communal avait approuvé un contrat avec une société de gardiennage qui était déjà entrée en activité. Dès lors, j'ai fait savoir à la commune et à la société que toute activité devait être stoppée. J'ai également fait dresser un procès-verbal par les services de la police générale du royaume. La société a alors arrêté ses activités. Entre-temps, la commune a soumis une demande d'autorisation.

Contrairement aux articles de presse, l'autorisation — dont je puis vous soumettre un exemplaire en votre qualité de membre de la commission du Sénat — exclut le gardiennage d'espaces publics, dont les parcs et les squares. Par contre, il est autorisé pour les bâtiments communaux et leurs abords immédiats et cela pour le temps nécessaire à la formation des policiers supplémentaires. Je pense donc que toutes les conditions sont remplies, mais non sous la forme décrite dans certains journaux. Par ailleurs, j'insiste particulièrement sur le caractère transitoire et temporaire nettement défini quant aux tâches.

Pour toute autre circonstance ou situation, la circulaire, adressée directement aux bourgmestres, prévoit les mesures à prendre. La police générale du royaume est à présent équipée, en personnel notamment, pour dresser les procès-verbaux nécessaires. En cas de besoin, je n'hésiterai pas à agir, non pas au niveau des communes qui dépendent de la tutelle, laquelle, je l'espère, fera respecter la loi — on n'est jamais si bien servi que par soi-même — mais à celui des sociétés de gardiennage auxquelles un procès-verbal sera adressé si elles agissent sans autorisation préalable.

Pendant une certaine période, la situation existante devra être régularisée. Au-delà de la date prévue en 1994, toutes les sociétés qui ne seront pas en règle et qui fonctionneraient pour une commune ou un service public se verront dresser un procès-verbal, écoperont d'une amende administrative ou verront même leur agrément retiré. Toutes les dispositions sont donc prises pour que vous ayez les apaisements nécessaires.

Je terminerai par l'autre point de votre intervention qui me permet de revenir sur les problèmes spécifiquement bruxellois.

Tout d'abord, en ce qui concerne le manque de personnel de police, je concède que c'est effectivement le cas dans certaines communes bruxelloises. Si l'on prend le cadre en considération, ce sont quelques centaines de policiers qui font encore défaut. Le cadre est une chose très relative. J'aimerais savoir de quelle année date celui de chacune des 19 communes. Certains sont assez récents, d'autres ont peut-être 50 ans d'âge et ne sont donc plus adaptés aux données actuelles de la délinquance, de l'insécurité et même de la circulation urbaine. Les considérations quant aux cadres de la police doivent donc être nuancées.

Néanmoins, je m'accorde avec vous pour dire qu'il manque encore de policiers dans les communes bruxelloises. Je tiens toutefois à souligner que les choses ont très positivement évolué depuis deux ans. Je citerai un exemple tout en insistant sur la relativité que je viens d'ailleurs de démontrer : la commune d'Anderlecht a rempli son cadre. La question de savoir si celui-ci est bien adapté est un autre aspect du problème, mais toujours est-il que le cadre est complet.

Monsieur Desmedt, je voudrais vous rendre attentif à un élément. Quand on dit que 500 candidats se sont présentés à la suite de la campagne spéciale de recrutement et qu'il n'en reste que 100 après la sélection, ces données peuvent paraître excessives. J'estime pour ma part que c'est une excellente chose et qu'il en reste encore trop. Ainsi, les campagnes de recrutement à la gendarmerie font que 10 candidats se présentent pour une place. Il fut un temps — nous espérons le retour de ces conditions — où l'on retenait un candidat sur vingt. La qualité du recrutement est à ce prix. Nous espérons donc une augmentation du nombre de candidats à un emploi dans la police communale afin d'aboutir à une sélection encore plus rigoureuse.

Je constate, par ailleurs, que grâce aux contrats de sécurité, les communes sont en train de recruter et que la situation évolue bien. A Molenbeek, par exemple, les choses se sont considérablement améliorées en un an et ce pour deux raisons. L'une réside dans l'aide apportée par les campagnes de recrutement, par le contrat de sécurité, etc. L'autre — j'en viens ainsi à un autre aspect que je tenais à aborder — tient à la qualité du bourgmestre de Molenbeek, M. Moureaux, qui par son autorité contribue sûrement à la restauration de l'image de marque de la police et facilite ainsi le recrutement. Convenons-en en dehors de toute considération électorale. En effet, force est de constater qu'un des maux de la police bruxelloise se trouve dans son image. Ce n'est pas un problème de traitements puisque ceux-ci sont identiques à ceux des autres communes du royaume qui, elles, ne connaissent pas de problèmes de recrutement. Ils subsistent néanmoins à Bruxelles.

Je ne prétends pas que les traitements des policiers et des pompiers ne doivent pas être revus et améliorés. J'ai d'ailleurs introduit des propositions allant dans ce sens au comité C. Quoi qu'il en soit, l'image de marque joue un grand rôle. En effet, les communes d'Uccle, Woluwe-Saint-Pierre, Woluwe-Saint-Lambert et même Anderlecht ne rencontrent aucun problème. Lorsqu'une police présente des lacunes, elle connaît des difficultés de recrutement car les demandeurs d'emploi, préférant être engagés ailleurs, ne s'y présentent pas. Les chiffres dont je dispose sont très convaincants et démontrent une progression à laquelle la nouvelle campagne ne manquera pas — je l'espère — de contribuer.

Se posent enfin le problème linguistique et celui du diplôme. Il ne fait aucun doute que le bilinguisme constitue une des difficultés de recrutement. L'accord des francophones sur l'engagement de Flamands ne parlant pas un mot de français pourrait évidemment faciliter les recrutements ! Sachez toutefois que je ne partage pas ce point de vue. Je suppose d'ailleurs qu'avec raison, vous êtes de mon avis et qu'il en va de même pour les néerlandophones. En outre, le Parlement ne réunira pas la majorité des deux tiers nécessaire pour effectuer la modification. Il est dès lors inutile de se braquer sur cette idée.

Une application souple des critères de recrutement se justifie puisque les examinateurs font également preuve de souplesse lors de l'examen d'entrée. Ensuite, durant la période d'écologie — dix mois —, les candidats reçoivent une formation intensive en langues. On constate alors que 97 p.c. des candidats, qui avaient péniblement réussi les examens de niveau 4 au SPR, accèdent facilement au niveau 2 requis, et ce avant leur entrée en contact avec la population comme le prévoient les lois sur l'usage des langues en matière administrative.

Ce fait est significatif de notre enseignement. En effet, les détenteurs d'un diplôme d'humanités supérieures ne réussissent pas l'examen de seconde langue du niveau 4 au SPR. Par conséquent, ils ne maîtrisent pas la matière de la première année moyenne. Ils ont toutefois obtenu un diplôme d'humanités. J'espère dès lors que MM. Di Rupo et Van den Bossche m'expliqueront un jour ce mystère. Si je peux encore comprendre que les candidats ne connaissent pas la seconde langue, je ne peux cependant admettre qu'ils détiennent un diplôme d'humanités.

Je n'accepterai donc jamais de diminuer l'exigence des diplômes. Cette mesure n'est d'ailleurs pas nécessaire à Uccle, Woluwe-Saint-Pierre, Woluwe-Saint-Lambert et Anderlecht ni dans d'autres communes du royaume si ce n'est peut-être dans une partie du Hainaut qui connaît une situation scolaire spéciale. Aujourd'hui, le diplôme des humanités supérieures est également exigé à la gendarmerie, ce qui ne freine nullement les candidatures.

Je suis étonné des propos de M. Demaret qui, je crois, connaît bien le peuple. Il fait référence au *stokagent* d'il y a trente ans, lequel n'avait pas de diplôme. Certes... Toutefois, ne croyez-vous pas qu'aujourd'hui, ces gens feraient des études moyennes supérieures et que même certains d'entre eux qui, issus de milieux ouvriers, considéraient la police comme un moyen de s'élever dans la société seraient à l'université ?

Voilà où réside la différence entre les deux époques. De nos jours, la scolarité est obligatoire jusqu'à l'âge de 18 ans ; par conséquent, l'absence de diplôme est un handicap que n'avaient pas les candidats de jadis.

En ce qui me concerne, je n'ai pas l'intention de diminuer les exigences de base alors qu'il y a suffisamment de candidats, y compris à la gendarmerie. Ce serait proposer une solution inadéquate à un problème bien réel, je le reconnais volontiers. Je suis d'ailleurs tout disposé à apporter ma contribution pour tenter de le résoudre. (*Applaudissements.*)

M. le Président. — La parole est à l'interpellateur.

M. Desmedt (FDF). — Je vous remercie, monsieur le ministre, de votre réponse très complète. Il reste cependant une question à laquelle vous avez omis de répondre. J'ai évoqué le cas de la commune de Molenbeek, laquelle, au lieu de faire appel à des

firmes, engage directement et individuellement des agents de sécurité. Quelle attitude comptez-vous prendre à cet égard et comment allez-vous exercer une contrôle sur ces nominations ?

M. Tobback, ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique. — Je l'ignore. Je vais procéder à des vérifications, mais c'est avant tout un problème qui concerne la tutelle. Si je vous comprends bien, la commune de Molenbeek aurait conçu un cadre d'agents de sécurité semblable à celui créé par le Parlement... Quelles sont les exigences ? Devrais-je contraindre cette commune à être reconnue en qualité de firme de gardiennage ? Pour répondre à ces questions, il est indispensable que je sache quelles sont les tâches qui seront confiées à ces agents. Si la commune baptise les concierges d'écoles agents de sécurité, cela me laisse de marbre... Mais si l'on revêt ces personnes d'uniformes et qu'on les envoie dans les squares, se pose incontestablement un problème !

M. le Président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

INTERPELLATIE VAN DE HEER GEENS TOT DE MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN EN AMBTENAREN-ZAKEN OVER «HET IN GEBREKE BLIJVEN VAN DE FEDERALE REGERING INZAKE DE PRAKTISCHE REGELINGEN VOOR DE OPRICHTING VAN DE PROVINCIE VLAAMS-BRABANT»

INTERPELLATION DE M. GEENS AU MINISTRE DE L'INTERIEUR ET DE LA FONCTION PUBLIQUE SUR «LA CARENCE DU GOUVERNEMENT FEDERAL QUANT AUX DISPOSITIONS PRATIQUES RELATIVES A LA CREATION DE LA PROVINCE DE BRABANT FLAMAND»

De Voorzitter. — Aan de orde is de interpellatie van de heer Geens tot de minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken over «het in gebreke blijven van de federale Regering inzake de praktische regelingen voor de oprichting van de provincie Vlaams-Brabant».

Het woord is aan de interpellant.

De heer Geens (CVP). — Mijnheer de Voorzitter, het is niet mijn bedoeling om van deze interpellatie een Levens onderonsje te maken, want zij heeft immers een algemene draagwijdte. Het is niet zonder belang dat ik een aantal vragen stel over het oprichten van de provincie Vlaams-Brabant.

De verkiezingen voor de provincieraad zijn binnen een jaar reeds voorbij en het organiseren van de verkiezingen voor de nieuwe provincies Brabant vormt volgens mij ook geen probleem. Wij moeten wel vermijden dat de provincieraad, de bestendige deputatie en zelfs de gouverneur geen werkterrein hebben bij de start op 1 januari 1995.

Er zijn twee soorten actie nodig: ten eerste, het opsplitsen van de provincie in ten tweede, de organisatie van de nieuwe provincie, wat in hoofdzaak een probleem is voor het Vlaams Gewest. Toch moeten nu een aantal beslissingen worden genomen die niet zonder belang zijn voor de nieuwe provincie Vlaams-Brabant.

Wij hebben al enige ervaring met operaties analoog met de splitsing van de provincie Brabant, denken wij maar aan de regionalisering, maar het is niet omdat de schaal van de problemen in Brabant zoveel kleiner is dat men er politiek gemakkelijker uit geraakt.

Daarom moet een samenwerkingsakkoord tot stand komen tussen de federale minister van Binnenlandse Zaken en de Executieven van zowel de Gemeenschappen als de Gewesten. Precies hierover wil ik een vraag stellen. Hoe staat het namelijk met dit overleg ? De minister zal mij terecht antwoorden dat er op het ogenblik technisch werk wordt geleverd. Omdat het gaat om zowel de opdeling van het personeel als van het patrimonium en van de schuld, moeten er vooraf uiteraard een aantal gegevens worden verzameld. Wij weten allemaal dat het technisch werk ter

voorbereiding van politieke beslissingen, niet helemaal vrijblijvend is. Mijn eerste vraag is dus of er met de Gemeenschappen en de Gewesten afgesproken is op welke manier die technische gegevens worden verzameld.

Zodra de gegevens verzameld zijn, moeten er een aantal beslissingen worden genomen. Wie gaat waarheen? Wie krijgt wat? Wie neemt welke schulden over? Ik neem aan dat dit problemen schept, maar ik aanvaard niet dat die zaken niet tijdig worden opgelost. Dit leidt immers tot een aantal praktische problemen. Het is, bijvoorbeeld, niet onbelangrijk te weten hoeveel ambtenaren er naar de nieuwe provinciehoofdplaatsen gaan, en hoeveel ambtenaren naar de centrale administratie. Tien ambtenaren huisvesten is, bij wijze van spreken, toch anders dan honderd.

Dit geldt ook voor het patrimonium. Bepaalde delen van het provinciaal patrimonium zullen overgaan naar de provincie Vlaams-Brabant. Het maakt natuurlijk een verschil uit of dit patrimonium geconcentreerd is in de nieuwe hoofdplaats dan wel verspreid is over de provincie.

Deze concrete problemen hebben een directe weerslag op de nieuwe provinciehoofdstad zelf. Er moeten immers schikkingen worden getroffen voor het onderbrengen van de administratie, van de provincieraad en zijn diensten en van de vertegenwoordiger van de federale Regering, namelijk de gouverneur. De stad Leuven heeft in dit verband een aantal opties uitgewerkt. Men kan echter niet voortwerken, omdat men wacht op het samenwerkingsakkoord, omdat men wacht op een aantal beslissingen die moeten worden genomen door de federale minister en één van zijn collega's uit de Vlaamse Regering.

Mijnheer de minister, ik geef een voorbeeld. Veronderstel dat men in Leuven een gebouw moet huren voor het onderbrengen van de provinciale overheid. Tot 31 december van volgend jaar treedt de huidige provincie Brabant, waarvan u voogdijminister bent, op als rechtspersoon. Na de installatie van de nieuwe provincieraad zal de nieuwe provincie rechtspersoon worden en hierover heeft een gewestminister de voogdij.

Ik vraag u niet te zeggen hoe u die concrete problemen allemaal zult oplossen. Ik vraag u enkel hoe de besluitvorming zal functioneren en op welke termijn wij concrete resultaten mogen verwachten. Het is immers belangrijk dat de nieuwe provincie goed functioneert, dat zij als een vernieuwende instantie kan werken. Door de staatshervorming werden er zo vanuit de Executieven vernieuwende initiatieven genomen.

Ik vraag ook niet uw opvatting over de toekomstige rol van de provincies. In politieke kringen wordt die vraag — naar ik hoor — immers opnieuw gesteld. Ik wil enk. zekerheid over de methode die wordt gevolgd en over de einddatum waarop beslissingen kunnen worden verwacht. (*Applaus.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Tobback.

De heer Tobback, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken. — Mijnheer de Voorzitter, ik ben de nog aanwezige leden van de Senaat, u inbegrepen, dankbaar omdat aldus van deze interpellatie geen Leuven onderonsje wordt gemaakt. Ik hoop dat zij allen met aandacht naar mijn antwoord zullen luisteren, want, mijnheer Didden, wij zijn van zin het hertogdom Brabant te herstellen en daar behoort een heel stuk van Limburg bij. Wij staan dus slechts aan het begin.

De heer Geens. — En Antwerpen.

De heer Tobback, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken. — Ja, natuurlijk. Ik neem echter aan dat de Voorzitter zich niet kan veroorloven om zich hier tot een regio, en zeker niet tot een provincie, te bekennen.

Mijnheer Geens, ik ben na het horen van uw interpellatie toch een beetje gerustgesteld. De titel vermeldde immers dat uw interpellatie zou gaan over het in gebreke blijven van de federale Regering.

De heer Geens. — Ik zegde dat ik ongerust was.

De heer Tobback, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken. — Akkoord. Ik neem aan dat de titel moeilijk anders te formuleren was, maar zowel de inhoud als de toon van uw interpellatie maken dat ik nu gerustgesteld ben.

In de gewone wet van 16 juli 1993 tot vervollediging van de federale staatsstructuur van België, werd overgegaan tot alle noodzakelijke aanpassingen opdat de verkiezingen voor de provincieraad samen met deze van de gemeenteraden zouden kunnen worden georganiseerd. Bij het uitvoeren van de codificatie van de wet werd rekening gehouden met de splitsing van de provincie Brabant. Er werd onder meer een regeling voor de bestendige deputatie en haar rol tijdens de overgangperiode uitgedokterd.

U hebt erop gewezen dat er voor de verkiezingen geen probleem meer bestaat. Bepaalde uitvoeringsbesluiten moeten nog worden genomen. Enkele weken geleden heeft de Ministerraad er reeds een aantal goedgekeurd, onder andere in verband met het vastleggen van de nieuwe kiesomschrijvingen, de zetelverdeling enzovoort, maar nog niet alles is geregeld. Het spreekt vanzelf dat alles in orde moet zijn vóór de verkiezingen van oktober 1994. Er is echter geen enkel echt probleem, zodat dit mogelijk zal zijn.

De splitsing van de provincie zal van kracht worden op 1 januari 1995. Volgens de overgangsbepalingen van het artikel 1 van de Grondwet, moeten de personeelsleden en het patrimonium van de provincie Brabant worden verdeeld tussen de provincie Vlaams-Brabant, de provincie Waals-Brabant, het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, de Vlaamse en de Franse Gemeenschapscommissie, de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en de federale overheid. U kent het artikel ongetwijfeld. Het betreft een bijzonder ingewikkelde operatie op juridisch en « notarieel » vlak. U bent de eerste die terecht eist dat de nodige politieke nuances worden aangebracht en dat er duidelijk wordt op toegezien welke materies naar de Vlaamse Gemeenschapscommissie, naar de Franse Gemeenschapscommissie of naar de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie gaan die onder de bevoegdheid vallen van een andere Gemeenschap. Misschien zal het kleinste stukje dat moet worden geregeld voor de grootste moeilijkheden zorgen, de kleinste details in verband met de opsplitsing in Brussel, en niet de belangrijke verdeling van het patrimonium tussen Vlaams-Brabant en Waals-Brabant.

Om dit alles tot een goed einde te brengen bepaalt artikel 61, paragraaf 4^{quater}, van de bijzondere wet van 16 juli jongstleden dat een samenwerkingsakkoord moet worden gesloten tussen de federale overheid en de Gemeenschappen en de Gewesten.

Aangezien de werkzaamheden op 1 januari 1995 moeten zijn afgerond werden de onderhandelingen over dit akkoord aangevat meteen na de goedkeuring van de grondwettelijke bepalingen en de bepalingen van de bijzondere wet die betrekking hebben op deze splitsing. « Meteen » is erg letterlijk te nemen, want die bepalingen werden op 16 juli 's namiddags omstreeks 17 uur goedgekeurd en om 18 uur werd op mijn kabinet vergaderd om de werkgroepen te installeren. Men mag dus niet zeggen dat we tijd hebben verloren. Nog voor de wet werd gepubliceerd zijn we al aan het werk geschoten.

Om deze doelstellingen effectief te realiseren werden twee werkgroepen geïnstalleerd: een politieke werkgroep en een technische werkgroep. Die zijn samengesteld uit vertegenwoordigers van de betrokken partijen en belast met de uitwerking van het samenwerkingsakkoord voorgeschreven door de bijzondere wet. Om de procedure te vereenvoudigen en te versnellen heeft de Ministerraad van 16 juli 1993 met het oog op de technische voorbereiding van het dossier twee deskundigen aangesteld, namelijk de heren Bouchat en Missant die voorheen reeds betrokken waren bij soortgelijke operaties, zoals de opheffing van de « NV Kanaalen Haveninstallaties van Brussel » en de verdeling van de Nationale Maatschappij van buurtspoorwegen, wat toch geen kleine opgaven waren. Die twee inspecteurs van Financiën, die dus over heel wat ervaring beschikken, zijn bezig met het aanleggen van een dossier ter voorbereiding van de politieke beslissingen.

Er wordt thans gewerkt aan het opstellen van een precieze inventaris voor het personeel, de pensioenen, het patrimonium zowel roerend als onroerend, de schuld en de leningen van de provincie Brabant. De administratie, onder leiding van de secreta-

ris-generaal, is daarmee belast. Zij wordt hierin bijgestaan door mijn adjunct-kabinetschef, overigens het enig kabinetslid, en door ambtenaren vertrouwd met de voorgedij over de provincie Brabant.

Er zullen dus verdeelsleutels moeten worden gehanteerd die op verschillende criteria zullen zijn gebaseerd: localisatie, volume van de taken enzovoort. Op basis van die criteria zal een verdeling over de verschillende overheden gebeuren die de rechten en de verplichtingen van de vroegere provincie Brabant zullen overnemen. Dat is trouwens ook het doel van het samenwerkingsakkoord voorgeschreven door de wet.

Om die verdelingsoperatie correct te laten verlopen, moet volgens de eensluidende mening van degenen die de twee werkgroepen hebben opgericht, het samenwerkingsakkoord ten laatste op 31 december 1993 worden gesloten. Dit is de termijn die we ons hebben gesteld, maar de vraag is of we daarmee in december klaar zullen zijn. Dat zal afhangen van de moeilijkheden die we zullen tegenkomen en die op hun beurt te maken zullen hebben met de inventaris die de heren Bouchat en Missand samen met de technische werkgroep zullen voorleggen. Als die heren ons behalve een precieze inventaris ook nog voorstellen over de verdeling kunnen voorleggen, des te beter. Zoniet wordt dit de taak van de technische werkgroep. Als we in december nog niet helemaal kunnen concluderen dan hoop ik toch dat er nog slechts enkele problemen zullen overblijven zodat kan worden gearbitreerd.

Op het ogenblik heb ik geen enkele aanduiding dat wij op een onoverkomelijke moeilijkheid zouden stoten. Tot nu toe heeft niemand mij gewezen op een mogelijke « weer » waar wij niet zouden doorgeraken.

31 december 1993 is herhaaldelijk als streefdatum vooropgesteld, maar er kunnen zich nog altijd administratieve moeilijkheden voordoen. Wat zou de Raad van State doen als bijvoorbeeld een niet-weerhouden kandidaat zich tot hem wendt met de klacht dat een provinciegouverneur is benoemd voor een provincie die pas vanaf 1 januari 1995 zal bestaan? Desalniettemin meen ik dat, als het samenwerkingsakkoord gesloten is en de politieke opties over de verdeling zijn gemaakt, wij toch tenminste moeten overgaan tot de benoeming van de provinciegouverneurs voor Waals- en voor Vlaams-Brabant. We doen er goed aan ze reeds in het begin van 1994 te benoemen en hen als managers te belasten met de begeleiding van de praktische uitwerking van het samenwerkingsakkoord op het terrein.

Als voorgedijminister voel ik mij wel verantwoordelijk voor het correct verloop van de liquidatie van de huidige provincie Brabant en ik zal daarvoor ook al het mogelijke doen. Ik ben echter niet degene die bijvoorbeeld in Leuven over gebouwen en vergaderlokalen moet beslissen.

De heer Geens (CVP). — Ik vrees dat u mijn vraag niet correct hebt begrepen, mijnheer de minister. Ik vroeg of u als voorgedijminister met uw opvolger zult overleggen.

De heer Tobback, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken. — Daarop zal ik zo dadelijk antwoorden. De vraag is wie ervoor zal zorgen dat de nieuwe provincies op 1 januari 1995 over de nodige ruimtes beschikken om hun administratie in orde te brengen, om in te vergaderen enzovoort. Ik wil daarbij graag helpen, maar veel liever zou ik een gouverneur benoemen die de verantwoordelijkheid daarvoor dan op zich neemt. Ik weet echter helemaal niet hoe deze kwestie administratief ligt en hoe de Raad van State daarop zou reageren.

De wet zegt namelijk alleen dat elke provincie een gouverneur heeft, maar creëert nergens een kader van gouverneurs dat eventueel met één eenheid zou kunnen worden uitgebreid. De vraag is dus of wij een gouverneur kunnen benoemen voor een provincie die nu al in een wet bestaat, maar er in werkelijkheid pas vanaf 1 januari 1995 zal zijn.

In een privé-bedrijf zou een goed beheerder in zo een situatie reeds geruime tijd vooraf iemand belasten met het organiseren van alles wat nodig is voor de inplanting van het nieuw bedrijf. Ik wil dus onderzoeken of dit ook voor de oprichting van een nieuwe provincie mogelijk is.

Op de vragen in verband met de inplanting van de provinciale instellingen, zowel de bestendige deputatie als het provinciaal bestuur en de verschillende diensten te Leuven — dat in de wet als hoofdplaats is aangeduid, en wij kunnen ons beiden daarover alleen maar verheugen — zal in de loop van volgend jaar worden geantwoord. De nieuwe provincie zal op 1 januari 1995 effectief kunnen werken. Ik zal al het mogelijke doen om dat te realiseren.

Nog enige toelichting over punten waarover u bezorgd bent, mijnheer Geens.

Ten eerste wens ik te voorkomen dat de provincie in de loop van het laatste jaar — ik voel mij daar als voorgedij nog volkomen verantwoordelijk voor — beslissingen neemt die zowel de toekomstige provincie als de toekomstige voorgedij belast. Ik wens dat zij zich onthoudt van nieuwe initiatieven die niet echt nodig zijn.

Ten tweede heb ik er in het openbaar op aangedrongen dat Waals-Brabant een beslissing zou nemen over een vestigingsplaats. Er is een poging geweest maar het resultaat is weinig overtuigend. De huidige provincieraad zal immers beslissingen moeten nemen die de nieuwe provincieraad moet doen functioneren. De meerderheid in de huidige provincieraad zal wellicht niet erg geneigd zijn de problemen voor Vlaams-Brabant op te lossen zonder dat er een oplossing uit de bus komt voor Waals-Brabant. Het zou dus in ieders voordeel zijn indien Waals-Brabant snel een vestigingsplaats zou kiezen. Het volstaat de gewone wet te wijzigen. Het zou voldoende zijn wanneer Waals-Brabant een keuze maakt. Beide vestigingsplaatsen kunnen dan gewoon in de wet worden ingeschreven.

Ten derde is er het probleem dat de nieuwe provincieraaden op 1 januari 1995 over een begroting moeten kunnen beschikken. Vanaf 1 januari 1995 moeten er immers uitgaven kunnen worden gedaan. Zulks betekent uiteraard dat de provincieraad die er in 1994 zal zijn een begroting zal moeten opstellen die onmiddellijk kan worden opgesplitst. Ik verwijs in dit verband naar de fusies van gemeenten waar dit perfect is verlopen. Er is hier ook geen probleem van continuïteit. De Grondwet, de wet en de rechtspraak zijn hier zeer duidelijk. De eigenaars van goederen die gehuurd worden door de huidige provincie en die morgen in het patrimonium van de nieuwe provincie vallen, moeten zich geen zorgen maken over de aansprakelijkheid inzake het betalen van de huur. De stad Leuven is in de rechten, maar ook in de plichten getreden van alle deelgemeenten die in de nieuwe entiteit zijn opgenomen. Hier is er een splitsing en de nieuwe entiteiten zullen in de rechten en de plichten treden van de oude entiteit. Men kan overgaan tot het huren, kopen of optrekken van gebouwen. De voorgedij moet daarop toezien. Ik wens niet dat men zich zonder het akkoord van het Gewest zou wagen in bijvoorbeeld een grote immobiliëntransactie waardoor de provincie voor jaren zou worden belast en waarvan later zou blijken dat het Gewest het daarmee niet eens is.

Van mijn kant is er goede wil. Ik hoop dat het Gewest hier eveneens over wil praten en het niet als een *diminutio capitis* beschouwt om met mij van gedachten te moeten wisselen over de voorgedij over Brabant.

Mijnheer Geens, ik denk dat alle maatregelen werden getroffen. Ik stel echter een zekere zenuwachtigheid vast die ik op het ogenblik niet kan verklaren. Men spant de kar voor het paard door nu reeds naar gebouwen uit te kijken. Het heeft geen enkele zin in Leuven naar de Diestse Vest, naar het Philips-gebouw of naar andere gebouwen te gaan kijken zolang men niet precies weet hoeveel personeel en welke diensten erbij betrokken zijn. Ik heb er geen bezwaar tegen dat men zich hiermee bezighoudt, maar ik zie de zin hiervan niet in zolang wij niet tot een samenwerkingsakkoord komen.

Er zijn zaken die men als reusachtige problemen beschouwt, waarvoor men de meest fantasische oplossingen bedenkt en die dagelijks gespreksstof bieden voor het personeel van de provincie. Zo vertelde een journalist, die mij ondervroeg over de splitsing van Brabant, voor waarheid dat sommigen, om de tweetaligheidspremie verder te kunnen rechtvaardigen, overwegen om van Huizingen een tweetalig domein te maken. Sta mij toe twijfels te uiten over het gezond verstand van sommige mensen. Dergelijk

kortzichtig egoïsme kan de zaken op het laatste ogenblik bemoeilijken. Thans volgen wij echter een denkrichting die normalerwijze tot goede resultaten moet leiden.

De Voorzitter. — Het woord is aan de interpellant.

De heer Geens (CVP). — Mijnheer de Voorzitter, ik dank de minister voor zijn antwoord. Op die manier weten wij waar wij vanaf 1 januari aan toe zijn. Ik wil er enkel op aandringen dat de minister samen met zijn collega's van de regionale Executieven de politieke verantwoordelijkheid zou nemen indien er betwistingen zouden ontstaan of problemen niet kunnen worden opgelost, zoniet komen er moeilijkheden.

De heer Tobback, minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken. — Ik beloof u dat ik dat zal doen. Ik hoop dat ook alle andere betrokkenen dat zullen doen.

De heer Geens (CVP). — U hebt zelf gealludeerd of de moeilijkheden die kunnen rijzen als de provinciehoofdstad van Waals-Brabant, bijvoorbeeld Nijvel, niet tijdig wordt aangeduid.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

VOORSTELLEN

Inoverwegingneming

Mededeling van de Voorzitter

PROPOSITIONS

Prise en considération

Communication de M. le Président

De Voorzitter. — Er werden geen opmerkingen gemaakt betreffende de inoverwegingneming van de voorstellen waarvan sprake bij het begin van onze vergadering. Ik veronderstel dus dat de Senaat het eens is met de voorstellen van het Bureau.

Aucune observation n'ayant été formulée quant à la prise en considération des propositions dont il a été question au début de la séance, puis-je considérer qu'elles sont renvoyées aux diverses commissions compétentes? (*Assentiment.*)

Dan zijn de voorstellen in overweging genomen en naar de aangeduide commissies verwezen.

Ces propositions sont donc prises en considération et renvoyées aux commissions indiquées.

De lijst van die voorstellen, met opgave van de commissies waarnaar ze zijn verwezen, verschijnt als bijlage bij de *Parlementaire Handelingen* van vandaag.

La liste des propositions, avec indication des commissions auxquelles elles sont renvoyées, paraîtra en annexe aux *Annales parlementaires* de la présente séance.

VOORSTEL VAN WET — PROPOSITION DE LOI

Indiening — Dépôt

De Voorzitter. — De heren Leclercq en Suykerbuyk hebben ingediend een voorstel van wet tot opheffing van artikel 11 van de wet van 16 juli 1990 houdende begrotingsbepalingen.

MM. Leclercq et Suykerbuyk ont déposé une proposition de loi abrogeant l'article 11 de la loi du 16 juillet 1990 portant des dispositions budgétaires.

Dit voorstel van wet zal worden vertaald, gedrukt en rondgedeeld.

Cette proposition de loi sera traduite, imprimée et distribuée. Over de inoverwegingneming zal later worden beslist.

Il sera statué ultérieurement sur la prise en considération.

INTERPELLATIE — INTERPELLATION

Verzoek — Demande

De Voorzitter. — De heer De Grauwe wenst de Eerste minister te interpellieren over « het sociaal plan ».

M. De Grauwe désire interpellier le Premier ministre sur « le plan social ».

De datum van deze interpellatie wordt later bepaald.

La date de cette interpellation sera fixée ultérieurement.

Dames en heren, onze agenda voor vandaag is afgewerkt.

Notre ordre du jour est ainsi épuisé.

De Senaat vergadert opnieuw woensdag 3 november 1993, om 14 uur.

Le Sénat se réunira le mercredi 3 novembre 1993, à 14 heures.

De vergadering is gesloten.

La séance est levée.

(De vergadering wordt gesloten om 20 h 40 m.)

(La séance est levée à 20 h 40 m.)

BIJLAGE — ANNEXE

Inoverwegingneming — Prise en considération

Lijst van de in overweging genomen voorstellen:

Liste des propositions prises en considération:

A. Voorstellen van wet:

Tot invoeging van een artikel 66bis in de provinciewet (van de heren Dierickx en Daras);

A. Propositions de loi:

Visant à insérer un article 66bis dans la loi provinciale (de MM. Dierickx et Daras);

— Verwezen naar de commissie voor de Binnenlandse Aangelegenheden.

Renvoi à la commission de l'Intérieur.

Betreffende het in concessie geven van gronden door openbare besturen (van de heer Beerden c.s.).

Relative à la concession de terres par les pouvoirs publics (de M. Beerden et consorts).

— Verwezen naar de commissie voor de Landbouw en de Middenstand.

Renvoi à la commission de l'Agriculture et des Classes moyennes.

B. Voorstel van resolutie:

Betreffende de eerbiediging van de mensenrechten en de noodzakelijke democratisering in Vietnam (van de heer Valkeniers).

B. Proposition de résolution:

Concernant le respect des droits de l'homme et la nécessité d'une démocratisation au Viêt-nam.

— Verwezen naar de commissie voor de Buitenlandse Betrekkingen.

Renvoi à la commission des Relations extérieures.

ERRATA

ANNALES PARLEMENTAIRES N° 124

Séance du soir du lundi 19 juillet 1993

A la page 3950, il y a lieu de lire à la deuxième ligne du paragraphe 5 de l'article 8 « ... jusqu'à la fin de son mandat... » au lieu de « ... jusqu'à la fin du mandat... ».

A la page 3951, il y a lieu d'insérer les articles 14 à 18 (nouveaux) après l'article 13 et de remplacer l'ancien article 14 par l'article 19 (nouveau), dont le texte suit :

Art. 14. § 1er. Sont également autorisées à porter le titre de psychologue, avec tous les droits qui y sont attachés, les personnes qui font l'objet d'une décision favorable de la Commission de reconnaissance instituée par l'article 15 et rendue conformément à l'article 16, ou d'une décision favorable du ministre des Classes moyennes, rendue conformément à l'article 17.

Les personnes visées à l'alinéa précédent doivent, à la date d'entrée en vigueur de la présente loi, avoir obtenu un diplôme en psychologie dans un enseignement supérieur non universitaire organisé, reconnu ou subventionné par l'Etat ou la Communauté, et avoir exercé des activités professionnelles en relation avec la psychologie pendant au moins trois ans ou quatre ans, selon le diplôme qu'elles ont obtenu.

§ 2. Les personnes visées au § 1er doivent adresser requête au ministre des Classes moyennes dans les douze mois qui suivent l'entrée en vigueur de la présente loi.

La requête doit être accompagnée des documents suivants :

— La copie certifiée conforme du diplôme obtenu en psychologie ou d'une attestation émanant de l'établissement qui a délivré le diplôme;

— Une attestation selon laquelle le requérant a exercé des activités en relation avec la psychologie pendant au moins trois ans si le diplôme a été obtenu au terme d'un enseignement de type A1 dispensé en cours du jour et pendant au moins quatre ans si le diplôme a été obtenu au terme d'un enseignement de promotion sociale de type B1 dispensé en cours du soir.

Le ministre des Classes moyennes accuse réception de la requête. L'accusé de réception vaut autorisation provisoire de porter le titre de psychologue jusqu'à la notification de la décision de la Commission de reconnaissance ou du ministre des Classes moyennes, rendue conformément aux articles 16 ou 17.

Sans préjudice à l'application de l'alinéa précédent, les personnes visées au § 1er sont autorisées à porter provisoirement le titre de psychologue durant la période de douze mois visée à l'alinéa 1er.

Art. 15. § 1er. Une Commission de reconnaissance est instituée auprès du ministre des Classes moyennes dans les deux mois qui suivent l'entrée en vigueur de la présente loi, qui a pour mission d'examiner les requêtes adressées au ministre par les personnes visées à l'article 14.

§ 2. La Commission de reconnaissance est présidée par un magistrat autre que le président de la Commission des psychologues prévue à l'article 3 de la présente loi.

La Commission de reconnaissance est composée d'une chambre d'expression française et d'une chambre d'expression néerlandaise.

Chaque chambre est composée pour moitié de fonctionnaires du ministère des Classes moyennes non-porteurs d'un diplôme visé à l'article 1er de la présente loi, et pour moitié, paritairement, de délégués issus de la fédération nationale belge des psychologues et des unions et associations professionnelles regroupant les diplômés de l'enseignement supérieur non universitaire en psychologie.

Art. 16. La Commission de reconnaissance se prononce par décision motivée dans les six mois de l'introduction de la requête visée à l'article 14.

Le requérant peut demander à être entendu, éventuellement assisté d'un conseil.

La Commission de reconnaissance notifie sa décision au requérant, sous pli recommandé à la poste avec accusé de réception.

L'absence de décision dans le délai fixé à l'alinéa 1er vaut reconnaissance du titre de psychologue au requérant.

Art. 17. Le requérant dont la candidature a été refusée par la Commission de reconnaissance peut, dans les quarante-cinq jours de la réception de la notification de la décision, introduire un recours auprès du ministre des Classes moyennes. Le ministre accuse réception du recours.

Le ministre statue par décision motivée dans les six mois qui suivent l'introduction du recours. Sa décision est notifiée au requérant sous pli recommandé à la poste avec accusé de réception.

L'absence de décision dans le délai fixé à l'alinéa 2 vaut reconnaissance du titre de psychologue au requérant.

Art. 18. Lorsque le requérant a fait l'objet d'une décision favorable de la Commission de reconnaissance ou du ministre des Classes moyennes, ou lorsqu'aucune décision n'est intervenue dans les délais fixés aux articles 16, alinéa 4, ou 17, alinéa 4, le requérant adresse à la Commission des psychologues visée à l'article 3 de la présente loi, sous pli recommandé à la poste, copie de la décision rendue ou de l'accusé de réception de la requête ou du recours.

La Commission des psychologues procède sans délai à l'inscription du requérant sur la liste visée à l'article 2 de la présente loi.

Art. 19. § 1er. L'article 9 n'est pas applicable aux personnes visées aux articles 12 et 14.

§ 2. Celui auquel l'article 12 est applicable et qui porte encore le titre de psychologue après le 30 juin de la huitième année suivant l'année de la publication de la présente loi sans être inscrit sur la liste visée à l'article 2, § 1er, est puni d'une amende de 100 à 500 francs.

ERRATA

PARLEMENTAIRE HANDELINGEN Nr. 124

Avondvergadering van maandag 19 juli 1993

Op bladzijde 3950 dient op de tweede regel van paragraaf 5 van artikel 8 (Franse tekst) «... jusqu'à la fin de son mandat...» gelezen te worden in plaats van «... jusqu'à la fin du mandat...».

Op bladzijde 3951, dienen de artikelen 14 tot 18 (nieuw) ingevoegd te worden na artikel 13 en dient het oude artikel 14 vervangen te worden door artikel 19 (nieuw), waarvan de tekst volgt:

Art. 14. § 1. Zijn tevens gemachtigd de titel van psycholoog te dragen met alle rechten daaraan verbonden, de personen ten aanzien van wie de bij artikel 15 ingestelde Erkenningscommissie een gunstige beslissing heeft genomen overeenkomstig artikel 16, of ten aanzien van wie de minister van Middenstand een gunstige beslissing heeft genomen overeenkomstig artikel 17.

De in het vorige lid beoogde personen moeten op de datum van de inwerkingtreding van deze wet houder zijn van een diploma in de psychologie behaald in het hoger onderwijs buiten de universiteit dat door de Staat of door de Gemeenschap georganiseerd, erkend of gesubsidieerd wordt, en gedurende ten minste drie jaar of vier jaar naargelang van het behaalde diploma een beroep hebben uitgeoefend dat verband houdt met de psychologie.

§ 2. De personen bedoeld in § 1 moeten een aanvraag indienen bij de minister van Middenstand binnen twaalf maanden te rekenen van de inwerkingtreding van deze wet.

Bij de aanvraag moeten de volgende documenten gevoegd worden:

— Een eensluidend verklaard afschrift van het behaalde diploma in de psychologie of een attest van de instelling die het diploma heeft uitgereikt;

— Een getuigschrift tot staving van het feit dat de aanvrager gedurende ten minste drie jaar een beroep heeft uitgeoefend dat verband houdt met de psychologie indien een A1-diploma behaald werd in het dagonderwijs en gedurende ten minste vier jaar indien een B1-diploma behaald werd in de avondleergangen van het onderwijs voor sociale promotie.

De minister van Middenstand geeft een bewijs van ontvangst van de aanvraag. Het ontvangstbewijs geldt als voorlopige machtiging om de titel van psycholoog te voeren tot de Erkenningscommissie of de minister van Middenstand hun beslissing genomen overeenkomstig de artikelen 16 of 17, kenbaar hebben gemaakt.

Onverminderd de toepassing van het vorige lid, mogen de personen bedoeld in § 1 voorlopig de titel van psycholoog voeren gedurende de in het eerste lid bedoelde periode van twaalf maanden.

Art. 15. § 1. Bij het ministerie van Middenstand wordt binnen twee maanden na de inwerkingtreding van deze wet een Erkenningscommissie ingesteld, die tot taak heeft de aanvragen te onderzoeken die door de in artikel 14 bedoelde personen aan de minister worden toegezonden.

§ 2. De Erkenningscommissie wordt voorgezeten door een andere magistraat dan de voorzitter van de Psychologencommissie bedoeld in artikel 3 van deze wet.

De Erkenningscommissie bestaat uit een Nederlandstalige kamer en een Franstalige kamer.

Elke kamer bestaat voor de helft uit ambtenaren van het ministerie van Middenstand die geen houder zijn van een diploma bedoeld in artikel 1 van deze wet, en voor de helft uit afgevaardigden gelijkelijk afkomstig van de Belgische Federatie van psychologen en van beroepsorganisaties en de beroepsverenigingen van de gediplomeerden in de psychologie van het hoger onderwijs buiten de universiteit.

Art. 16. De Erkenningscommissie doet bij een gemotiveerde beslissing uitspraak binnen zes maanden te rekenen van de indiening van de aanvraag bedoeld in artikel 14.

De aanvrager kan vragen te worden gehoord, eventueel bijgestaan door een raadsman.

De Erkenningscommissie stelt de aanvrager in kennis van haar beslissing bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs.

Wordt er binnen de in het eerste lid gestelde termijn geen beslissing genomen, dan kan de aanvrager ervan uitgaan dat de titel van psycholoog erkend is.

Art. 17. Wordt de aanvraag door de Erkenningscommissie afgewezen, dan kan de aanvrager binnen vijfenveertig dagen na de kennisgeving van de beslissing bij de minister van Middenstand beroep instellen. De minister geeft een bewijs van ontvangst van het beroep af.

De minister doet bij een gemotiveerde beslissing uitspraak binnen zes maanden te rekenen van de datum waarop beroep werd ingesteld. Hij stelt de verzoeker in kennis van zijn beslissing bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs.

Wordt er binnen de in het tweede lid gestelde termijn geen beslissing genomen, dan kan de aanvrager ervan uitgaan dat de titel van psycholoog erkend is.

Art. 18. Wanneer ten aanzien van de aanvrager een gunstige beslissing is genomen door de Erkenningscommissie of door de minister van Middenstand, of wanneer geen beslissing is genomen binnen de termijnen gesteld in de artikelen 16, vierde lid, of 17, vierde lid, zendt de aanvrager aan de Psychologencommissie bedoeld in artikel 3 van deze wet bij een ter post aangetekende brief een afschrift van de genomen beslissing of van het ontvangstbewijs van de aanvraag of van het beroep.

De Psychologencommissie schrijft de aanvrager onverwijld in op de lijst bedoeld in artikel 2 van deze wet.

Art. 19. § 1. Artikel 9 is niet van toepassing op de personen bedoeld in de artikelen 12 en 14.

§ 2. Hij die valt onder het toepassingsgebied van artikel 12 en na 30 juni van het achtste jaar volgend op het jaar waarin deze wet werd bekendgemaakt de titel van psycholoog nog draagt zonder te zijn opgenomen in de lijst bedoeld in artikel 2, § 1, wordt gestraft met geldboete van 100 tot 500 frank.